KADERİ DEĞİŞTİREN

KAPIDAKİ ZAFER

IV

4. KİTAP

KAPIDAKİ ZAFER

İstiridye Medya

www.istiridyemedya.com

©2013

ISBN: 978-605-89307

Kaderi Değiştiren 4

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya'ya aittir.

Baskı & Cilt: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı - İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993 www.anadoluofset.net

Basım Tarihi: Şubat 2014

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi) & The Translation Trust / Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.

Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridye Medya
Erzene Mahallesi 51 Sokak No: 14/A
Bornova – İZMİR
www.istiridyemedya.com
istiridyemedya@gmail.com

Bu Kitaplar Nasıl Kullanılmalı?

Bu kitap tek başına çalışma, aile çalışması ve küçük çalışma grupları için tasarlanmıştır.

Tek başınıza çalışıyorsanız, günde bir bölüm okuyun, ana konusunu derin düşünün ve her bölümün sonundaki soruları cevaplayın.

Ailecek çalışıyorsanız, en az haftada bir gün belli bir bölümü okumak, hakkında konuşmak ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplamak için uygun bir zaman ayırın. Akşam yemeğinden sonrası mükemmel bir zaman olacaktır.

Küçük bir grupla çalışıyorsanız, haftada en az bir kez bir buçuk saat süreyle toplanıp, sırayla birer sayfa olmak üzere iki bölüm okuyun, anlama soruları sorun ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplayın.

Her bölümü işlemeye duayla başlamanızı önemle tavsiye ederiz. Kalbinizi açın ve Allah'la bir arkadaş gibi konuşun, O'ndan sizinle birlikte olmasını, kavrayış için zihninizi açmasını ve düşünce tarzınızı değiştirmesini isteyin. Tartışma sorularını cevapladıktan sonra tekrar dua ederek Allah'a şükretmeniz ve her bölümde öğrendiğiniz ilkeleri kendi hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmasını istemeniz de iyi olacaktır.

Bu kitapçık serisi psikolojik, fiziksel ve ahlâki gelişime yönelik önemli bir ilk adımdır. Serinin mutlak faydayı eksiksiz olarak sağlaması için düzenli okuma ve bunları tamamlamaya yönelik bir kararlılık gereklidir. Bu nedenle yukarıdaki yönergeleri yerine getirmenizi şiddetle tavsiye ederiz.

Bu kitap serisi kaderinizin, hayatınızın ve geleceğinizin sırlarını açacak olan anahtardır. Uzun bir yolculuk olacak, zorluklarla karşılaşacak ve pek çok yeni şey öğreneceksiniz. Sonsuza dek sürecek olan bir hayatta, hayatınızın macerasına hoş geldiniz!

İÇİNDEKİLER

1. Mucizevi Doğum 7
2. Kader Bir Bebeğin Elinde Mi? 17
3. Çocuklardan Öğrenmek 26
4. Tövbe Etmeden Kader Değiştirilmez! 36
5. Unvana Sahip Olmanın Önemi 48
6. Şeytan'ın Saldırılarını Savuşturmak 61
7. Yeniden Doğmalıyız 73
8. Cennet'te Olabılırız, Şüphesiz! 83
9. Şekillendirilebilir Olmak 97
10. Hakimle Dost Olmanın Önemi 106
11. Avukata İhtiyacımız Var! 113
12. Ailelerimizden Daha Önemli Bir Şey Var 125
13. Hayatınızda Fırtına Var Mı? 133
14. Cinleri Yenmek 140
15. Umudun Kaynağını Bulmak 153
16. Bozulmayan Ekmek 162
17. Temiz Kalbe İhtiyacımız Var! 174
18. Kurtuluşun Temeli 186
19. Şüphelenmemek 197

1 MUCİZEVİ DOĞUM

Bir melek, bir bakire, bir özel bebek ve siz. Cebrail sizi etkileyenin ne olduğunu söyledi?

Sizce insanların hayatlarındaki en özlemle beklenen an hangisidir? Liseden ya da üniversiteden mezun olmak mı? "Gerçek" bir iş bulmak mı? Ya yeni bir araba, ya da ilk evi almak? Muhakkak, evlilik! Pek çoğumuz bu olayların her birini sabırsızlıkla beklese ve bunları yetişkinliğe doğru giden önemli basamaklar olarak görse de, hepimizin heyecanlandığı, daha büyük öneme sahip bir şey var. Yeni doğmuş bebeğimizi ilk kez elimize aldığımız an!

Pek çoğumuz için bebek sahibi olmak çok kişisel ve özeldir. Tantana olmaz, flaşlar patlamaz, dergilerde yazılar yayınlanmaz ya da bebeğin başka yerde bulunmayan fotoğrafları için fiyat teklifleri yapılmaz. Birinci dereceden yakınlar haricinde, çocuklarımızın doğumu dünyanın geri kalanı tarafından fark edilmez. Fakat seçili bir azınlık için durum tamamen farklıdır. Tabii ki özellikle eğlence sektöründeki insanlardan bahsediyoruz.

Magazin gazete ve dergileri iki Amerikalı film yıldızının, Brad Pitt ile Angelina Jolie'nin ilişkisini haber yapmaya başladığında, halk güncel haber yağmuruna tutuldu. Bir filmin galasında birlikte görüldüler. Meksika'nın Kankun kentinde tatil yaptılar. Birlikte Afrika seyahatine çıktılar. Hatta basın onlardan tek bir kişi – Brangelina– olarak bahsetmeye başladı! Sanki magazin basını büyük ikramiye kazanmış gibiydi. Dünyanın "en güzel" insanlarından ikisini izleyebileceklerdi ve bu hikâyeyi ellerinden geldiği kadar

sömüreceklerdi. Bundan sonra da en büyük hikâye ortaya çıktı. Bebekleri olacaktı.

Dergiler, gazeteler ve tabloidler hemen harekete geçti. Talepler ileterek bebeğin ilk resimleri için para teklif etmeye başladılar. Aylar geçti ve beklenti büyüdü. Sonunda zamanı geldi, bebek doğdu ve fotoğraflar yayınlandı. O gün dünyanın dönüşü durdu mu? Hayır. Bu olay fakirliğe ve açlığa son verdi mi? Hayır. İnsanların birbirilerine davranışlarını değiştirdi mi? Hayır. Hayatlarımızı değiştirdi mi? Hayır. Buna rağmen 2006 yılının en çok beklenen, izlenen ve hayran olunan olaylarından biri oldu; büyük bir hızla da bayatlayan bir haber!

İki bin yıldan uzun bir süre önce, yeryüzünün tarihinin en büyük anı gözler önüne serilmek üzereydi. Bu olay yüzlerce yıl önceden peygamberlik sözleriyle bildirilmişti ve bir erkek çocuğunun doğumuyla ilgiliydi. Onun anne–babası ünlü, zengin ya da nüfuz sahibi kişiler değildi. Gazeteler onun resmi için milyonlarca dolar ödemedi ve doğumunun haberi İnternetten verilmedi. Buna rağmen, tüm zamanların en etkili kişisi oldu. Hayatı sayısız neslin yaşam biçimini ve milyonlarca insanın kaderini değiştirdi, O'nun adı İsa'ydı ve doğumu dünyayı değiştirdi!

Bu olağanüstü adamın hayatını işlemeye başlarken, tüm önyargıya dayanan inançlarımızı bir kenara bırakalım. Kutsal Kitap'ı okuyalım ve İsa'nın gerçekten kim olduğunu, ne öğrettiğini, kendisi hakkında ne söylediğini ve ne yaptığını öğrenelim. Bunu tamamladığımızda, başlangıçtaki sorumuza yanıt bulabiliriz: Eğer kader değiştirilebilirse, nasıl değiştirilebilir?

Kutsal Kitap'ı okumaya başlamadan önce, zamanın siyasi ikliminin bir resmini çizelim. Tüm Akdeniz bölgesi Romalıların denetimi altındaydı, bu nedenle İsrail de Roma yasalarına ve vergi toplayıcılarına tabiydi. Ancak komşularının aksine, İsrail Roma için sürekli bir baş ağrısı olmuştu. Her zaman vergi ödemeyi ve yasalara uymayı reddederek muhalefet ediyorlardı. Başka bir deyişle, tıpkı ataları kadar inatçıydılar. Fakat Allah'a ibadetlerinde sadıktılar. Allah'ın onlara Mesih için yol hazırlama sorumluluğunu verdiğini

biliyorlardı. Ne yazık ki onun amacı hakkında geleneklere ve insan ürünü beklentilere sarılıyorlardı. Davut'un kraliyet soyundan gelen bir kral bekliyorlardı. Ancak büyük bir sorun vardı; kralların neslinden gelenler her zaman saraylarda ya da mevcut bir kraliçenin oğlu gibi doğmuyorlardı. Luka 1. bölüm, 26–33 ayetlerini okuyarak başlayalım:[1]

> *26 Elizabet'in hamileliğinin altıncı ayında[2] Tanrı, Melek Cebrail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adındaki adamla nişanlı kıza gönderdi. Kızın adı Meryem'di. 28 Onun yanına giren melek, "Selam, ey Tanrı'nın lütfuna erişen kız! Rab seninledir" dedi. 29 Söylenenlere çok şaşıran Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. 30 Ama melek ona, "Korkma Meryem" dedi, "Sen Tanrı'nın lütfuna eriştin. 31 Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. 32 O büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesi'nin Oğlu' denecek. Rab Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek. 33 O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir."*

Meryem çok genç bir kadındı, muhtemelen yaklaşık 16 yaşlarındaydı ve Nasıra kentinde oturuyordu. Nasıra büyük bir kent değildi ve önemli bir yer de sayılmazdı. Bu kentin sakinleri kötülükleriyle tanınıyorlardı, hatta bu yüzden haklarında bir kere şöyle denmişti:

> "Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?"[3]

1 İsa'nın hayatını M.S. 1. yüzyılda dört farklı yazar kaydetti. Bu dört yazarın kitapları, Matta, Markos, Luka ve Yuhanna, İnciller adıyla tanındı. Her bir kitapta İsa'nın hayatındaki olayları bulsak da, yazarlar kimi zaman belirli olaylar hakkında daha fazla ya da daha az ayrıntılı yazdılar. Bu nedenle İsa'nın hayatını tek bir bakış açısından işlemeyeceğiz. Kimi zaman Matta'nın anlatımından okurken, diğer zamanlar Luka'nınkinden vs. okuyabiliriz. Bu noktada her dört anlatımı da okumak iyi olacaktır, böylece çalışmamız ilerledikçe farklı kutsal yazı bölümlerini rahatlıkla bulabilirsiniz.

2 O zaman Elizabet, İsa'nın annesi Meryem'in kuzeni, Vaftizci Yahya'ya hamileydi.

3 Bkz. Yuhanna 1:46.

Fakat bu değişmek üzereydi, çünkü melek Cebrail oraya çok önemli bir görevle gönderilmişti. Hatırlarsanız, Cebrail Daniel 9. bölümde kaydedilmiş olan Mesih'e ilişkin peygamberlik sözünü ilk olarak açıklayan kişiydi.

Bu ayetlerden Meryem'in Yusuf adında bir adamla nişanlı olduğunu ve halkının iffetli kalma geleneğini yerine getirdiğini öğreniyoruz. Yani hâlâ bakireydi. Allah'ın neden onu seçtiği bize anlatılmıyor, ancak onun Allah'ın sadık bir izleyicisi olduğunu, anne–babasına itaatkâr olduğunu ve Allah'ı hoşnut etme güdüsüyle hareket ettiğini varsayabiliriz. Tüm bunlar Allah'ın her birimizde görmek istediği şeylerdir.

Meryem için Cebrail'in mesajını duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kendisine bir çocuğunun olacağı, bu çocuğun bir kral olacağı, daha da önemlisi krallığının sonsuza dek hüküm süreceği söylenmişti. Bu nitelikler doğrudan Yeşaya ile Daniel kitaplarındaki gelmekte olan Mesih'e ilişkin peygamberlik sözlerinden alınmışlardı. Meryem'in bunları biliyor olması gerekirdi, zira İsrail yüzlerce yıldır Mesih'in gelişini bekliyordu.

Bu şeyleri duyduğunda Meryem'in kafası karıştı ve daha fazla bilgi istedi. Bakire olduğunu ve daha önce hiçbir erkekle yatmadığını unutmayın. Bu noktada melek Cebrail Kutsal Ruh'un Meryem'in üzerine döküleceğini, kendisinin bereketleneceğini ve rahminde bir bebek meydana geleceğini söyledi. Kısacası bu bir mucize olacaktı; hem o zaman, hem de şimdi yaşayan insanların inanmak istemeyebilecekleri; bizi bazı sorular sormaya zorlayan bir mucize.

İsa neden bakireden doğdu? **Eğer o sıradan bir peygamber idiyse, neden onlar gibi doğmadı?** Melek neden O'nun adının "Yahve kurtuluştur"[4] anlamına gelen "İsa" olacağını söyledi? Tabii ki bu

4 "Yahve," İbranice Eski Ahit'te (Tevrat, Zebur) ilahî isim olan "YHWH"in harf çevirisidir. KM'de "Yehova" (KK'nin birkaç ayetinde "Yahve") olarak yazılan sözcük, gerek KM'nin, gerek KK'nin birçok yerinde "RAB" şeklinde ifade edilmiştir. Ayrıntılı bilgi için KK'de Mısır'dan Çıkış 3:15 ayetinin dipnotuna ve önsözünde "Tanrı'nın Unvanları" bölümüne bakabilirsiniz. "İsa" ismi, İbranicede "Yehoşua," Amaricede ise "Yeşua" olarak geçen isimle aynıdır. "Yehoşua" ismi "YHWH kurtuluştur" anlamına gelir.

derste bütün bu sorulara yanıt bulmayacağız, fakat sabırlı olursak Allah sonunda bizi yanıtlara yönlendirecektir. Şimdi derse geri dönelim.

Sizce Yusuf Meryem'den haberi duyduğunda ne düşünmüş olabilir? Bunu Matta 1. bölüm, 18–23 ayetlerinde görelim:

> *18 İsa Mesih'in doğumu şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıydı. Ama birlikte olmalarından önce Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı. 19 Nişanlısı Yusuf, doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi. 20 Ama böyle düşünmesi üzerine Rab'bin bir meleği rüyada ona görünerek şöyle dedi: "Davut oğlu Yusuf, Meryem'i kendine eş olarak almaktan korkma. Çünkü onun rahminde oluşan, Kutsal Ruh'tandır. 21 Meryem bir oğul doğuracak. Adını İSA koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak." 22 Bütün bunlar, Rab'bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: 23"İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar." İmmanuel, Tanrı bizimle demektir.*

Bu Yusuf için çok zor bir durum olmuş olmalı. Yasaya göre[5], nişan yalnızca ölüm ya da boşanma ile bozulabilen, yasal olarak bağlayıcı bir anlaşmaydı. Evliliği tamamlamamış olmalarına rağmen, yine de birbirlerine karı ve koca gibi yasal olarak bağlıydılar. Bu nedenle nişanı bozmak kolay olmayacaktı. Ayrıca, Meryem'e güvenmek istiyordu ve hiçbir zaman kendisini ya da ilişkilerini lekeleyecek bir şey yapmayacağını düşünüyordu. Ne yapacaktı? Yapabileceği tek şeyin evliliği gizlice feshetmek olacağına karar verdi. Fakat o bir şey yapmadan önce, Allah Yusuf'a Meryem'in kendisine söylediği şeyin doğru olduğuna dair güvence vermek istedi. Bu nedenle melek Cebrail'i Yusuf'a gönderdi. Kendimizi benzer bir durumda düşünmek neredeyse akıl almaz bir şey. Fakat Yusuf, tıpkı Meryem gibi özel bir insandı.

5 Yasanın Tekrarı 22:23, 24 ayetlerinde nişanlı bir kadının yasal açıdan evli sayıldığını görüyoruz.

Tıpkı Meryem'in Mesih'i dünyaya getirmek üzere Allah tarafından lütuf gördüğü gibi, Yusuf da Allah tarafından çok önem verilen biri olmalı. Biyolojik olarak kendisinin olmayan bir çocuğun "babası" ve evlendikleri sırada hamile olan bir kadının kocası olacaktı. En önemlisi, dindar biri olmalıydı çünkü Allah ona kutsal bir görev emanet ediyordu. İsa'ya hayatının her alanında dosdoğru olmayı öğretmeliydi. Babalar, Allah bizden bundan daha azını istemiyor!

Belki bu olayı melek Cebrail'in bakış açısından hiç düşünmemişsinizdir. Daniel peygamberle konuşmasının üzerinden 500 yıldan fazla süre geçmişti. Gelmekte olan Mesih'e dair mesajı bir kez daha iletmek, peygamberlik sözünün yerine geldiğini ve doğumun kendisini görmek heyecan verici olmalı. Çoğunlukla meleklerin duyguları olduğunu düşünmeyiz, fakat bu doğru gibi görünüyor. Şeytan'ın gökten gururu ve kıskançlığı nedeniyle düştüğünü daha önceden öğrenmiştik. Bu nedenle meleklerin Allah'ın gerçekleştirdiği işlerden dolayı sevinç ve gurur duyabileceklerini düşünmek de mantıklıdır. Merak edebilirsiniz:

"Melekler neden mutlu olsunlar? Mesih'in onlarla ne ilgisi var?"

Allah'ın meleklerinin Şeytan'la ve melekleriyle savaşta olduğunu unutmayın. Adem ile Havva'yı ayartarak dünyaya günah getirdi. Şeytan insanları günah işlemek için ayartırken ve insanoğlunu Allah'ın gerçek karakterine ve insanlığa gösterdiği ilgiye dair aldatmak için çalışırken, melekler Allah'ın gönderdiği haberciler ve koruyucular olarak çalışırlar. Allah, Mesih'in insanları günahlarından kurtaracağını söyledi. Günah yoksa, savaş da yoktur! Günah göğün uyumunu bozdu. Şeytan Allah'ı yaratılmış varlıklardan iyiliği esirgemekle suçlamıştı.[6] Ayrıca Allah'ın krallığının yalnızca rüşvet ve bencilce kazanç üzerine kurulu olduğunu iddia etmişti. [7]Buna rağmen, burada Allah'ın tüm yaratılmış varlıkların bağlılığını sağlamak için savaşta harika bir şey yaptığını görüyoruz. Bu nedenle meleklerin nasıl sevineceklerini görmek kolay.

6 Bkz. Yaratılış 3:5.
7 Bkz. Job 1:10, 11; 2:4, 5.

Öyleyse sizce Yusuf nasıl karşılık verdi? Bu kolay bir karar olmuş olmamalı. Bunu Matta 1. bölüm, 24. ve 25. ayetlerde görelim:

> *24 Yusuf uyanınca Rab'bin meleğinin buyruğuna uydu ve Meryem'i eş olarak yanına aldı. 25 Ama oğlunu doğuruncaya dek Yusuf ona dokunmadı. Doğan çocuğun adını İSA koydu.*

Yusuf Allah'ın kendisinden istediği şeyi yaptı! Soru sormadı, herhangi bir şüphesi de yoktu. Meryem ile evlendi ve hayatlarına devam ettiler. Allah onlara her şeyi söylemedi, fakat söylediği kadarı yeterliydi. Luka 2. bölüm, 1–5 ayetlerine dönerek, öyküye devam edelim:

> *1 O günlerde Sezar Avgustus bütün Roma dünyasında bir nüfus sayımının yapılması için buyruk çıkardı. 2 Bu ilk sayım, Kirinius'un Suriye valiliği zamanında yapıldı. 3 Herkes yazılmak için kendi kentine gitti. 4 Böylece Yusuf da, Davut'un soyundan ve torunlarından olduğu için Celile'nin Nasıra Kenti'nden Yahudiye bölgesine, Davut'un kenti Beytlehem'e gitti. 5 Orada, hamile olan nişanlısı Meryem'le birlikte yazılacaktı.*

O korkunç Roma vergisi! Hiç kimse vergi ödemekten hoşlanmaz, özellikle yabancı bir hükümete. Fakat Yahudiler bu konuda hiçbir şey yapamıyorlardı. Yasaya uymaya, ya da cezasını çekmeye zorlanıyorlardı. Yasaya göre her bir ailenin kendi memleketinde kaydolması ve vergi ödemesi gerekiyordu. Yusuf evin reisi olduğundan, Meryem'le birlikte Beytlehem'e gitmek zorunda kaldılar.

Yolculuk kolay olmayacaktı. Meryem hamileydi ve bebeğin doğumu yaklaşıyordu. Toplu taşıma araçları ya da modern taşıtlar olmadığından, Nasıra'dan Beytlehem'e kadar yürümekten başka çareleri yoktu. Güzergâhlarını tam olarak bilmiyoruz, fakat yolculuğun muhtemelen yaklaşık 7 ile 10 gün arasında sürdüğünü ve yaklaşık 120 km uzunluğunda olduğunu biliyoruz. Yolculuk Meryem için çok daha zor olacaktı, bu nedenle muhtemelen eşeğe bindi.

Yusuf ile Meryem sayım için zamanında varmış olsalar da, kalacak yer olmadığını gördüler. Tüm odalar dolmuştu. Bir yere yolculuk yapıp hiç oda kalmadığını ya da rezervasyonunuzun kaydedilmemiş olduğunu gördünüz mü? Bu olay olduğunda eşinizin hamile olduğunu ve hiçbir doktor bulunmadığını da farz edin! Yusuf ile Meryem'in başına gelen de buydu. Bunu 6. ve 7. ayetlerde okuyalım:

> *6–7 Onlar oradayken, Meryem'in doğurma vakti geldi ve ilk oğlunu doğurdu. Onu kundağa sarıp bir yemliğe yatırdı. Çünkü handa yer yoktu.*

Mesih bir ahırda doğdu! Doktorlardan, hemşirelerden, ya da ebenin varlığından söz edilmiyor. Bildiğimiz kadarıyla, Meryem doğum sırasında yalnız olmalıydı. Tek yardımcısı, gelenekleri çiğnediğini ve eşine doğum sırasında yardımcı olduğunu varsayarsak, Yusuf olacaktı. Fakat doğum sırasında yalnız olmalarına rağmen, kutlama sırasında yalnız olmayacaklardı. Melekler bunun kesin olarak gerçekleşmesini sağlayacaklardı. Luka 2. bölüm, 8–14 ayetleriyle devam edelim:

> *8 Aynı yörede, sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kırlarda geçiren çobanlar vardı. 9 Rab'bin bir meleği onlara göründü ve Rab'bin görkemi çevrelerini aydınlattı. Büyük bir korkuya kapıldılar. 10 Melek onlara, "Korkmayın!" dedi. "Size, bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: 11 Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir. 12 İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız." 13 Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan büyük bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek, 14 "En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!" dediler.*

Allah bu olaya başkalarının da tanık olmalarını istedi. Bu nedenle iyi haberi birtakım çobanlara duyurması için meleklerini gönderdi. Başlangıçta Allah'ın çobanlara söylemesi tuhaf geliyor. Fakat bunu simgesel bir anlamda düşünürseniz, çok mantıklı. Çobanlar ne yapar? Sürülerini iyi otlaklara doğru güderler, su sağlarlar ve onları korurlar. Melekler bu çocukla ilgili olarak aynı şeyi söylüyorlardı.

O, tüm insanlar için bir kurtarıcı olacaktı. Bir çoban gibi, onları doğruluğa iletecekti. O bir kral olacaktı ve İbrahim'e verilmiş olan, soyunun tüm dünyayı bereketleyeceği şeklindeki peygamberlik sözünü yerine getirecekti. Aynı soy, Adem ile Havva'yı kandırmış olan, Şeytan adıyla bilinen yılanın başını da ezecekti. Ayrıca meleklerin Mesih'ten yalnızca kurtarıcı değil, Rab olarak da söz etmeleri de ilginç. 11. ayeti yeniden okuyalım:

> *11 Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir.*

Mesihlik konusu zannettiğimizden daha derin olabilir mi? Öyleyse, bu çobanlar sizce melekler gittikten sonra ne yapmışlardır? Sizce orada otururak koyunlarını izlemeye devam mı ettiler? Bunu 15–20 ayetlerinde görelim:

> *15 Melekler yanlarından ayrılıp göğe çekildikten sonra çobanlar birbirlerine, "Haydi, Beytlehem'e gidelim, Rab'bin bize bildirdiği bu olayı görelim" dediler. 16 Aceleyle gidip Meryem'le Yusuf'u ve yemlikte yatan bebeği buldular. 17 Onları görünce, çocukla ilgili kendilerine anlatılanları bildirdiler. 18 Bunu duyanların hepsi, çobanların söylediklerine şaşıp kaldılar. 19 Meryem ise bütün bu sözleri derin derin düşünerek yüreğinde saklıyordu. 20 Çobanlar, işitip gördüklerinin tümü için Tanrı'yı yüceltip överek geri döndüler. Her şeyi, kendilerine anlatıldığı gibi bulmuşlardı.*

Çobanlar bütün güçleriyle Beytlehem'e koştular! Meleklerin tarif ettiği şeyi görmek istiyorlardı. Gerçekten de, bir ahırda bebeğini ilk kez eline alan genç bir kadın gördüler. Meryem Cebrail'in kendisine söylediği şeyi biliyordu ve çobanların sözlerini dinledi. Her ne kadar geleceğin nasıl olacağını merak ettiyse de, yalnızca o anın tadını çıkarmak istiyordu. Oğlunun gözlerine baktığında ve onun küçük elini tuttuğunda, içinde büyüyeceği acı ve günah dolu dünyayı unuttu. Yalnızca gülümsedi ve o anı olduğu gibi değerlendirdi: saf mutluluk olarak!

Brad ile Angelina'nın çocukları doğduğunda, ilgi görmesinin tek nedeni anne–babasının zengin ve ünlü olmalarıydı. Bu çocuğu ilk kez ellerine aldıklarında sevinç duyduklarından ve hayatlarının değiştiğinden şüphe yok. Fakat bu yalnızca onların duyabileceği bir sevinçti.

İsa'nın doğumunda tamamen farklı bir olaya tanık oluyoruz. Tüm dünyanın tecrübe edebileceği bir sevinçten ve değişimden haberdar oluyoruz – tüm meleklerin seslenmesine layık bir sevinç ve değişim:

> "En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!"

İnsanoğlu bu barışı ne zaman görecek? Birbirimize karşı iyi niyeti ne zaman göreceğiz? Öğrenmek için çalışmaya devam edelim!

TARTIŞMA SORULARI

1. Yeni doğan bebekleri bu kadar özel yapan nedir? Neden en sert kalpleri bile yumuşatırlar?
2. İsa'nın doğum öyküsünün tamamını Matta 1. bölüm ile Luka 1:26–35 ve 2:1–20 ayetlerinden okuyun. Mesih'e ilişkin kaç peygamberlik sözü yerine gelmişti?
3. Sizce Mesih günah sorununu nasıl sona erdirecek?
4. Sizce "insanlara esenlik" ne anlama geliyor?

2 KADER BİR BEBEĞİN ELİNDE Mİ?

Yaşlı bir adam bebek İsa'nın bütün insanlığın kaderini değiştirmek için yetiştirileceğini söyler. Değiştirecek mi?

Devletimiz gayet yerinde olarak Çanakkale'de bazı geniş arazileri orada ölenlerin anısına adamıştır. O kutsal toprakların üzerine bir gazino ya da fabrika yapmanın yanlış olacağını herkes kabul edecektir. Yanlış olurdu, çünkü arazi tek bir amaca, askerlerimizin hayatlarını ve cesaretlerini hatırlamaya adanmıştır. "Adama"nın anlamı "özel kullanım için ayırmak" demektir. Bu dersimizde İsa'nın adanmasını okuyacağız; anne–babası O'nu sünnet olmaya götürdüğünde sekiz günlüktü. Sünnetinde ve adanmasında, Meryem'i ve Yusuf'u hayretler içinde bırakan bazı olaylar oldu. Meydana gelen olayları öğrenmeden önce, bir öykü okuyalım.

1582 yılında Sultan III. Murat oğlunun sünnet şöleni için büyük çaplı planlar yapıyordu. Oğlu Şehzade Mehmet 16 yaşındaydı ve sünnet çağı çoktan geçmişti. Sultan Murat sonunda tarihçilerin tüm Türkiye tarihinde gerçekleştirilen "en pahalı ve en muhteşem şölen" dedikleri sünnet düğününü planladı.

Halk kutlamaları 7 Haziran'da Sultan Murat'ın tören alayıyla Topkapı Sarayı'ndan İbrahim Paşa Sarayı'na, oradan da At Meydanı'na gidişiyle başladı. At Meydanı şölenin merkezi olarak belirlenmişti. Şölenin üçüncü gününde oyunlar başladı. O gün Şehzade Mehmet annesini öpmek üzere Eski Saray'a gitti, bu eylem çocukluğunun ve annesine olan bağımlılığının sona erdiğini

simgeliyordu. Sonra etkinlikleri yüksek bir cumbadan izleyen babasına saygı göstermek üzere geri döndü.

Günümüzde pek çok aile, bir sokak düğününde komşularına pide ve ayran ısmarlamak ve üstü açık kırmızı bir arabayla sünnet çocuğunu gezdirebilmek için bütçelerini zorlamaktadır. Ancak Sultan Murat için, oğlunun erkekliğe adım atışını kutlamanın zahmetine ya da masrafına konulacak bir sınır yoktu.

Her gün yabancı devlet adamlarının sultana armağanlar sunmalarıyla başlıyordu, sultan da karşılık olarak onlara armağanlar bahşediyor ve şereflerine şölen verilmesini emrediyordu. Günlük ziyafet sofralarındaki yiyeceklerin çeşitleri tarif ötesiydi. Çeşitli gösteriler düzenlendi, dansçılar, hokkabazlar ve asker bölükleri öğleden sonra resmî geçit ve gösteri yaptılar. Şarkılar, danslar ve ip cambazlıkları geceye dek sürdü. Her iki ya da üç günde bir, sultan penceresinden gümüş paralar dağıttı ya da saray mutfağından kap kap yiyecekler getirilmesini emretti. Eğlencenin bir kısmı da fakir halkın çıkarılan eti kapışması ve bunun için kavga etmesiydi.

Ayrıca ayrıntılı savaş temsilleri sergilendi ve gerçek savaşlar canlandırıldı; bunların en kapsamlısı Kıbrıs'ın fethiydi. Bu savaş sahneleri için inşa edilen tahtadan kaleler ateşe verilerek tüm halkı eğlendirdi. Ancak bu gece gösterilerinin en göz kamaştırıcı bölümü herhalde havai fişeklerdi.

Bu saltanatın sünnet şöleni elli iki gün, yani neredeyse iki ay sürdü! Sekiz Avrupalı görgü tanığının ve iki Osmanlı tarihçisinin yazılı anlatımları, ayrıca etkinliğin ayrıntılarını hatırlamak üzere yapılmış yüzlerce minyatür sayesinde, o günlerde ve haftalarda neler olduğunu bilebiliyoruz.

Sünnetin gerçekleştiği günden bir hafta önce, etkinliklerin "doruk noktası" olarak tanımlanan bir olay meydana geldi. Sultan bir merhamet ve acıma eyleminde bulunarak, zindan bekçilerine borçlarını ödemedikleri için hapse atılmış olan birtakım tutukluları huzuruna getirmelerini emretti. Ayak bileklerine bağlı zincirleri

sürüklemekten yorgun düşmüş olan adamlar geldiklerinde, sultan borçlarını ödeyip hapisten salarak onları şaşkınlığa uğrattı. O çocuğun sünnetinden ötürü kim bilir ne kadar mutlu olmuşturlar!

Ne var ki, Şehzade Mehmet'in sünneti Topkapı Sarayı'nda gerçekleştirilen özel bir olay oldu. Beşinci vezir Mehmet Paşa, yalnızca üç kişinin huzurunda işlemi yaptı. Kaydedilmiş olmamasına rağmen, birilerinin şehzadenin giysilerine altın iliştirdiklerine şüphe yok!

Şimdi tarihte Sultan III. Murat'tan 1500 yıl kadar öncesine giderek, başka bir çocuğun sünnetinde neler olduğunu görelim. Olay Şehzade Mehmet'in sünnet düğünü ölçüsünde kutlanmamış olsa da, yine de önemli bir olaydı. Çocuk İsa'ydı ve bunu Luka 2. bölüm 21. ayette okuyabiliriz:

> *21 Sekizinci gün, çocuğu sünnet etme zamanı gelince, O'na İsa adı verildi. Bu, O'nun anne rahmine düşmesinden önce meleğin kendisine verdiği isimdi.*

İsa'nın sünneti Allah'ın yaklaşık iki bin yıl önce İbrahim'e verdiği emre göre yapılmıştı. Allah'ın emrini Yaratılış 17. Bölüm 9–12 ayetlerinde görelim:

> *9 Tanrı İbrahim'e, "Sen ve soyun kuşaklar boyu antlaşmama bağlı kalmalısınız" dedi, 10 "Seninle ve soyunla yaptığım antlaşmanın koşulu şudur: Aranızdaki erkeklerin hepsi sünnet edilecek. 11 Sünnet olmalısınız. Sünnet aramızdaki antlaşmanın belirtisi olacak. 12 Evinizde doğmuş ya da soyunuzdan olmayan bir yabancıdan satın alınmış köleler dahil sekiz günlük her erkek çocuk sünnet edilecek. Gelecek kuşaklarınız boyunca sürecek bu."*

Türk adetlerimize benzer bir şekilde, kadınlar için özel bir temizlenme zamanı olarak belirli sayıda gün ayrılmıştı. Bu Musa'nın zamanında İsrail'e verilen doğrudan bir emirdi.[8] Erkek çocuk doğuran kadın törensel olarak yedi gün boyunca kirli sayılıyordu. Sekizinci gün erkek çocukların sünnet edil-

8 Bkz. Levililer 12:2–8.

meleri gerekiyordu. Ancak kadınların tapınakta dinsel ibadete katılabilmeleri için 33 gün daha beklemeleri gerekiyordu.

Eski zamanlarda bir kadının hayatı kolay değildi. Normalde bir erkeğin yapması gereken ağır işlerin pek çoğunu kadın yapıyordu. Aslında bugün bile kadınların hem evde hem de işte çalıştıkları bazı yerlerde de durum böyle. Bu nedenle Allah anneler için, güçlerini toparlayabilmeleri amacıyla önlem alarak, belirli bir dinlenme ve yalnız kalma zamanı hükmetti. Ne mutlu ki, bugün hâlâ bu geleneği yerine getiriyoruz.

İsa'nın anne ve babası Rabb'in emirlerine itaat etmek için her türlü çabayı gösteriyorlardı. Böylece, Meryem'in temizlenme zamanı sona erdiğinde, İsa'yı adanmak üzere tapınağa götürdüler. Luka 2. bölüm, 22–24 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *22 Musa'nın Yasası'na göre arınma günlerinin bitiminde Yusuf'la Meryem çocuğu Rab'be adamak için Yeruşalim'e götürdüler. 23 Nitekim Rab'bin Yasası'nda, "İlk doğan her erkek çocuk Rab'be adanmış sayılacak" diye yazılmıştır. 24 Ayrıca Rab'bin Yasası'nda buyrulduğu gibi, kurban olarak "bir çift kumru ya da iki güvercin yavrusu" sunacaklardı.*

O günlerde her ilk doğan erkek çocuk Allah'a adanmalı ve anne–babası bir kurban sunmalıydı. Allah'ın verdiği talimat, anne–babanın maddi durumuna göre bir kuzu, güvercin ya da kumru sunulmasıydı. Sizce bunlardan hangisi daha pahalı olacaktı? Evet, kuzular daha pahalıdır. Meryem ile Yusuf kurban olarak ne sundular? Yine doğru, iki küçük güvercin kurban ettiler.

Başka bir deyişle, Meryem ile Yusuf kuzu sunacak kadar zengin değildiler. Fakir, işçi sınıfından insanlardı. Hiçbir zaman unutmayın, Allah bir insanın değerini belirlemek için onun maddi durumuna bakmaz. O, onların kalplerini biliyordu. Onların alçakgönüllü olduklarını ve ailelerinin İsa'nın yetişmesi için ideal ortam olacağını biliyordu.

Burada öykü ilginç bir değişikliğe uğruyor. Luka 2. bölüm, 25–35 ayetlerinden devam edelim:

25 O sırada Yeruşalim'de Şimon adında bir adam vardı. Doğru ve dindar biriydi. İsrail'in avutulmasını özlemle bekliyordu. Kutsal Ruh onun üzerindeydi. 26 Rab'bin Mesihi'ni görmeden ölmeyeceği Kutsal Ruh aracılığıyla kendisine bildirilmişti. 27–28 Böylece Şimon, Ruh'un yönlendirmesiyle tapınağa geldi. Küçük İsa'nın annesi babası, Kutsal Yasa'nın ilgili kuralını yerine getirmek üzere O'nu içeri getirdiklerinde, Şimon O'nu kucağına aldı, Tanrı'yı överek şöyle dedi: 29"Ey Rabbim, verdiğin sözü tuttun; artık ben, kulun huzur içinde ölebilirim. 30–32 Çünkü senin sağladığın, bütün halkların gözü önünde hazırladığın kurtuluşu, ulusları aydınlatıp halkın İsrail'e yücelik kazandıracak ışığı gözlerimle gördüm." 33 İsa'nın annesiyle babası, O'nun hakkında söylenenlere şaştılar. 34 Şimon onları kutsayıp çocuğun annesi Meryem'e şöyle dedi: "Bu çocuk, İsrail'de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. 35 Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak."

Belki Şimon gibi günlük dualarında sadık olan, dindar ve inançlı bir yaşlı insan tanımışsınızdır. Bir gün "Ruh'un yönlendirmesiyle" tapınak avlularına gitti ve bu fakir aileyi kollarında bir bebekle buldu. Bebeği kendi kollarına aldı ve Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Allah'ı övmeye ve bebek İsa hakkında peygamberlikte bulunmaya başladı.

"Adama"nın anlamının "özel kullanım için ayırmak" demek olduğunu hatırlayın. Şimon'un İsa hakkında söylediği tam olarak buydu. İsa'nın kutsal bir amaç için ayrıldığını söyledi. Şimon'un ilginç yorumlarını 30–32 ayetlerinde okuyalım:

30–32 Çünkü senin sağladığın, bütün halkların gözü önünde hazırladığın kurtuluşu, ulusları aydınlatıp halkın İsrail'e yücelik kazandıracak ışığı gözlerimle gördüm."

Burada İsa'nın hizmetinin yalnızca İsraillilere yönelik olmadığı gerçeğine dair ilk işareti görüyoruz. Şimon'un Uluslardan söz etmesi İsa'nın işinin ve etkisinin hem Yahudilere, hem de Yahudi olmayanlara ulaşacağını gösteriyordu. Başka bir deyişle, **İsa'nın işi biz de dahil olmak üzere tüm dünya içindi!**

Şimon'un sözlerinin Meryem'in kalbini ısıttığından emin olabiliriz. Fakat kullandığı bir ifade akıl karıştırıcıydı. Melek Cebrail Meryem'le konuştuğunda, kötü bir şey olacağını söylememişti. Fakat şimdi, yeni doğmuş bebeği kollarındayken, "kılıç" sözcüğü tüylerini diken diken etti. Şimon tam olarak şöyle demişti:

"Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak."

"Senin kalbine de" derken ne demek istemişti? İsa'ya kötü bir şey olacağını mı ima ediyordu? Gerçek şu ki, bu sözlerle İsa'nın gelecekte çekeceği acılardan ilk kez söz ediliyordu.

Meryem ile Yusuf bebeklerini adadığı için Şimon'a teşekkür ederken, bu peygamberlik sözünün tam anlamına ilişkin olarak hayret içinde kalmış olmalılar. Tapınak avlusundan çıkarlarken, birdenbire yaşlı bir kadının kendilerine yaklaşmasıyla yolları yine kesildi. Bundan sonra neler olduğuna Luka 2. bölüm, 36–40 ayetlerinde bakalım:

36–37 Anna adında çok yaşlı bir kadın peygamber vardı. Aşer oymağından Fanuel'in kızıydı. Genç kız olarak evlenip kocasıyla yedi yıl yaşadıktan sonra dul kalmıştı. Şimdi seksen dört yaşındaydı. Tapınaktan ayrılmaz, oruç tutup dua ederek gece gündüz Tanrı'ya tapınırdı. 38 Tam o sırada ortaya çıkan Anna, Tanrı'ya şükrederek Yeruşalim'in kurtuluşunu bekleyen herkese İsa'dan söz etmeye başladı. 39 Yusuf'la Meryem, Rab'bin Yasası'nda öngörülen her şeyi yerine getirdikten sonra Celile'ye, kendi kentleri Nasıra'ya döndüler. 40 Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu. Tanrı'nın lütfu O'nun üzerindeydi.

Allah, yaşlı da olsa genç de, erkek de olsa kadın da, zengin de olsa fakir de, kendisini adamış kişiyi kullanır. Kadın bir peygamberin İsa'nın genç hayatının kutsal ve özel olduğunu doğrulaması ilginç değil mi? Kutsal Kitap'ta sözü edilen yalnızca birkaç kadın peygamber olmasına rağmen, Allah'ın bunlardan birini bebek İsa'yı kutsamak ve adamak için kullanması yerindedir. Bu bebeğin büyüdüğünde, toplumda yerleşik kastlara ve sınıflara ilişkin tüm önyargıları tamamen paramparça edecek bir adam olacağını tahmin bile edemiyorlardı! O bir devrimciydi. İsa, Allah'ın Ruhu'nun eğitimli–eğitimsiz, özgür–köle, erkek–kadın isteyen herkese karşılıksız olarak verileceğini gösterecekti.

Kutsal yazı metnindeki şu cümleyi fark ettiniz mi?

> *38 Tam o sırada ortaya çıkan Anna, Tanrı'ya şükrederek Yeruşalim'in kurtuluşunu bekleyen herkese İsa'dan söz etmeye başladı.*

Bir kez daha, İsa kurtuluşla ilintilendiriliyor. Neden?

Meryem ile Yusuf adanmadan Nasıra'ya üzerinde düşünecek pek çok şeyle döndüler! Allah çocuklarının sıradan bir çocuk olmadığını kendilerine tekrar doğrulamıştı. Akılları sorularla dolu olmalıydı. Fakat sabırlı olmaları ve yanıtları öğrenmek için beklemeleri gerekiyordu.

Türkiye'nin kuzeyinden kısa bir öykü ile dersimizi bitirelim. Samsun'un dışındaki bir köyün sakinleri, yıllar boyunca köy girişindeki doğal bir kaynaktan akan temiz suları kullanmışlardı. Soğuk su yıl boyunca kuvvetli bir şekilde akıyordu ve köylüler her gün kaplarını tatlı ve temiz suyla doldurmak üzere bu noktaya geliyorlardı. Yol kenarındaki pınarın iyi sudan başka özel bir güzelliği ya da çekiciliği yoktu. Etrafa eski plastik şişeler ve çöpler saçılmıştı, her yer çamur içindeydi. İnsanlar şişelerini doldurabilecek bir konuma gelebilmek için gelişigüzel yerleştirilmiş

atlama taşları üzerinden yürümek zorunda kalıyorlardı. Çeşmenin 1950'lerde yapılan orijinal beyaz mermerden süslemesi çoktan kırılıp dökülmüştü.

Köyün yeni muhtarı seçildikten sonra çeşmeyi köyün yenilenen girişinin odak noktası yapmaya karar verdi. Betondan güzel bir zemin yaptırdı, birkaç bank koydu, bir kanalizasyon sistemi tesis etti ve çeşmenin üzerini bir çatıyla örttü. Proje tamamlandığında köylüler çok gururlandılar. Okulun müdürü tüm köylüleri yeni çeşmenin özel açılışına davet etmeyi önerdi.

> "Öğrenciler şiirler okuyabilir, şarkılar söyleyebilirler, siz de bir konuşma yapabilirsiniz. Tabii ki nohut ve pilav da dağıtabiliriz" dedi.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu, ta ki köy muhtarının uzun konuşmasında yaşlı bir kadın öne çıkana kadar. Sahneyi geçti ve akan suya doğru ilerledi. Çantasından eski ve çukurlu bir teneke kupa çıkardı, doldurdu, kana kana içti, sonra yeni çeşmenin hiçbir yerinde kupa olmadığını fark ederek omuzlarını silkti ve kendi eski kupasını güzel yeni çeşmenin üzerindeki çıkıntıya koydu. Geri dönerek uzaklaştı, köy muhtarının yanından geçerken yüksek sesle şöyle dedi:

> "Gerçekten güzel bir çatı, fakat insanlar çeşmeye su içmek için gelir. Kupayı unuttun mu?"

Herkes kahkahaya boğuldu, fakat açılış törenine mükemmel bir doruk oldu. Herkese yerin güzelliğinin belirgin bir şekilde artmış olmasına rağmen suyun hiç değişmediğini hatırlatan önemli bir andı. Herkes nohutlu pilav yedi, fakat ilginçtir ki kola dağıtılmadı. Sadece su. İyi, temiz, soğuk su.

Çeşmenin açılış töreninin suyu değiştirmediği, fakat her zaman orada olan bir şeyin farkına varılmasını sağladığı gibi; İsa'nın adan-

ması da O'nun hem çocukluğunda hem de yetişkinliğinde aynı olan benzersiz niteliklerinin erkenden doğrulanmasıydı. O paktı ve kaderinde dünyayı değiştirmek vardı!

Tartışma Soruları

1. Şehzade Mehmet'in sünnetindeki tutukluların benzersiz deneyimini düşünün. Neden bir adamın sünneti başka bir adamı borçlarından özgür kıldı?

2. İsa'nın anne–babası O'nu neden tapınağa götürdüler?

3. Yaşlı Şimon İsa hakkında ne dedi?

4. Şimon'un sözleri ve kadın peygamber Anna'nın sözleri Yusuf ile Meryem'in bebek İsa'nın benzersiz görevini anlamalarına yardımcı oldu. Onların bu karşılaşmalarından ne öğrenebiliriz?

3 ÇOCUKLARDAN ÖĞRENMEK

12 yaşındaki bir çocuktan ne öğrenebilirsiniz?

Hiç adınızın yanında bir unvana sahip oldunuz mu? Okulda bir komite ya da grubun başkanı oldunuz mu? Spor takımınızın kaptanı siz miydiniz? Siz idiyseniz, bu unvanla ilgili olarak nasıl hissediyordunuz? Unvanı taşımak görevleriniz için ilave bir sorumluluk duygusu veriyor muydu? O unvanı taşımak sizi gururlandırıyor ya da mutlu ediyor muydu? Hiçbir zaman bir unvanınız olmadıysa, belki unvanı olan birini tanıyorsunuzdur. Alanında "usta" ya da "uzman" olarak tanınan biri olabilir. Belki bir doktor ya da profesördür.

İnsanlara birçok sebepten dolayı unvan verilir. İnsanlara rütbeleri yüzünden unvan veririz, örneğin orduda bir yüzbaşı. Belediye başkanı, toplumdaki görevi yüzünden unvanını alır. Gazi veya şehit gibi başarılar için de unvan veririz. Unvanlar aynı zamanda aile bağlarını göstermek için de verilir, örneğin abla, dede, teyze, amca.

Bazen birinin adına niteleyici bir isim ekleriz ve bu bir unvan gibi olur; Muhteşem Süleyman akla gelir mesela. Ender durumlarda bir kişiye bir unvan veririz ve onun adı haline gelir. En iyi örnek Atatürk. Onun adı ne ifade ediyor? Sözcük anlamıyla onun Türklerin babası olduğu anlamına geliyor. Tabii ki herkes onun diğer tüm Türklerin soyundan geldiği ilk Türk olmadığını biliyor. Türkler en geç M.Ö. 800 yılından beri varlar. Hayır, bu unvan fiziksel bir ilişkiyi açıklamıyor, fakat bir ulus ile kurucusu arasındaki ilişkiyi açıklıyor.

Atatürk 1. Dünya Savaşı sırasında Çanakkale dahil olmak üzere çeşitli cephelerde savaşan kahraman ve başarılı bir askerî taktikçiydi. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Samsun'a giderek 1919 yılında ulusal direniş hareketini başlattı. Ankara'da yeni bir Türk meclisi kurmak için milli seçim çağrısı yaptı. O meclis, Türkiye Büyük Millet Meclisi, daha sonra onu başkomutan yaptı. Bir dizi zorlu savaşta, çeşitli cephelerde Yunanları bozguna uğrattı. Sonra Atatürk Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda ve uluslararası alanda tanınmasında öncülük etti. Pek çok toplumsal reform yaptı ve tüm yurttaşlara eşit haklar sağladı. Atatürk diğer Türki uluslarının fiziksel önderi olmasa da, sergilediği kahramanlık ve bilgelikle onlara halen ilham vermeye devam etmektedir. Aynı şekilde, Atatürk Türklerin fiziksel babası da değil. Bununla beraber, o yurttaşlarına Türkler denen bir ulusun babası. Bu nedenle o Türklerin babası.

Unvanlar bizim için gerçekten çok önemlidir. Önderlerimize verdiğimiz unvanlarla onlara saygı gösteririz. Bayramlarımıza en şerefli misafirlerimizi selamlayarak başlarız:

> "Sayın Valimiz, Sayın Millet Vekilimiz, Sayın Belediye Başkanımız, Sayın Muhtarımız: törenimize hoşgeldiniz."

Bu insanlar bu unvanları oldukları şeyden, yani sahip oldukları konumdan ötürü kazanırlar. Kendinizi her gün hangi unvanları kullanırken buluyorsunuz?

Unvanların Kutsal Kitap'ta da kullanıldığını biliyor muydunuz? Kutsal Kitap boyunca rolleri, ilişkileri ve özel şerefi belirtmek için unvanlar kullanılmıştır. Bu dersimizde hem Allah'a, hem de İsa'nın annesi Meryem'in kocası Yusuf'a verilen bir unvanı göreceğiz. İsa'yı bir çocuk olarak tasvir eden Luka 2. bölüm, 40–42 ayetlerini okuyarak başlayalım.

> *40 Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu. Tanrı'nın lütfu O'nun üzerindeydi. 41 İsa'nın annesi babası her*

yıl Fısıh Bayramı'nda Yeruşalim'e giderlerdi. 42 İsa on iki yaşına gelince, bayram geleneğine uyarak yine gittiler.

Fısıh bayramını hatırlıyor musunuz?[9] Allah İsraillileri kölelikten kurtardığında, Mısır ülkesinin üzerine yok edici bir melek göndermişti. Allah ülkedeki ilk doğan oğulların tümünü Firavun'un inatçılığı ve kendisine itaati reddetmesi nedeniyle ceza olarak yok edeceğini söyledi. Fakat Allah aynı zamanda kendi sözüne inanarak bir kuzu öldüren ve bu kuzunun kanını evlerinin kapı sövelerine ve üst eşiklerine süren kişilerin ilk doğan oğullarını kaybetmeyeceklerini de söyledi. Kuzunun kanını sürmeleri Allah'ın sözüne olan imanlarını simgeliyor, böylece ilk doğanları ölümden kurtarıyordu. Bu uyarının sonucunda İsrailliler ve birkaç Mısırlı itaat ederek kurtuldular. Bunun ardından Mısır'dan çıktılar ve kölelikten kurtuldular. Allah'ın kurtarışının bir anısı olarak, yetişkin erkeklerin her yıl Fısıh bayramı için Yeruşalim'e gelmeleri gerekiyordu. Bu nedenle Yusuf, Meryem ve 12 yaşındaki İsa ibadet etmek ve kutlamak için Yeruşalim'e gittiler.

Elçi Matta'nın bu olayı kaydederken hem Yusuf hem de Meryem için "ebeveyn" unvanını kullanmış olması ilginç. Yeni Antlaşma'ya dair ilk dersimizde İsa'nın bakireden doğduğunu öğrendiğimizi hatırlayın. Yusuf İsa'nın biyolojik babası değildi. Öyleyse Yusuf'a nasıl O'nun "babası" denilebilir? Ona İsa'nın babası deniyordu, çünkü İsa'nın sahip olduğu dünyevi bir babaya en yakın kişiydi.

Günümüzdeki deyimle, üvey baba gibiydi. Yusuf, İsa'ya hayatın sorumluluklarını öğretme görevini eşiyle paylaşıyordu: düzgün giyinmeyi, evde ve toplumda doğru davranmayı ve çalışmayı. Bir baba, oğluna nasıl erkek olunacağını öğretmek için en önemli konumda bulunur. Oğlu için ruhsal ve ahlaki bir rehberdir. Hem sözleri hem de hareketleriyle, oğluna önderlik etmek, aileyi geçindirmek, zorlu durumlarda sebat etmek, işler yanlış gittiğinde kendine hakim olmak ve tehlikede cesur olmak konularındaki

9 Bkz. Kaderi Değiştiren 2, ders 4.

bilgilerini oğluna aktarabilir. Yusuf, İsa'nın biyolojik babası olmamasına rağmen bu anlamda O'na bir baba gibiydi. Luka 2. bölüm, 43–45 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *43–44 Bayramdan sonra eve dönerlerken küçük İsa Yeruşalim'de kaldı. Bunu farketmeyen annesiyle babası, çocuğun yol arkadaşlarıyla birlikte olduğunu sanarak bir günlük yol gittiler. Sonra O'nu akrabalar ve dostlar arasında aramaya başladılar. 45 Bulamayınca O'nu araya araya Yeruşalim'e döndüler.*

Yusuf ile Meryem Yeruşalim'e büyük bir kalabalıkla birlikte yolculuk etmiş olmalılar. O günlerde yaygın bir uygulamaydı, çünkü yol arkadaşlığı ve güvenlik sağlıyordu. Aynı toplulukla birlikte eve dönerlerken İsa'nın aralarında olduğunu düşündüler, O'nu bulamayınca da çok endişelenmiş olmalılar. İkisinin oğullarını kaybettiklerinde ne hissettiklerini düşünebiliyor musunuz? Belki siz de kısa bir süre için bir çocuğu gözden kaybetmişsinizdir ve bu duyguyu biliyorsunuzdur. Belki Yusuf ile Meryem yaklaşık iki bin yıl önce oğlunu kaybeden Yakup Peygamberin korkusuna benzer bir korku duymuşlardır. Yakup'un aklına gelen ilk düşünce "onu yabanıl bir hayvan yemiş olmalı" oldu.[10]

Yusuf ile Meryem'in ne yaptıklarını Luka 2. bölüm, 46–48 ayetlerinde okuyalım.

> *46 Üç gün sonra O'nu tapınakta buldular. Din öğretmenleri arasında oturmuş, onları dinliyor, sorular soruyordu. 47 O'nu dinleyen herkes, zekâsına ve verdiği yanıtlara hayran kalıyordu. 48 Annesiyle babası O'nu görünce şaşırdılar. Annesi, "Çocuğum, bize bunu niçin yaptın? Bak, babanla ben büyük kaygı içinde seni arayıp durduk" dedi.*

Meryem'in İsa'yı yanlış gördüğü bir şey için azarlamış olmasına rağmen, aslında ihmalkâr olanlar Meryem ile Yusuf'tu. İsa yalnızca

10 Bkz. Yaratılış 37:33.

Allah'ın kendisine verdiği görevi yerine getiriyordu. Meryem ile Yusuf ise, Mesih'in vasileri olarak, işlerini doğru yapamamışlardı. Bir günden daha uzun bir süre, daha az önemli şeylerin dikkatlerini meşgul etmesine izin vermişlerdi. Hatta İsa olmadan Yeruşalim'i terk etmişlerdi. Şimdi çocuğu telaşla ararken son derece gergin olduklarından emin olabilirsiniz.

Yusuf ile Meryem 12 yaşındaki İsa'yı bulduklarında, İsa diğer çocuklardan beklenebileceği gibi oyun oynamıyordu. Tapınakta öğretmenler arasında oturuyor, onları dinliyor ve onlara sorular soruyordu. O sıradan bir çocuk değildi! Belki İsa saygısından ötürü ders vermiyor, fakat öğretmenleri daha büyük bir anlayışa yöneltmek için sorular soruyordu. Sizce İsa'nın sorduğu ve yanıtladığı, böylece bu öğretmenleri hayrete düşüren sorular ne türden sorulardı? Bir çocuk nasıl din öğretmenlerine baskın çıkabilirdi? Annesinin ve babasının verdiği eğitimi küçüklüğünden beri ne kadar dikkatle dinlemiş olması gerektiğini düşünün. Çocuk İsa'nın anlayış derinliği o zamandan günümüze dek duyulmamış bir şeydir. Bunu nasıl yapabiliyordu? Davut peygamberin 119. Mezmur'un 99. ayetinde yazdıklarını hatırlıyor musunuz?

> *"Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım, çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum."*

İsa Allah'ın sözünü büyük bir dikkatle araştırmış olmalı, çünkü O'nun kutsal yazılara ilişkin bilgisi bu öğretmenleri hayrete düşürdü. Fakat İsa, kutsal yazıların ne söylediğini bilmenin ötesinde, ne anlama geldiklerini kavramıştı. Bu ikisi arasında büyük bir fark vardır. Bir kimse kutsal yazıları ezberleyebilir, fakat ne anlama geldiğini bilmeyebilir. Allah İsa'nın zihnini aydınlatıyordu ve O'na kutsal yazının gerçek anlamını gösteriyordu; İsa da bu ışığı başkalarına aktarıyordu.

İsa'nın hayatı birden fazla şekilde bize örnek olmaktadır. Allah bizim de kendi sözünün öğrencileri olmamızı istemektedir. O bizim

Kutsal Yazılar'ı okuyarak bilge olmamızı ister. Öğretmenler kutsal yazıların öğrenilmesinde değerli yardım sağlasalar da, gerçeği bilmek için onlara bağımlı olmamalıyız. **Allah'ın sözündeki gerçek bize de verilmiştir ve İsa'nın yaptığı gibi bunu araştırarak kendimiz de bilebiliriz.** Ancak Allah'ın sözünün gerçek anlamını bilebilmek için duayla ve alçakgönüllülükle çalışmalıyız. Kutsal yazılar her tür fikri ya da yorumu desteklemek için çarpıtılabilir. Fakat Allah'ın amaçladığı gerçek anlamı bulabilmek için Allah'ın yardımını almalıyız. Böylece İsa'yı yalnızca akıllı bir çocuk olarak değil, fakat Allah'ın sözünün gerçek anlamını kavramakta alçakgönüllülükle O'nun yardımını arayan biri olarak görüyoruz.

Meryem İsa'yla konuşurken, Yusuf'tan O'nun babası olarak bahsediyor. O Yusuf'un İsa'nın biyolojik babası olmadığını biliyordu. Fakat Yusuf, İsa'nın hayatında babanın yerini dolduruyordu. Bu nedenle Meryem ondan bu unvanla bahsedebiliyordu. Fakat bundan bağımsız olarak, İsa ailedeki konumunu biliyor ve beşinci emri mükemmellikle yerine getiriyordu:

> *"Annene babana saygı göster. Öyle ki, Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun."*[11]

İsa, Yusuf'a her zaman hürmet ve saygı gösterdi. Fakat Meryem ile Yusuf kendisine karşı çıktıklarında, İsa "baba" kelimesini hayret verici bir şekilde kullandı. Bunu Luka 2. bölüm, 49. ve 50. ayetlerde okuyalım:

> *49 O da onlara dedi: "Neden beni arıyordunuz ki? Benim için Babam'ın işlerinde bulunmam gerektiğini bilmiyor musunuz?" 50 Onlar ise kendilerine söylediği sözü anlamadılar. (Kİ).*

Yusuf ile Meryem İsa'nın ifadesini anlamadılar. İsa,"Babam'ın işleri" dediği zaman kimden söz ediyordu?

11 Bkz. Mısır'dan Çıkış 20:12.

Kesinlikle Yusuf'un işinden söz etmiyordu, zira Yusuf marangozdu. İsa tam olarak ne diyordu? O din önderleriyle (hahamlarla) birlikte tapınaktaydı ve hayata, Allah'a ve kutsal yaşamaya dair sorular sorarak yanıtlar veriyordu. Bu kimin işidir? Allah'ın işidir! İsa "Babam" diye kimden söz ediyor olabilirdi?

Kutsal Kitap İsa'nın, Allah'ın Kutsal Ruhu'ndan Meryem'in rahminde oluştuğunu söylüyor. Fakat Allah biyolojik anlamda İsa'nın babası değildi, zira Allah yaratılmış varlıklarla o şekilde ilişki kurmaz. Allah ile O'nun yaratıklarından biri (bu durumda Meryem) arasında hiçbir biyolojik ilişki olmadı. Hayır, "baba" tabirinin farklı bir anlamı olmalı. İsa'nın dediğini nasıl anlayabiliriz?

Belki İsa "Baba" terimini Allah için bir unvan olarak kullanıyordu. Allah ile İsa arasındaki ilişki kesinlikle benzersizdir, çünkü başka hiç kimse bir bakirenin rahminde Allah'ın Kutsal Ruhu tarafından oluşturulmamıştır. Belki İsa bize kendisi ile Allah arasındaki ilişkinin farklı olduğunu ve buna benzer hiçbir dünyevi ilişkinin olmadığını söylemektedir. "Baba" tabiri kullanıldığında, İsa'nın Allah ile ilişkisinin baba–oğul gibi olduğunu görüyoruz. "Benim" sözcüğü kullanıldığında, bu ilişkinin benzersiz olduğunu anlıyoruz. Buna benzer bir başka ilişki yok. Atatürk'ün Türklerin biyolojik babası olmadığı gibi, Allah da İsa'nın biyolojik babası değildir. Fakat burada bir unvan gerektiren özel bir ilişki var.

Bu ilişki ne olabilirdi? Yeni Antlaşma'ya ilişkin ilk dersimizde melek Cebrail'in Meryem ve Yusuf'a çocuklarına İsa adını vermelerini söylediğini öğrenmiştik. **İsa adı "Allah kurtuluştur" anlamına gelir. Sonra melek İsa'nın halkı günahlarından kurtaracağını söylemişti.** Elçi Matta'nın Yeşaya kitabından, genç bir bakire kadının hamile kalacağı ve İmmanuel adında bir oğlunun olacağı sözünü alıntı yaptığı yeri de görmüştük. İmmanuel "Allah bizimle" demektir. Bu nedenle tekrar sormalıyız, Allah ile İsa arasındaki ilişki nedir? Luka 2. bölüm, 51. ve 52. ayetlerden okumaya devam edelim:

51 İsa onlarla birlikte yola çıkıp Nasıra'ya döndü. Onların sözünü dinlerdi. Annesi bütün bu olup bitenleri yüreğinde sakladı. 52 İsa bilgelikte ve boyda gelişiyor, Tanrı'nın ve insanların beğenisini kazanıyordu.

Meryem meleğin şöyle dediğini işitmişti:

"Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek."[12]

Meryem bir erkekle birlikte olmadan hamile kaldı. Çobanların kendilerine bir meleğin göründüğünü ve "Rab Mesih" olan bir çocuğun doğduğunu söylediklerini işitti.[13] Doğudan gelerek çocuğa tapınan bilge adamlara görgü tanığı oldu.[14] Meryem, çocuk İsa'nın öğretmenlere öğrettiğini kendi gözleriyle gördü. Meryem bu şeyleri, ne anlama geldiklerini tam olarak kavrayabilmek için yüreğinde tuttu. Muhakkak, oğlu Mesih olmalıydı.

Fakat Mesih ne yapacaktı? İşi neydi? Meryem'in sorumluluğu neydi? Bu çocukla nasıl ilişki kurmalıydı? Belli ki O dünyadaki tüm çocuklardan farklıydı. Belli ki O son derece özel biriydi. Fakat O, Meryem'in ve Yusuf'un gözetiminde bir çocuktu ve halen onlara boyun eğmesi bekleniyordu. Bilgelikte ve boyda gelişiyordu, yine de onlara tamamen itaatkârdı. İsa'yla nasıl bir ilişkileri oldu? İsa'nın Allah'la nasıl bir ilişkisi oldu? Bu öykü hakkında düşünün:

Markete bir müşteri girdiğinde Cumhur "Buyurun Abi" dedi.

Cumhur 35 yaşındaydı ve köşe dükkânını 10 yıldan uzun bir süredir işletiyordu. Mahalledeki herkes onu adil ve dürüst bir adam olarak tanıyordu. Fiyatları makuldü ve iyi hizmet veriyordu. Cumhur'un

12 Bkz. Luka 1:35.
13 Bkz. Luka 2:11.
14 Bkz. Matta 2.

erkek kardeşi Cem oradaydı ve ağabeyinin her hareketini dikkatle izliyordu.

Müşteri, "Bir litre tam yağlı süt ve biraz tereyağı istiyorum" dedi.

"Hemen Abi. Başka bir şey var mı?"

Müşteri, "Hayır, hepsi bu" dedi.

"8 lira 75 kuruş tuttu, Abi."

Adam parayı ödeyip gitti. Cem ağabeyine şöyle dedi:

"Abi, neden müşteriler senden küçük olsalar bile onlara Abi diyorsun?"

Cumhur gülümsedi: "Cem, müşterinin benden küçük olduğunu ve benim dükkân sahibi olduğumu biliyorum. Az önce gelen adam şu anda işsiz. Toplumda benden daha yüksek bir konumda değil. Fakat ben kendimi alçaltmayı ve ona müşterim olarak saygı göstermeyi seçiyorum. Bu onun benden büyük olduğu anlamına gelmez. Gerçekte eşitiz. Fakat ona "Abi" unvanını veriyorum, çünkü bu durumda hizmetkâr rolünü seçtim."

Cumhur Cem'in gerçek ağabeyiydi, zira anne ve babaları birdi. Müşteri Cumhur'un biyolojik kardeşi olmamasına rağmen, durumdan dolayı Abi unvanıyla şereflendirilmişti.

Allah İsa'yla olan ilişkisinde "Baba" unvanını, İsa da Allah'la ilişkisinde "Oğul" unvanını taşır. Fakat onlar biyolojik olarak baba ve oğul değillerdir. Bu unvanlar ne anlama gelir? Şimdilik kutsal yazılardan bir açıklama almadık. Peygamberlerin bu konuyla ilgili olarak bize iletmeye çalıştıkları mesajı daha iyi anlayabilmek için okumaya devam etmemiz gerekecek. Ancak bir şeyi biliyoruz: Allah ile İsa arasındaki ilişki benzersiz. Hiçbir insanoğlu İsa'nın doğduğu

şekilde doğmadı. Neden? İsa'nın nesi vardı ve İsa ne yapacaktı ki, Allah O'nun benzersiz bir şekilde doğmasını arzuladı?

Tartışma Soruları

1. İsa İsrail'deki küçük bir kentte fakir bir aileye mensup olmasına rağmen kutsal yazıları sizce nasıl bu kadar iyi öğrendi?

2. İsa Yusuf ve Meryem'e "Benim için Babam'ın işlerinde bulunmam gerektiğini bilmiyor musunuz?" dediği zaman O'nun sözlerini anlamadılar. Fakat "Bilmiyor musunuz" sözleri başlı başına anlamış olmaları gerektiğini ima etmektedir. Neden anlamış olmalıydılar? Bu anlayış bilgiyle mi, imanla mı, yoksa her ikisiyle birden mi gelmektedir?

3. İsa hangi işlerden bahsediyordu? Allah'ın işleri nedir?

4. İsa Meryem'den ve Yusuf'tan büyüktü, ancak yine de onlara itaatkârdı. Bu bize kendi büyüklerimizle olan ilişkimiz hakkında ne söylemektedir? Patronumuzla olan ilişkimiz hakkında ne söylemektedir? İşçilerimizle ya da bize karşı sorumlu olan başkalarıyla olan ilişkimiz hakkında ne söylemektedir? Yabancılarla olan ilişkimiz hakkında ne söylemektedir?

5. Sizce Kutsal Kitap neden Allah ve İsa için bu çeşitli unvanları kullanıyor?

4 TÖVBE ETMEDEN KADER DEĞİŞTİRİLMEZ!

Tövbe etmek kaderi tersine çevirir. Eğer tövbe etmezseniz, gökte olmaya hakkınız yoktur.

Bir insanı dindar yapan şey nedir? Daha doğrusu, bir insanı Yahudi, Hristiyan ya da Müslüman yapan nedir? Büyüdükleri ya da yaşadıkları yere göre mi, anne–babasının söylediğine göre mi, yoksa kimlik kartlarında yazana göre mi belirlenir? Dış görünüşümüze mi bağlıdır? Din kendimizi bir kontrol listesinin sonuçlarına göre içine koyduğumuz bir kategoriden mi ibarettir?

- _____'de büyüdüm.
- Babam _____.
- Peygamberimiz _____.
- Sonuç _____.

Şimdiye kadar öğrendiklerimizin ışığında, ilk sorumuzun, "Bir insanı dindar yapan şey nedir" sorusunun yanıtının iman olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Dindar kişilerin imanı vardır. Ya ikinci soru? Bir insan belli bir yerde büyüdüğü için mi, kimlik kartlarında öyle yazdığı için mi, yoksa anne–babaları öyle dediği için mi Yahudi, Hristiyan ya da Müslüman'dır? Hayır, bunun fazlası var; bu bir seçimdir. Allah'ın yasalarına itaat etmeyi seçeriz. Başka insanlara saygıyla ve sevgiyle davranmayı seçeriz. Allah'ın bizden daha kutsal ve daha büyük olduğunu kabul etmeyi seçeriz. **Bir Yahudinin, Hristiyanın, Müslümanın ve benzerlerinin seçimleri, üzerinde**

yaşamayı seçtiğimiz değişmez temel ilkelere bağlı olmalıdır. Kutsal Kitap boyunca, Allah'ın gerçeğinin en temel ilkelerinden birinin, her insanın günahlarının bağışlanması için tövbe etmesi gerektiği olduğunu öğrendik. Bu gerçeği biraz daha araştıralım.

Tuba yedinci sınıftaki dersine girmekten her zaman dehşet duyuyordu. Tabii ki birkaç iyi öğrenci vardı, fakat gruptaki öğrenciler ödevlerini yapmayı hiç istemiyor, her zaman şikâyet ediyor ve yalnızca arkadaşlarıyla konuşmak istiyorlardı. Bu bir öğretmenin dayanamayacağı bir şeydi. Fakat önceki deneyimlerine rağmen, her dersten önce öğrencilerinin daha iyi davranacaklarını, ilgi göstereceklerini ve saygılı olacaklarını umut ediyordu.

Öğretmenlikten genel olarak zevk alıyordu. Fakat son zamanlarda canını sıkan birkaç şey fark etmişti. Öğrenciler kopya çekiyor, yalan söylüyor ve birbirlerine saygısızca davranıyorlardı. Yıllar önce öğretmenliğe ilk başladığı zaman bunlar münferit olaylardı. Fakat gitgide sıklaşmaya başlamışlardı ve öğrenciler yakalandıkları zaman pişmanlık belirtisi göstermiyorlardı.

O gün Tuba bir sınav yapıyordu. Sınavdan önce öğrencilere konuşmamalarını, yanıt kâğıtlarını kapatmalarını ve soruları varsa el kaldırmalarını hatırlattı. Sonra sınav kâğıtlarını dağıttı.

Beş dakika geçmeden, Tuba bir öğrencinin başka bir öğrencinin kâğıdına baktığını gördü. Tuba bunu görmezden gelmeye ve öğrenciye bir şans daha vermeye karar verdi, fakat çok geçmeden bunu yine yaptı. Aynı anda iki kızın birbirlerine fısıldadığını gördü.

"Kızlar, konuşmayı kesin" dedi.

"Konuşmuyoruz" karşılığını verdiler.

"Ne demek konuşmuyorsunuz? Birbirinize fısıldadığınızı gördüm. Sınav kâğıtlarınızı alıp kopya çektiğiniz için size sıfır vermem gerekir."

"Yapmayın hocam. Özür dileriz" diye yalvardılar.

"Tamam, ama bir daha yapmayın. Atıl, buraya gel!"

"Evet hocam."

"Atıl, Bahar'ın kâğıdına bakmayı bırak, yoksa sıfır alacaksın."

"Hocam, Bahar'ın kâğıdına bakmadım!" diye kesin bir şekilde itiraz etti.

"Köre mi benziyorum? Bahar'ın sınav kâğıdına bakıp kendine yanıt yazdığını gördüm."

"Hayır, yazmadım."

"Atıl, yalan söylediğimi veya neden söz ettiğimi bilmediğimi mi söylüyorsun?"

Orada durarak öğretmene baktı.

"Sınav kâğıdını ver. Sıfır alıyorsun ve anneni babanı çağıracağım. Şimdi yerine otur."

Tam o sırada Tuba iki kızın yine konuştuklarını gördü. Sınavda birbirlerine yardım ettikleri belli oluyordu.

"Kızlar! Size konuşmak yok demiştim."

Aynı anda "Üzgünüz hocam" yanıtını verdiler.

"Gerçekten üzgün olsaydınız yine konuşmaya başlamazdınız."

Tuba öğrencilere kalemlerini bırakmalarını, test kitapçıklarını kapatmalarını ve dikkatle dinlemelerini söyledi.

"Çocuklar, bir kimse özür dilediği zaman yaptıklarının yanlış olduğunu kabul ediyor demektir. Fakat üzgün olmak kabullenmekle bitmiyor. Bir sonraki adım, bunu bir daha yapmamaktır. Üzgünüm deyip aynı şeyi yapmaya devam ederseniz, bu sizin karakteriniz hakkında ne söyler? İfade ettiğiniz üzüntünün gerçek olmadığını gösterir! Sizi yalancı gibi gösterir."

Tuba sonra kızlara doğru gitti ve sınav kâğıtlarını aldı.

Sınıfa "Size kuralları tekrar söylememe gerek var mı?" diye sordu.

"Hayır hocam."

Öğretmenlerin çocuklarımıza matematik, tarih, fen bilgisi ve yabancı dil öğretmekten sorumlu olduklarını biliyoruz. Belki çocuklarımıza dürüst olmak, saygılı olmak, yanlışı kabul etmek ve pişmanlık göstermek gibi ahlâki değerleri de öğretmeleri gerektiğini zaman zaman unutuyoruz. Okuduğumuz öyküde, aynı sözcüğü kullanmış olmasa da, Tuba kendini çocuklara tövbeyi öğretirken buldu.

Yeni Antlaşma'da, yine tövbe mesajını getiren, güçlü ve karizmatik bir öğretmen ve peygamber vardı. Adı Vaftizci Yahya'ydı. Babası Levi oymağından olmasına ve Yeruşalim'deki tapınakta rahiplik yapmasına rağmen, Yahya kendi zamanındaki din okullarına gitmedi. Evde ve Yahudiye çölünde eğitim gördü.

Yahya'nın anne–babası Allah'ın adanmış izleyicileriydi ve en derin anlamda çok dindarlardı. Yahya'nın babası Zekeriya tapınakta hizmet etmekteyken bir melek ona görünerek bir çocuğu olacağını

ve bu çocuğun özel bir görevi olacağını söyledi. Yahya hakkındaki bu olayın hikayesini Luka 1. bölüm, 15–17 ayetlerinde görelim:

> *15 O, Rab'bin gözünde büyük olacak. Hiç şarap ve içki içmeyecek; daha annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh'la dolacak. 16 İsrailoğulları'ndan birçoğunu, Tanrıları Rab'be döndürecek. 17 Babaların yüreklerini çocuklarına döndürmek, söz dinlemeyenleri doğru kişilerin anlayışına yöneltmek ve Rab için hazırlanmış bir halk yetiştirmek üzere, İlyas'ın ruhu ve gücüyle Rab'bin önünden gidecektir.*

Yahya'nın hedefi belliydi. Tıpkı 800 yıl önce yaşamış olan İlyas peygamber gibi bir peygamber ve öğretmen olacaktı. Önceki bir dersimizde,[15] Malaki kitabındaki bir peygamberlik sözünü işlemiştik. Allah Malaki'ye Rabb'in yolunu hazırlamak üzere bir haberci ya da peygamber geleceğini söylemişti. Şimdi okuduğumuz ayetlerde bu peygamberlik sözünün yerine gelişini görüyoruz. Yahya'nın hedefi insanları Rabb'in gelişine hazırlamaktı! O, Haberci'den önce gelecek olan haberciydi.[16]

Yahya örnekliğiyle yol göstermeliydi. Alkolden kaçınmalı ve insanları Rabb'e dönmeye teşvik etmeliydi. Bu mesajın zaten imanlı oldukları varsayılan İsrailoğulları için olduğunu unutmayın. Rabb'e dönmeleri, veya geri dönmeleri gerekiyor idiyse, belli ki O'nun emirlerine uymuyorlardı. Başka bir deyişle, Yahya'nın mesajı bir tövbe çağrısı olacaktı. Luka 3. bölüm, 1–3 ayetleriyle devam edelim:

> *1 Sezar Tiberius'un egemenliğinin on beşinci yılıydı. Yahudiye'de Pontius Pilatus valilik yapıyordu. Celile'yi Hirodes, İtureya ve Trahonitis bölgesini Hirodes'in kardeşi Filipus, Avilini'yi Lisanias yönetiyordu. 2 Hanan ile Kayafa başkâhinlik ediyorlardı. Bu sırada Tanrı çölde bulunan Zekeriya oğlu Yahya'ya seslendi. 3 O da Şeria Irmağı'nın çevresindeki bütün bölgeyi dolaşarak*

15 Bkz. Kaderi Değiştiren 3, ders 20.
16 Bkz. Malaki 3:1.

insanları, günahlarının bağışlanması için tövbe edip vaftiz olmaya çağırdı.

Bu ayetlerde verilen bilgilere bakarak, Yahya'nın Şeria Irmağı'nda M.S. 27 yılında vaaz ettiğini anlıyoruz. O sırada Yahya, dünyevî dikkat dağıtıcılardan ve yozlaşmış din önderlerinin etkisinden çok uzakta, kuru ve ıssız bir yer olan Yahudiye çölünde yaşıyordu. Evet, ne yazık ki tıpkı günümüzdeki gibi Yahya'nın zamanında da dindar gözüken fakat diğer herkes gibi yaşayan kimseler vardı. Yahya'nın hayat tarzı hakkında Matta 3. bölüm 4. ayette biraz daha ayrıntılı bilgi alıyoruz:

4 Yahya'nın deve tüyünden giysisi, belinde deri kuşağı vardı. Yediği, çekirge ve yaban balıydı.

Yahya ıssız bir yerde, deve tüyünden yapılma basit bir giysi giyerek yaşıyordu. Dışarıdan bakıldığında kentte yaşayan rahiplere nazaran kaba ve medeniyetsiz gibi görülebilirdi. Fakat içeride ruhsal olarak arındırılmıştı. Kendini Allah'a ve kendisine verilen mesaja adamıştı, bu mesajı sözünü sakınmadan veriyordu, ve mesaj doğrudan kalbe işliyordu. Luka 3. bölüm, 7–9 ayetleriyle devam edelim:

7 Yahya, vaftiz olmak için kendisine gelen kalabalıklara şöyle seslendi: "Ey engerekler soyu! Gelecek gazaptan kaçmak için sizi kim uyardı? 8 Bundan böyle tövbeye yaraşır meyveler verin! Kendi kendinize, 'Biz İbrahim'in soyundanız' demeye kalkmayın. Ben size şunu söyleyeyim: Tanrı, İbrahim'e şu taşlardan da çocuk yaratabilir. 9 Balta ağaçların köküne dayanmış bile. İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır."

Bazı insanlar babaları dindar olduğu için kendilerinin de dindar olduğunu sanırlar. Bazı insanlar Müslüman, Hristiyan ya da Yahudi gibi bir ülkede yaşadıkları için sonunda cennete gideceklerine inanırlar. Yahya'nın zamanında İbrahim'in soyundan gelenlerin cennette kendileri için doğal olarak ayrılmış bir yerleri oldukları

düşüncesi yaygındı. Bu yanlış inancı düzeltmek Yahya'nın göreviydi. Öz olarak, atan kim olursa olsun, iyi meyve vermiyorsan yok olacaksın diyordu. Öyleyse sorunun çözümü neydi? **Tövbe et ve vaftiz ol!**[17]

Kendi hayatını kurtarmak isteyen kişinin günahtan tövbe etmesi, Allah'tan bağışlanma dilemesi ve vaftiz olması gerekiyordu. Bu pek çok kişinin kabul ettiği bir çağrıydı. Fakat halen pek çoklarının merak ettiği bir şey vardı. Tövbe ettikten ve vaftiz olduktan sonra ne yapmaları gerekiyordu? Yahya'nın yanıtını Luka 3. bölüm, 10–14 ayetlerinde okuyalım:

> *10 Halk ona, "Öyleyse biz ne yapalım?" diye sordu. 11 Yahya onlara, "İki mintanı olan birini mintanı olmayana versin; yiyeceği olan yiyeceği olmayanla paylaşsın" yanıtını verdi. 12 Bazı vergi görevlileri de vaftiz olmaya gelerek, "Öğretmenimiz, biz ne yapalım?" dediler. 13 Yahya, "Size buyrulandan çok vergi almayın" dedi. 14 Bazı askerler de, "Ya biz ne yapalım?" diye sordular. O da, "Kaba kuvvetle ya da yalan suçlamalarla kimseden para koparmayın" dedi, "Ücretinizle yetinin."*

Maddi zenginlikle bereketlenmişseniz, başkalarına verin. Güç sahibi bir konumdaysanız, bunu kötüye kullanmayın. İnsanların gözünü korkutmayın ve onlardan çıkar sağlamayın. Başka bir deyişle, paylaşın, dürüst olun, başkalarına fiziksel zarar vermeyin, yalan söylemeyin ve bencillik etmeyin. Bu doğruluk eylemlerinin önkoşulunun tövbe olduğu dikkatinizi çekti mi? Allah, O'ndan yardım istemezseniz bu şeyleri yapmanıza yardım etmez. Yardım istemenin ilk adımı günah sorununuz olduğunu kabul etmektir.

17 İleriki bir derste vaftizin simgeselliğini ve amacını araştıracağız. Şimdilik bilmemiz gereken, bunun bir temizlenme simgesi olduğu. İlginç bir şekilde, rahiplerin Yahya'nın halkı vaftiz etmesine herhangi bir şekilde itiraz ettiklerini görmüyoruz. Aksine, yalnızca onun bunu yapma yetkisine sahip olmadığını düşündüklerini görüyoruz. Yahya'nın zamanında putperestlerin Yahudiliğe ihtida ettikleri zaman vaftiz edilmeleri ve Essenilerin inançsızlarla temas kurduktan sonra kendi kendilerini vaftiz etmeleri yaygındı.

Melek Cebrail Yahya'nın babasıyla konuştuğunda, Yahya'nın Rabb'in önünden gideceğini söylemişti. Sizce Cebrail ne demek istedi? Belki sıradaki birkaç ayet bize anlayış verebilir. Luka 3. bölüm, 15–17 ayetlerini okuyalım:

> *15 Halk umut içinde bekliyordu. Yahya'yla ilgili olarak herkesin aklında, "Acaba Mesih bu mu?" sorusu vardı. 16 Yahya ise hepsine şöyle yanıt verdi: "Ben sizi suyla vaftiz ediyorum, ama benden daha güçlü Olan geliyor. Ben O'nun çarıklarının bağını çözmeye bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek. 17 Harman yerini temizlemek ve buğdayı toplayıp ambarına yığmak için yabası elinde hazır duruyor. Samanı ise sönmeyen ateşte yakacak."*

Halkın düşüncesine ve Yahya'nın dediğine bakılırsa, melek Cebrail Mesih'ten söz ediyordu. Yüzlerce yıl önce, Mesih'in gelmesinden hemen önce bir peygamberin ortaya çıkacağı öngörülmüştü. Bunu Yeşaya kitabında, 40. bölüm, 3–5 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *3 Şöyle haykırıyor bir ses: "**Çölde RAB'bin yolunu hazırlayın**, bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın. 4 Her vadi yükseltilecek, her dağ, her tepe alçaltılacak. Böylelikle engebeler düzleştirilecek, sarp yerler ovaya dönüştürülecek. 5 O zaman RAB'bin yüceliği görünecek, bütün insanlar hep birlikte onu görecek. Bunu söyleyen RAB'dir."*

Yahya'nın tövbe bildirisi, kendisinden çok daha büyük olduğunu söylediği Mesih'i karşılayacak olanların kalplerini hazırlama amacını taşıyordu. Yahya kendisini O'nun çarıklarının bağını çözmeye bile lâyık görmüyordu! Yahya'nın ifadesine göre, Mesih'in gelişinin karışık sonuçları olacaktı. Bazıları için bu büyük bir gün olacak, başkaları içinse korkunç olacaktı. Mesih'e hazır olanları belirmek için en önemli faktör ne olacaktı? Doğru, tövbe!

Bu dersi bitirmeden önce yaygın bir yanlış anlayışı çözümleyelim. Pek çok kişi günahın çeşitli derecelerinin olduğunu düşünür. Örneğin cinayet kumar oynamaktan daha kötüdür, içki içmek hırsızlık yapmaktan daha kötüdür, faiz almak ise yalan söylemekten daha kötüdür. Ancak **Allah'ın gözünde günah günahtır.**

Yüzeysel olarak bakıldığında birini öldürmek hırsızlık yapmaktan daha kötü gibi görülebilir. Fakat günaha Allah'ın bakış açısından bakarsanız, fark olmadığını görürsünüz. Birini öldürdüğünüzde onun hayatını izinsiz olarak almış olursunuz. Pek çok sözlük bu eylemi hırsızlık olarak tanımlar. Bu açıdan bakıldığında, hem cinayetin hem de hırsızlığın kökü aynıdır; yani size ait olmayan bir şeyi (örneğin, para, kadın, intikam vs.) almak için bencilce arzular. Peki ya kumar? Pek çok insan neden kumar oynar?

Pek çok kişi kumar oynar çünkü fazla çaba harcamadan zengin olmak isterler. Tabii ki bazı kişiler bağımlı hale gelirler. Kumar oynadığımızda gerçekte Allah'a güvensizlik gösteriyor olabilir miyiz acaba? Ne de olsa, O her şeyin denetimini elinde tutmaktadır. O bizim tüm ihtiyaçlarımızı karşılayabilir. Basit bir kumar oynama eyleminin etrafımızdaki kişilere Allah'ın bizi gözetebileceğini sanmadığımızı, bizim bazı şeylerin denetimini elimize alarak O'na yardım etmemiz gerektiğini söylüyor olması mümkün müdür? Öyleyse, kumar oynamak cinayetten daha da kötü olacaktır!

Mesele şu ki, günah günahtır. Herkes günah işler! Bu nedenle **herkesin tövbeye ihtiyacı vardır!** Tövbe etmezseniz cennette bulunmaya hakkınız yoktur. Cennet tövbesiz günahkârlar için bir yer değildir! Öyleyse nasıl tövbe ederiz? Bir örneği inceleyelim.

Tolga'nın babası her zaman geç kalıyordu. İşe, akşam yemeğine, hatta sinemaya bile geç kalıyordu. Saatini 15 dakika ileri almayı denedi, fakat işe yaramadı. Arkadaşları ile ailesi ona gideceği yere gerekenden 20 dakika önce gitmesini bile söylediler. Fakat tüm

bunların hiçbir yararı yoktu. Tolga'nın babası sanki kendi zaman kuşağında yaşıyor gibiydi.

Bir gün Tolga'nın önemli bir yüzme yarışı vardı. Aylardır bu etkinlik için hazırlanıyordu ve kazanırsa bölge şampiyonasına gidecekti. Yarışma akşam 7'de başlıyordu.

Tolga "Baba, Cuma akşamı yüzme yarışıma geliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki oğlum, orada olacağım."

"Baba, benim yarışım ilk sıralarda. Zamanında yetişebileceğinden emin misin?"

"Meraklanma oğlum, orada olacağım" diye güvence verdi.

Büyük gün geldi, Tolga hazırlandı ve babasının sözünü tutup tutmadığını görmek için izleyicileri gözden geçirdi. Fakat ne yazık ki onu görmedi. Zihinsel hazırlıklarını yaptı ve dalış platformuna doğru ilerledi. Platforma çıkmadan önce son bir kez baktı. Babası orada değildi. Babasının yokluğuna rağmen, Tolga kendi kendine şöyle dedi:

"Bu yarışı kazanacağım ve onu gururlandıracağım."

Zil çaldığında Tolga elinden geldiği kadar hızlı bir biçimde suya daldı ve tüm dönüşleri mükemmeldi, sonunda duvara ilk dokunan da o oldu. Bölge finallerine kaldı.

O gece yarıştan sonra, Tolga geç gelen babasıyla birlikte arabada oturuyordu.

"Baba, bu akşam gerçekten orada olmanı isterdim."

"Biliyorum oğlum, ben de orada olmak isterdim. Üzgünüm."

"Baba, her zaman üzgün olduğunu söylüyorsun. Fakat hiç değişmiyorsun. Yarışmamın nedenlerinden biri seni ve ailemizi gururlandırmak. Fakat sanki senin hiç umurunda değil gibi."

Tolga'nın sözleri babasının kalbini delip geçti. Birden, önemli olayları kaçırdığı tüm zamanlar hatırına geldi. O anda farklı olmak için kararını verdi.

"Oğlum, gerçekten çok üzgünüm. Haklısın, sorumsuzca davrandım. Bana bu sefer inanmanın zor olacağını biliyorum, fakat artık geç kalmayacağıma söz veriyorum. Her zaman sözümü tutmak ve zamanında yetişmek için elimden geleni yapacağım, özellikle senin yarışlarına."

Bilin bakalım ne oldu? Tolga'nın babası bölge şampiyonasına erken geldi ve oğlu zafere giderken ona tezahürat yaptı. Sizce Tolga'yı en çok etkileyen neydi: babasının özür dilemiş olması mı, yoksa dakikliği mi? Tabii ki dakikliğiydi, zira bu onun gerçekten üzgün olduğunu gösteriyordu. Dedikleri gibi:

"Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz."

Ne kadar basit görünse de, kalpten edilen gerçek tövbe iki bölümden oluşur. Birinci bölüm yaptığınız yanlışlığı kabul etmek ve üzgün olduğunuzu söylemektir. İkinci bölüm, yapılan yanlışı iyi bir şey yaparak telafi etmeye çalışmak, ya da aynı suçu bir daha işlememektir. Birinci öykümüzde, Atıl yaptığı yanlışı kabul etmiyordu ve özür dilemek bir yana, kötü bir şey yaptığını kabul etme niyetinde bile değildi. Kızlar ise yanlışlıklarını kabul ederek özür dilemelerine rağmen, itaatsizlik etmeye devam ederek gerçekten üzgün olmadıklarını gösterdiler. Tıpkı Tuba'nın öğrencilere dediği gibi, bağışlanmayı hak etmiyorlardı ve hatalı davranışlarının sonuçlarına katlandılar. Belki öğretmenlerinin yanlış yapmakta

devam etmelerine göz yumacağını sanmışlardı. Ya da belki onun nazik olduğunu biliyor ve nezaketini istismar ediyorlardı.

Gerçek şu ki, Allah istismar edilemez. O kalplerimizin gerçek niyetlerini bilir. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, O'ndan hiçbir şeyi gerçekten saklayamayız. Öyleyse uğraşmayı bırakalım! Tövbe edin ve Allah'tan size günah işlemeyi bırakmada yardım etmesini isteyin.

Tartışma Soruları

1. Size göre çocukların davranışı iyi miydi, kötü müydü?

2. Kutsal Kitap'ta pek çok peygamberin çölde Allah'la iletişim kurduklarını ve O'ndan öğrendiklerini gördük. Sizce neden böyle?

3. Yahya'nın öyküsünü okumaya devam ederseniz, verdiği mesajın din önderleri arasında pek hoş karşılanmadığını görürsünüz. Bunun bazı nedenleri nelerdi?

4. Bağışlanmak istediğimiz zaman tövbe neden bu kadar önemlidir?

5. Hayatınızda tövbe etmeniz gereken bir şey var mı? Yalancılık, dedikoduculuk, açgözlülük, gurur, tembellik, tamahkârlık, hırsızlık, küfürbazlık, vs.?

6. Yahya'nın tövbe çağrısı, halkın kalplerini Tanrıları'yla karşılaşmaya hazırlama amacını taşıyordu. Hatırlayın, Rab gelmekteydi ve Yahya bunu duyuruyordu! Aynı zamanda peygamberliklerin gelecek Mesih'e atıfta bulunduklarını anlıyoruz. Bu, Mesih'in kim olduğu hakkında ne demektedir?

5 UNVANA SAHİP OLMANIN ÖNEMİ

Babası olmayan birisine ne denir?

Müzik öğretmeninin en iyi öğrencisini bir performans sırasında takdirle izleyişini seyretmek ne kadar ilgi çekicidir! Takdir, hayranlık, zevk ve onay içeren bir duygudur. Başka birindeki iyiliği görmek ve bundan zevk almaktır. Bir düğüne katılmak ve gelin ile damadın karşılıklı hayranlıklarını görmek ne harikadır. Takdir, saygı ve sevginin bir büyük deneyimde harmanlanmış halidir. Bu dersimizde Allah'ın İsa'yı takdir edişini göreceğiz. Bu, ateşli tartışmalara, hatta kanlı savaşlara neden olmuş bir konudur. Yanlış anlama kabuklarını soymaya çalışalım ve kutsal yazıların öğretmek istediği şeyi yeni gözlerle görelim. Önce, tanıdık bir öykü.

Mustafa Kemal Atatürk 1881 yılında Selanik'in fakir bir bölgesinde doğdu. Sokakları arşınlayan ve zorbalık yapan Yunan çeteleri, babası Ali Rıza Bey'e zor zamanlar yaşatıyorlardı. İmkânlarının kaybolduğunu ve ruhunun ezildiğini hisseden Ali, dertlerinden kaçışı alkolde aradı. Ne yazık ki, babası tüberkülozdan öldüğünde durum küçük Mustafa için daha da kötü hale geldi. Annesi Zübeyde Hanım dindar bir Müslüman'dı. Zamanındaki diğer Türk kadınları gibi, tüm hayatını en büyük oğluna odaklamıştı. Zübeyde Hanım derin dinî inançları nedeniyle onun bir din alimi olmasını istiyordu. Fakat Mustafa'nın farklı fikirleri vardı.

Öğretmenlerinin fikirleri ve tavırlarıyla her zaman hemfikir olmuyordu ve kendi görüşlerini ortaya koymaktan hiçbir zaman

çekinmiyordu. Kendisini çocuktan ziyade bir yetişkin olarak gördüğünden, çocukların oyunlarına katılmıyor ve çoğunlukla onların ortamlarından uzak duruyordu. Çoğunlukla yalnız başına oynamayı tercih ediyor ve sık sık diğer çocuklarla kavga ediyordu. Bir keresinde kavga ettiği sırada öğretmenlerinden biri öfkeden gözü dönmüş şekilde müdahale etti ve onu öyle sert dövdü ki, şerefini lekelenmiş hissetti. Mustafa kaçtı ve okula dönmeyi reddetti.

Zübeyde Hanım çaresizdi ve ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda amcalarından biri ona Mustafa'yı asker olması için Selanik'teki askerî liseye göndermesini önerdi. Devlet yardım sağladığı için kendilerine hiçbir masrafı olmayacaktı. Çocuk yetenek gösterirse subay olacaktı. Aksi halde en azından er olarak kalırdı. Her durumda gelecekte geçimini garanti altına almış olurdu. Ancak Zübeyde Hanım bunu onaylamadı. Fakat onu durdurmak için bir şey yapmadan önce, on iki yaşındaki Mustafa babasının arkadaşlarından birini kendisini lise yetkililerinden biriyle tanıştırması için ikna etmişti bile. Sınava girdi ve geçerek askeri öğrenci oldu. Bu okulda odaklanabildi ve yetenekleri ortaya çıktı.

Bu önemli biyografide bu dersimizin Kutsal Yazı kısmını çok güzel örnekleyen kişisel bir öykü var. Askeri okuldayken Mustafa'nın adı yine Mustafa olan bir matematik öğretmeni vardı. Genç Mustafa derslerinde o kadar başarılıydı ki, matematik öğretmeni ona hayatı boyunca kullanacağı özel bir unvan verdi. Matematik öğretmeni şöyle dedi:

> "Adlarımızın karıştırılmaması için senin adın bundan böyle Mustafa Kemal olsun."

Her Türk'ün muhakkak bildiği gibi, Mustafa'yı takdir eden bu öğretmenin verdiği unvan Arapçada "mükemmellik" anlamına gelir. Bir öğretmenin bir öğrenciye bu şekilde hayran olabilmesi çok ilginç. Keşke o öğretmenin gözlerinin içine bakabilsek ve Mustafa Kemal'in başarısıyla keyifle parladıklarını görebilseydik. İhtimal ki, Mustafa Kemal'in gelecekteki başarılarını küçük bir ölçüde de olsa hayal etmiştir.

Mustafa Kemal'e başarılarından ötürü hayatı boyunca başka unvanlar ve adlar da verildi. Osmanlı ordusundaki askeri başarılarından sonra paşa unvanını, yabancı işgalcilerin ordularını dışarı attıktan ve modern Cumhuriyetin kurulmasına yardımcı olduktan sonra da Atatürk adını aldı. Unvanlar, gerek bireyler, gerek kurumlar ya da toplum, gerekse Allah olsun, onu verenin alıcıya atfettiği değeri ortaya koydukları için önemlidirler. Bir kişinin hak ettiği takdir seviyesine açılan bir penceredir.

Geçen dersimizde Şeria Irmağı'nın kıyılarında tövbe bildirisini ilan eden Vaftizci Yahya'yı tanımıştık.

"Tövbe edin ve günahlarınızdan arının" diye duyuruyordu.

İnsanlar onun öğretilerini dinlemek, tövbe etmek ve günahlarından simgesel olarak temizlenmek için kilometrelerce öteden geliyorlardı.

Vaftizci Yahya kendisine Allah tarafından verilen görevin Mesih'in "yolunu hazırlamak" olduğunu belirtmişti. Yahya peygamberin Mesih İsa'ya baktığında ve İsa'nın kimliğiyle amacını açıkça beyan ettiğinde ne olduğuna dikkat edin. Yuhanna 1. bölüm, 28–31 ayetlerinden itibaren okumaya başlayalım:

28 Bütün bunlar Şeria Irmağı'nın ötesinde bulunan Beytanya'da, Yahya'nın vaftiz ettiği yerde oldu. 29 Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: ***"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!*** *30 Kendisi için, 'Benden sonra biri geliyor, O benden üstündür. Çünkü O benden önce vardı' dediğim kişi işte budur. 31 Ben O'nu tanımıyordum, ama İsrail'in O'nu tanıması için ben suyla vaftiz ederek geldim."*

Yahya neden birdenbire İsa'ya yeni bir unvan verdi? İsa'ya baktığında söylediği sözlere dikkat ettiniz mi?

"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"

Belli ki İsa gerçek bir kuzu değildi. Yahya peygamber İsa'nın nesine hayranlık gösteriyordu?

İbrahim ile oğlunun kurban vermek üzere Moriya Dağı'na çıktıkları dersi hatırlıyor musunuz?[18] İbrahim nedenini anlayamamasına rağmen, Allah'ın emrine uymaya ve sevgili oğlunu kurban etmeye karar verdi. Dağa giderlerken oğlu ona sordu,

"Baba, odunumuz var, ateşimiz de var, ama kuzusu nerede?"[19]

Babası çocuğa baktı ve Yaratılış 22. bölüm 8. ayette yer alan şu peygamberlik sözlerini söyledi:

8 İbrahim, "Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak" dedi. İkisi birlikte yürümeye devam ettiler.

İbrahim'in sevgili masum oğlu üzerine bıçağı kaldırışını hatırlıyor musunuz? Bıçağı indirecekken, Allah'ın meleği onu durdurarak şöyle dedi:

'Ama RAB'bin meleği göklerden, "İbrahim, İbrahim!" diye seslendi. İbrahim, "İşte buradayım!" diye karşılık verdi. Melek, "Çocuğa dokunma" dedi, "Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrıdan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin."'[20]

Kutsal Yazılar bundan sonra İbrahim'in gözlerini kaldırdığını ve boynuzlarında çalılara takılmış bir koç gördüğünü söylüyor. İbrahim'in o gün kurban ettiği bu mucizevi koç oldu.

Bir an için bu olayı düşünün. Allah neden bir koç verdi? İbrahim'in hakkında peygamberlikte bulunduğu kuzuya ne oldu? Şöyle dedi:

"Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak."[21]

İbrahim yanılıyor muydu? Hayır, İbrahim Allah'ın bir kuzu sağlayacağına dair kesin bir şekilde peygamberlik etti. Yahudiler

18 İbrahim'le ve önemli olayla ilgili tüm bilgileri hatırlamak için Kaderi Değiştiren: Yaratılış, 13–16 derslerini gözden geçirin.
19 Bkz. Yaratılış 22:7.
20 Bkz. Yaratılış 22:11, 12.
21 Bkz. Yaratılış 22:8.

bu peygamberlik sözünü hiçbir zaman unutmadılar. İbrahim'in sözlerinin yerine gelmesini bekliyorlardı, zira bu kuzu çok büyük öneme sahip olacaktı.

Yaklaşık 2000 yıl önce, Vaftizci Yahya Şeria Irmağı'nın ortasında dururken, İsa'nın yaklaştığını gördü. Birden Allah'ın Ruhu bu kadim peygamberlik sözünü Yahya'nın aklına getirdi. Kendisi de bir peygamber olan Yahya, İsa'nın İbrahim'in peygamberlik sözünün yerine gelişi olduğunu gördü. Yahya seslendi:

"Bak, Allah'ın Kuzusu!"

Bu sıradan bir unvan değildi ve kesinlikle İsa'nın görevi sıradan değildi. **O dünyanın günahlarını ortadan kaldıracaktı!** O Allah'ın kurbanı olacaktı. O çoktan beridir beklenen kuzuydu!

İsa yavaşça suya girdi ve vaftiz olmak üzere ilerledi. Yahya'nın nasıl tepki verdiğini Matta 3. bölüm, 14. ve 15. ayetlerde görelim:

> *14 Ne var ki Yahya, "Benim senin tarafından vaftiz edilmem gerekirken sen mi bana geliyorsun?" diyerek O'na engel olmak istedi. 15 İsa ona şu karşılığı verdi: "Şimdilik buna razı ol! Çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir." O zaman Yahya O'nun dediğine razı oldu.*

İsa vaftiz olmak üzere Yahya'ya geldiğinde Yahya hayrete düştü ve O'nu vaftiz etmek istemedi. Yahya'nın kanaatince kendisi İsa tarafından vaftiz edilmeliydi. Bir günahkâr olarak günahsız bir adamı nasıl vaftiz edebilirdi?

İsa neden vaftiz oldu? Öncelikle Yahudiler için vaftiz olmanın sıradan bir olay olmadığını anlamamız gerek. Evet, dinî bayramlardan önce arınma banyoları vardı, fakat vaftiz diğer dinsel inanışlardan Yahudiliğe gelen mühtedilere mahsustu. Günahla lekelenmiş, kirlenmiş bir yabancının vaftiz edilmesi gerektiği mantıklıydı. Fakat Yahudiler, İbrahim'in soyundan gelenler olarak Allah'ın onların günahlarını kendiliğinden affedeceğini düşünüyorlardı. Zihinlerinde, kendilerinin Allah'ın bereketlerinden

mahrum bırakılan günahkârlar olabilecekleri düşüncesi akla yatkın gelmiyordu.

Yahya benzersiz bir ulusal emniyetsizlik zamanında geldi. Yahudiye doğrudan Roma'nın denetimi altındaydı. Neredeyse 400 yıldır ilk kez, Yahudiler kendi günahlarını ve Allah'ın sunduğu af teklifine olan kişisel ve acil ihtiyaçlarını fark ettiler. Tümü Roma'dan kurtulmaya can atıyordu, fakat Ürdün Nehrinde toplananlar daha yüce ve daha asil bir kurtuluşa, günahtan kurtuluşa can atıyorlardı!

Yahya İsrail'in dinsel hayatının en aşağı noktada olduğu bir zamanda geldi. Törensellik ve şekilcilik doruk noktasındaydı, insanlar kurbanlara büyük paralar ödüyorlardı ve dinî bayramlarda şaşaalı törenler yapılıyordu. Fakat kapalı kapılar ardında, gizlilikte, zina ve her çeşit sapkınlıklar ayyuka çıkıyordu. Kadınlar namuslu olmaktan çok uzaktılar, günlerini dedikoduyla ve boş işlerle geçiriyorlardı. Alçakgönüllü bir kalbin iç güzelliğinden çok altın ve ipekten dış süslerle ilgiliydiler. Erkekler dış görünüşe bakıldığında dindardılar, fakat gerçekte bir yalanı yaşıyorlardı. Tapınaktaki dualar gösteriden ibaretti. Gerçekte çarşı–pazarda hile yapıyorlar, birbirlerini ve devletlerini soymanın yollarını arıyorlardı. Fakat Yahya'nın sözleri vicdanlarını delip geçti ve farklı yaşamak için bir arzu uyandırdı.

Bu, İsa'nın beklediği andı. İnsanlar günahlarının ve Allah'tan bağışlanma dilemeleri gerektiğinin bilincindeydiler. Allah bu fırsatı bilhassa tasarlamıştı. Şeria Irmağı kıyıları Allah'ın kendilerini ikiyüzlülük ve aldatmacayla dolu yaşamlarından ayrılmaya çağırdığına derinden ikna olmuş insanlarla doluydu.

İsa vaftizinde, kurtarmaya geldiği insanlarla özdeşleştirdi. Tıpkı tüm hizmeti boyunca fakir köylülerin ve toplumun alt tabakalarından insanların arasına karıştığı gibi, vaftiz olma şansını da kaçıramazdı. Vaftiz olmak, zamanındaki ikiyüzlü dinî yapıya indirdiği ilk darbeydi.

Aslında İsa'nın vaftiz olma isteğinden çıkarabileceğimiz birkaç hayati önemde ders bulunmakta. İlk olarak, kendi hizmetinin ve

öğretilerinin Yahya'nın hizmeti ve öğretileriyle mükemmel bir uyum içinde olduğunu gösterdi. Başka bir deyişle, tüm gerçek peygamberler uyum içindedir. İsa kendi eserini zaten kurulmuş olan temeller üzerinde inşa edecekti. İkincisi, İsa bize bir örnek olarak vaftiz oldu. Birinci yüzyılda yaşamış, kendisi de Yahudi olan tarihçi Josefus, Vaftizci Yahya hakkında şunları yazdı:

> Vaftizci lakabı verilen Yahya… iyi bir adamdı ve Yahudileri doğru hayatlar sürmeye, insan kardeşlerine adil davranmaya ve Allah'a adanmışlıkla bağlanmaya, böylece vaftizde birleşmeye yönlendirdi. Onun görüşüne göre, vaftizin Allah tarafından makbul olması için, tövbe gerekli bir ön hazırlıktı. Bunu işledikleri günahlar her neyse bunlardan bağışlanmak için değil, fakat canın doğru davranışla zaten temizlenmiş olduğunu ima ederek, bedenin bir adanması olarak yapmalıydılar.[22]

Bunlar, Allah'ın affını ya da lütfunu kazanmak için törensel temizlik yapanlarımız için önemli sözler. **Vaftiz bir "adanma" eylemiydi, tövbe eylemi ve değişen davranışlar yoluyla kalbin temizlendiğinin ikrar edilmesiydi.** Vaftiz Allah'ın lütfunu kazanmak için yapılan bir eylem değildi. Böylece İsa, zaten pak ve günahsız olarak ve tövbeye hiçbir ihtiyacı bulunmamasına rağmen, hizmete adanmışlığın bir göstergesi olarak vaftize girdi.

O zamanın adetlerine göre bir erkek ya da kadın vaftiz edildiğinde tamamen suya batırılırlardı. Üzerlerine bir kova su dökülmez, başlarına su serpilmezdi. Hayır, vaftiz bir su kütlesine tamamen batırılmak demekti. Bazı kiliselerde neredeyse ortadan kalkmasına rağmen, bu gelenek yüzyıllar boyunca canlı kalmıştır.[23]

Vaftiz kişinin ölümünü, gömülüşünü ve dirilişini temsil ediyordu. Kişi vaftiz olduğunda günahlı hayatını ardında bırakarak yeni bir hayata başlar. 1. yüzyılda yaşayan bâtıni bir Yahudi toplumu olan Esseniler bu sürece "Işık Çocuğu olmak" adını veriyorlar.

22 (Yahudilerin Kadim Tarihi, kitap 18, bölüm 116.)

23 İlginç bir not olarak belirtelim, kısa bir süre önce arkeologlar Ayasofya'da ve Laodikya'da 4. yüzyıla ait birer vaftiz havuzu ortaya çıkardılar.

Fakat İsa ile vaftiz olan diğer insanlar arasında büyük bir fark vardı. İsa günahsızdı ve tövbe etmesi gerekmiyordu! Bu nedenle İsa'nın vaftizi özeldi ve sıra dışı olaylarla çevrelenmişti. Bu olayların kaydına sahibiz, çünkü elçi Yuhanna Vaftizci Yahya'nın görgü tanıklığını kaydetti. Bunu Yuhanna 1. bölüm, 32. ve 33. ayetlerde okuyalım:

> *32 Yahya tanıklığını şöyle sürdürdü: "Ruh'un güvercin gibi gökten indiğini, O'nun üzerinde durduğunu gördüm. 33 Ben O'nu tanımıyordum. Ama suyla vaftiz etmek için beni gönderen, 'Ruh'un kimin üzerine inip durduğunu görürsen, Kutsal Ruh'la vaftiz eden O'dur' dedi."*

Olaya dair aynı tanıklığı Matta'nın, Markos'un ve Luka'nın kitaplarında da buluyoruz. Matta'nın, 3. bölüm 16. ayette bulunan tarifi şöyle:

> *16 İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü.*

Bir an için bu sahneyi hayal edelim. Nehir kıyısında bir kalabalık duruyor, güneş parlıyor, gök mavi. Birden gökten zarafetle inen bir şey görüyorlar. İsa'ya doğru ilerliyor ve O'nu kuşatmaya başlıyor. Bir anda gökten gelen bir ses gök gürültüsü gibi gürleyerek tüm Şeria vadisinde yankılanıyor. Allah'ın ne dediğini Matta 3. bölüm, 17. ayette görelim:

> *17 Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi.*

Allah İsa'ya "Oğlum" dedi! Neden? Anlaşılan Allah İsa'nın karakterinden ve yaşamından o kadar hoşnuttu ki, O'nu ne kadar sevdiğini ve değer verdiğini herkese göstermek istedi. Allah'ın oğlu olarak adlandırılmak İsa'nın Allah'a benzediğini ima ediyordu; yani O Yaratıcı'yla aynı sevgiye, düşüncelere, isteklere ve amaçlara sahipti. İsa Allah'ın zürriyeti midir? Hayır. Allah bir erkek çocuk mu edinmiştir? Kesinlikle hayır. Gökteki Allah İsa'ya "oğlum" diyor mu? Kesinlikle evet!

"Oğul" son derece şerefli bir unvandır. Allah'ın başka hiçbir peygambere "oğlum" demediğini biliyor muydunuz? Bizim için anlaşılması güç olabilir, hatta bazı insanlara yanlış gelebilir, fakat Allah İsa'ya olan sevgisini utanmaksızın ilan etti ve O'na Şeria Irmağı kıyısında duran herkesin önünde "Oğlum" dedi. Tarihte bu konu üzerinde savaşlar meydana geldi! İnsanlar Allah'ın ne diyebileceğini ve ne diyemeyeceğini denetlemeye kalktılar. Hatta bazıları kutsal yazıların değiştirilerek bunu dedirttiğini ileri sürerek Allah'ın itibarını koruduklarını sandılar. Allah kendi kutsal yazılarını koruyabilecek kadar güçlü değil midir? Kutsal Yazılar gerçekten değiştirilebilir mi? Allah'ın kutsal kitapları mı vardır, yoksa "eskiden" kutsal olan kitapları mı? Şükür ki, Allah eski çağlardan beri kendi sözünü bizim için korumuştur ve insanların uydurma suçlamalarına karşılık vermeye yetecek somut kanıtları vardır.

Mesih'in İsa doğmadan 700 yıl önce "oğul" olarak adlandırıldığını biliyor muydunuz? Bu, birilerinin ilahiyat anlayışına uyması için uydurulmuş bir unvan değildi. Bu, zamanın sınavından başarıyla çıkan bir gerçekti. Yahudiler tektanrıcıdırlar. Tek ve her şeye kadir olan Allah'a inanırlar. Buna rağmen, belki de şaşırtıcı bir şekilde, Yahudiler kadim zamanlardan beri "Oğul"un Allah'ın kendi Mesihi'ne vereceği bir unvan olduğunu biliyorlardı ve kabul etmişlerdi. Hatta bunu Kral Davut'un zamanından beri biliyorlardı. Gelecek olan Mesih'e ilk kez "Allah'ın Oğlu" denilen yer, eski elyazmaları Yeni Antlaşma'dan çok daha eski tarihlere ait olan Mezmurlar'dadır. Kral Davut tarafından 2. Mezmur'da yazılan birkaç ayeti okuyalım:

2 Dünyanın kıralları kalkıyor, ve hükümdarlar RABBE karşı ve ***mesihine karşı****, birbiriyle öğütleşiyorlar: 3 Onların bağlarını koparalım, ve iplerini kendimizden atalım, diyorlar. 4 Göklerde oturan gülecek; RAB onlarla eğlenecektir. 5 O zaman onlara hiddetile söyliyecek, gazabı ile onları sıkıntıya koyacaktır. 6 Fakat ben* ***kralımı*** *mukaddes dağım Sion üzerine koydum. 7 Fermanı ilân edeceğim; RAB bana dedi:* ***Sen benim oğlumsun;***

Ben seni bugün tevlit ettim. 8 İste benden, ve miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını da vereceğim. 9 Onları demir çomakla kıracaksın; bir çömlekçi kabı gibi onları parçalıyacaksın. 10 Ve şimdi, ey kırallar, artık aklınızı başınıza alın; ey dünya hâkimleri, ibret alın. 11 RABBE korku ile kulluk edin, ve titriyerek mesrur olun. 12 Oğlu öpün ki, hiddet etmesin, siz de yolda yok olmıyasınız, çünkü birazdan hiddeti alevlenir. Bütün ona sığınanlar ne mutludur! (KM.)

İsa'nın hayatını araştırırken, Yahudilerin Allah'ın Oğlu kavramını serbestçe kullandıklarını göreceğiz. Yahudi Başrahibi bile bunu söyledi! Bu unvandan neden gücenmiyorlardı? Çünkü bu mezmuru hatırlıyor ve Mesih'in karakterinin Allah'ın karakterine benzeyeceğini biliyorlardı. Ayrıca, dünyevi bir babası olmayan ve bakireden doğmuş olan bir adama ne dersiniz ki?

Bu soruyu Luka 3. bölüm, 37. ve 38. ayetlerde kayıtlı olan İsa'nın soyağacına bakarak yanıtlayalım:

37 Metuşelah oğlu, Hanok oğlu, Yared oğlu, Mahalaleel oğlu, Kainan oğlu, 38 Enoş oğlu, Şit oğlu, Adem oğlu, Allah'ın oğlu idi.

Babası olmayan birisine ne dersiniz? Adem'e Allah'ın Oğlu deniyordu. Bakireden doğan İsa bir anlamda ikinci Adem'di, çünkü O'nun da babası yoktu.

İnsanlar Ürdün Nehrinin kıyılarında duruyor ve İsa'yı hayranlıkla seyrediyorlardı. Vaftizci Yahya O'na "Allah Kuzusu" demişti. Şimdi Allah gökten gökgürlemesiyle konuştu:

"Oğlum budur, O'ndan hoşnudum."

Allah'ın hoşnut olduğu bir şeyden zevk almak yanlış mıdır? Kendimizi Allah'ın takdir ettiği ve sevdiği şeylere, saygı ve hayranlık duymaya zorunlu hissetmemeli miyiz? Allah'ın İsa'ya verdiği unvanla O'nun şerefini koruyalım: Allah'ın Oğlu. Allah'a takdir ettiği kişiye kendi unvanını istediği şekilde verme hakkını verelim.

Bir yanlış anlamayı miras almış olmamız mümkün müdür, öyle ise bunu terk edebilecek kadar cesur olabilecek miyiz? Bu dersimizi ikna edici bir konusu olan basit bir öyküyü paylaşarak bitirelim.

Bir zamanlar komşu çiftliklerde yaşayan Temel ve Mehmet adında iki kardeş anlaşmazlığa düştüler. Bu, 40 yıl yan yana çiftçilik yaptıktan sonra yaşadıkları ilk ciddi tartışmaydı. Zira hayatları boyunca ihtiyaçları oldukça alet edevatı, iş gücünü ve eşyayı tartışmasız paylaşmışlardı.

Fakat bir bahar günü uzun süreli işbirliği bozuldu. Küçük bir yanlış anlamayla başladı, önemli bir anlaşmazlığa dönüştü ve sonunda karşılıklı söylenen acı sözlerin ardından yaklaşık bir yıl boyunca birbirlerini görmezlikten gelmeye devam etti.

Bir sabah Mehmet'in kapısı çalındı. Açtığında karşısında marangoz çantalı bir adam duruyordu.

> Adam "Birkaç günlük bir iş arıyorum" dedi. "Belki sizin yardımcı olabileceğim ufak tefek işleriniz vardır? Size yardımcı olabilir miyim?"
>
> Küçük kardeş, "Evet" dedi. "Sana göre bir işim var. Derenin karşısındaki o çiftliğe bak. Bu benim komşum. Aslında o benim ağabeyim! Eskiden aramızda bir çayır vardı. Geçenlerde nehir üzerindeki seti buldozerle yıktı, şimdi aramızda bir dere var. Bunu kesinlikle bana nispet olsun diye yaptı. Fakat ben kendimi ondan daha da uzaklaştırmak istiyorum. Ahırın yanındaki kereste yığınını görüyor musun? Bana bir çit yapman için para veririm, iki buçuk metre yüksekliğinde bir çit, böylece artık onun evini de yüzünü de görmek zorunda kalmam."
>
> Marangoz "Sanırım durumu anladım" dedi. "Bana çivilerin yerini göster ve kazıkların yerini kazmak için bir kürek ver, ben de seni memnun edecek bir iş çıkarabileyim."

Ertesi gün Mehmet'in kasabaya gitmesi gerekiyordu, bu nedenle marangozun malzemeleri hazırlamasına yardımcı oldu ve gün

boyunca ortada görünmedi. Marangoz tüm gün arı gibi çalışarak ölçtü, testereyle biçti ve çivi çaktı. Günbatımı vaktinde çiftçi kahvehaneden döndüğünde marangoz işini henüz bitirmişti.

Çiftçinin gözleri fal taşı gibi açıldı; ağzı bir karış açık kaldı. Ortada çit falan yoktu.

Marangoz bunun yerine bir köprü inşa etmişti! Derenin bir yanından diğer yanına uzanan bir köprü! Çiftçi marangoza bağırmaya başladı.

"Ne yaptın sen?!"

Tam o anda köprüye baktı ve ağabeyi Temel'in elini uzatarak ve yüzünde bir gülümsemeyle kendisine doğru geldiğini gördü.

Ağabey, "Sen iyi bir kardeşsin, tüm söylediklerimden ve yaptıklarımdan sonra bu köprüyü yaptırdın. Özür dilerim" dedi.

İki kardeş köprünün iki ucunda duruyorlardı, sonra ortada buluşarak el sıkıştılar ve birbirlerini yanaklarından öptüler.

Döndüklerinde marangozun çantasını omzuna yükleyerek gitmeye hazırlandığını gördüler.

"Dur, bekle! Birkaç gün kal. Senin için pek çok başka projemiz var" dedi Mehmet.

Marangoz, "Kalmayı çok isterdim" dedi, "fakat daha kuracağım çok köprü var."

Kimi zaman uzun süreli bir yanlış anlamayı düzeltmenin tek yolu bir uzlaşma köprüsünü ilk inşa eden olmaktır. 'Allah'ın Oğlu' unvanı hakkındaki binlerce yıllık yanlış algılama sizi İsa'yı ve Allah'ın İsa için düşündüğünü tam anlamıyla takdir etmekten alıkoyduysa, bu ders sizin marangozunuz olsun!

TARTIŞMA SORULARI

1. Kime hayranlık duyuyorsunuz? Neden? Onların nesi hoşunuza gidiyor?

2. Yahya "Allah'ın Kuzusu"nun ne yapacağını ileri sürdü?

3. İsa'nın vaftizindeki insanların Allah'ın Ruhu'nu inen bir güvercine benzetmeleri ilginç. Kutsal Kitap'ta içinde güvercin geçen başka bir öykü hatırlıyor musunuz? Güvercin neyi simgeliyordu?

4. Allah'ın "O'ndan hoşnudum" dediğinde ne demek istediğini düşünün. Tartışın.

5. Ülkemizde "Aslanoğlu", "Demiroğlu" ve benzeri şekillerde yaygın görülen soyadları var, bunları 1934 tarihli Soyadı Kanunu zamanında bazı kişiler kendilerine ad olarak seçmiş. Muhtemelen bu adları hayran oldukları bir karakter özelliğini belirtmek için seçmişlerdir. Aslanlar cesurdur, demir güçlüdür, vs. Bu adlar Allah'ın İsa'ya "Allah'ın Oğlu" adını neden verdiğini anlamamıza nasıl yardımcı olabilir? Bir ihtimal, O hangi karakter özelliğini yüceltmek istiyordu?

6 ŞEYTAN'IN SALDIRILARINI SAVUŞTURMAK

Şeytan, İsa'nın ne yapmasını istedi?

Pek çok kişi Şeytan'ın varlığına ve dünyamızda kötülük yaptığına inanır. İnsanların zihninde daha az anlaşılır olan şey, Şeytan'ın neden kötü işler yaptığıdır. Onu harekete geçiren güdü nedir? Kötülük yaparak hangi amacı gerçekleştirmeyi ummaktadır? Bunlar, iyi ile kötü arasındaki savaştaki konuları anlayabilmemiz için yanıtlamak istediğimiz sorular. Bu dersimiz Şeytan'ın işi hakkında şimdiye dek öğrendiklerimizi pekiştirecek ve buna daha önce görmediğimiz bir boyut da ekleyecek. Konumuza giriş için, Anadolu tarihinden bir öykü okuyalım.

Bergama, yani antik Pergamum, İzmir'in kuzeyinde iki saatlik araba yolculuğuyla ulaşılan bir kent. Bazıları Truva'nın yıkımından kaçanların antik Pergamum kentini kurduklarını düşünüyor Gerçek her neyse, Büyük İskender'in zamanında kent Greklerin elindeydi. İskender öldüğünde Pergamum'un denetimini generallerinden biri olan Lisimakus ele geçirdi. Daniel 7. bölüm üzerine dersimizde[24] dört başlı bir pars olduğunu hatırlıyor musunuz? İşte o pars İskender'in yönettiği Grek krallığını simgeliyordu. İskender öldüğünde krallığı her biri dört generalinden biri tarafından yönetilen dört parçaya bölündü. Lisimakus bu dört krallıktan birinin kralıydı.

24 Bkz. Kaderi Değiştiren 3, ders 17.

Lisimakus öldükten sonra Pergamum Attalos hanedanının yönetiminde büyük bir krallığa dönüştü. Krallık gelişti ve Roma'dan bağımsızdı. Fakat M.Ö. 133 yılında son kral III. Attalos veliaht bırakmadan öldü ve krallığı Roma'ya miras bıraktı. Roma devreye girmekte çabuk davranmadı ve Aristonikos adlı bir adam ilginç bir iddiayla ortaya çıktı. III. Attalos'un üvey kardeşi ve tahtın varisi olduğunu söyledi!

Aristonikos, III. Attalos'un babası olan II. Eumenes'in kendisinin de babası olduğunu söyledi. Anlaşılan Pergamum'un Romalıların eline geçmesinden yana değildi. Böylece isyan başlattı ve kendisini kral ilan etti. Hakimiyetini İzmir ve Efes gibi çeşitli kentlere kadar yaymaya çalıştıysa da, başarılı olamadı. Aristonikos Pergamum üzerindeki denetimini kaybediyordu, bu nedenle ilginç bir teklifte bulunarak halkın desteğini kazanmaya çalıştı.

Bağlılıklarına karşılık olarak fakirlere ekonomik ve sosyal imkânlar ile, kölelere özgürlük vaat etti. Doğrusu, krallığı pek uzun ömürlü olmadı. Pergamum kentleri, Bitinya (bugünkü İznik ve Sakarya bölgesi) ve Kapadokya (günümüzde Nevşehir civarı) krallarından destek alarak ona karşı isyan etti. Roma'dan beş elçi ile ordular geldiğinde Aristonikos'u yakalayarak esir ettiler. Tarihçi Strabon'a göre, bir Roma hapishanesinde intihar etti.

Bu öyküyü aklımızda tutarak, Şeytan'ın İsa'ya Yahya tarafından vaftiz edildikten sonra çölde nasıl yaklaştığını görelim. Olayı anlamak için, Vaftizci Yahya'nın görevinin 'Rabb'in yolunu hazırlamak, O'nun patikalarını düz etmek' olduğunu hatırlamamız önemli.[25] Yahya, gelmekte olanın Rabb'in ta kendisi olduğunu anlamıştı. İsa'nın bakireden doğacağının ve adının "Allah bizimle" anlamına gelen İmmanuel olacağının önceden bildirildiğini hatırlarsınız.[26] Yahya İsa'yı vaftiz ettikten sonra gökten şu sözleri söyleyen bir ses duymuştu:

25 Bkz. Markos 1:3.
26 Bkz. Matta 1:23.

"Sen benim sevgili Oğlum'sun, senden hoşnudum."[27]

Önceki derslerimizden birinde[28] İsa'nın benzersiz "Allah'ın Oğlu" unvanını taşıdığını öğrenmiştik. Tabii ki, Atatürk'ün Türk halkının biyolojik babası olmadığı gibi, İsa da Allah'ın biyolojik oğlu değil. Fakat İsa'nın Allah ile öyle benzersiz bir ilişkisi var ki, Allah O'na "oğlum" diyor. Bu dersimizi işlerken bunu aklımızda tutmamız son derece önemli, çünkü Şeytan İsa'ya tam da bu konuda meydan okudu. Matta 4. bölüm, 1–4 ayetlerini okuyarak başlayalım:

1 Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü. 2 İsa kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktı. 3 O zaman Ayartıcı yaklaşıp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun" dedi. 4 İsa ona şu karşılığı verdi: "'İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar' diye yazılmıştır."

Şeytan'ın ne yaptığını gördünüz mü? "Tanrı'nın Oğlu'ysan" diyerek İsa'nın kimliğini sorguladı. Başka bir deyişle,

"Allah'ın senin olduğunu iddia ettiği kişi olduğunu kanıtla."

İsa vaftiz olduğunda, Allah'ın, kendisinin O'nun oğlu olduğunu ilan ettiğini duydu. 40 gün oruç tuttuktan sonra, Şeytan'ın yapmaya çalıştığı ilk şey neydi? İsa'yı kendi kimliğinden ve "Oğul" unvanının gerçek olduğundan şüphelendirmeye çalıştı. Şeytan İsa'ya Allah'ın Oğlu denilmesiyle neden ilgilensin? Çünkü belki de bu, yalnızca bir unvanın ötesindedir! "Oğul" sözcüğü, bir kimlik, bir ilişki bildiriyor. Şeytan İsa'yı kendi kişiliğinden ve Allah'ın O'nunla ilgili hislerinden şüpheye düşürebilirse, O'nu Allah'ın kendisine verdiği görevden de şüpheye düşürebilirdi. Başka bir deyişle, Şeytan İsa'yı Allah'ın dediğine inanmaktan alıkoymaya çalışıyordu. Adem ile Havva'yı da tıpkı bu şekilde kandırmıştı.

27 Bkz. Markos 1:11.

28 Bkz. Kaderi Değiştiren 4, ders 3.

> Şeytan Havva'ya şöyle demişti, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?"[29]

Şeytan'ın sözleri hem doğru değildi, hem de özellikle Havva'nın aklında belirsizlik yaratacak şekilde söylenmişti. Şeytan, Havva'yı Allah'ın onların bu kadar güzel ve nefis görünümlü bir meyveyi yemelerine izin vermediğine göre, insana duyduğu sevginin ve merhametin gerçek olamayacağına inandırmaya çalıştı. Şeytan aynı tekniği kullanarak Allah'ın İsa'ya sevgisinin ve O'nu doğrulamasının gerçek olmadığını ima etti. İsa gerçekten Allah'ın Oğlu olsaydı, nasıl çölde vahşi hayvanlarla baş başa bırakılabilirdi? Nasıl ölüm derecesinde aç bırakılacaktı? **Şeytan İsa'yı ayartarak Allah'ın O'nun kimliği hakkında söylediğine inanmamasını sağlamaya çalışıyordu.** Allah'ın sözüne inançsızlık dünyaya günahı getiren şeydi, İsa da tam bu noktada ayartılıyordu. Şeytan İsa'nın Allah'ın sözünden şüphelenerek günaha düşmesini, böylece tıpkı Adem ile Havva gibi yenilgiye uğramasını istiyordu. Kısacası, İsa Şeytan'ın denetimi altına girecekti. Bu Şeytan için neden bu kadar önemliydi?

Bir zamanlar "parlak yıldız"[30] olarak tanımlanan Şeytan'ın düşüşü hakkındaki bilgilerimizi kısaca gözden geçirelim. Kaderi Değiştiren 3, 11. derste Şeytan'ın bir zamanlar koruyucu bir keruv olduğunu öğrenmiştik.[31] Koruyucu keruv, Allah'ın yanında duran meleklerden biridir. Güzelliğinden ötürü gurura kapıldı ve evrenin tahtında Allah'ın yerini almak istedi.[32] Daha sonra Şeytan Aden Bahçesi'ne gelerek,[33] Havva'ya şunları söyledi:

> *"Kesinlikle ölmezsiniz. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek*

29 Bkz. Yaratılış 3:1.
30 Bkz. Yeşaya 14:12.
31 Bkz. Hezekiel 28:14.
32 Bkz. Yeşaya 14:13; Hezekiel 28:17.
33 Bkz. Hezekiel 28:13.

Tanrı gibi olacaksınız."[34]

Şeytan Havva'ya Allah'ın iyi şeyleri bencilce ondan sakladığını telkin etti ve Havva'nın buna sahip olabileceğini söyleyerek kendini yüceltti.

Eyüp kitapçığında, Şeytan Allah'a şöyle dedi:

> *"Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor? Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı. Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir."*[35]

Şeytan'ın sözlerinde ima edilen, Allah'ın yönetiminin temelini, Allah'ın özverili sevgi olarak belirttiği bu temeli sorgulamaktadır. Şeytan, Eyüp'ün sadakatinin Allah'tan aldığı fiziksel faydalara dayalı olduğunu iddia etti. Başka bir deyişle, Allah'a bağlılığı sevgi temeline değil, bencilce kazanca dayalıydı.

Şeytan Allah'ın krallığına karşı isyanını O'nu baskıcılıkla ve bencillikle suçlayarak pekiştirdi. İlginç bir şekilde, Allah yeryüzünün hakimiyetini Adem ile Havva'ya vermişti. Eğer O bencil olsaydı Adem ile Havva'nın yeryüzüne hükmetmesine neden izin verirdi ki? Ancak, günah işlediklerinde yeryüzü üzerindeki hakimiyetlerini Şeytan'a vermiş oldular. İnsanlığın şansına, Allah Şeytan'ın gasp ettiği hakimiyetin kırılacağını söyledi. Allah Aden Bahçesinde Şeytan'a şöyle dedi:

> *"Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."*[36]

34 Bkz. Yaratılış 3:4, 5.
35 Bkz. Eyüp 1:9–11.
36 Bkz. Yaratılış 3:15.

Şeytan bu sözleri hatırlıyordu. Böylece geleceği önceden bildirilen Mesih'in, Havva'nın soyunun aleyhinde çalıştı. Şeytan, kendisine verilen "Oğul" unvanını taşıyan İsa'nın Allah'la özel bir ilişkisi olduğunu biliyordu. **Bu unvan İsa'nın Şeytan'ın dünya üzerindeki hakimiyetini yıkacak güce sahip olduğunu belirtmektedir.** İsa Allah'ın insanları günahlarından kurtarma tasarısın temel taşıdır ve Şeytan O'nu engellemek için elinden geleni yapmaktadır.

Matta 4. bölüm, 5–7 ayetlerini okuyarak devam edelim:

> *5–6 Sonra İblis O'nu kutsal kente götürdü. Tapınağın tepesine çıkarıp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, kendini aşağı at" dedi, "Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Tanrı, senin için meleklerine buyruk verecek.' 'Ayağın bir taşa çarpmasın diye Seni elleri üzerinde taşıyacaklar.'" 7 İsa İblis'e şu karşılığı verdi: "'Tanrın Rab'bi denemeyeceksin' diye de yazılmıştır."*

Şeytan yeniden İsa'ya "Oğul" olarak benzersiz statüsü hakkında meydan okuyor. Bir kralın oğlu krallığın diğer tebaasının üzerindedir. Şeytan Allah'ın tahtına oturmayı ve kral olmayı istemişti. Fakat statüsü Şeytan'dan daha yüksek olan İsa, onun yoluna çıkıyordu. Şeytan'ın gerçekten İsa'yı hileyle öldürmeye ve rakibini ortadan kaldırmaya çalıştığını görüyoruz.

Şeytan kutsal yazıdan alıntı yapıyor, fakat onun yorumu yalnızca aldatıcı değil, aynı zamanda eksik. Şeytan şöyle dedi:

> "Çünkü… Tanrı, senin için meleklerine buyruk verecek."

Fakat şu sözleri atladı:

> "Bütün yollarında seni tutsunlar diye."[37]

37 Bkz. Mezmur 91:11 (KM).

Bu birinci bölüm önemli, çünkü "bütün yollarında" ifadesi Rabb'in yolları anlamına gelir. Allah'ın doğruluğunu sınamak için, kendimizi Allah'ın mucizelerinin bizi kurtarması gereken durumlara sokmamalıyız. Gerçek imanın taklidi cüretkârlıktır.

> Şeytan İsa'ya şöyle dedi, "Kendini aşağı at."

Şeytan bizi günaha ayartabilir, fakat zorlayamaz. Biz yalnızca kendi rızamızla günah işleriz.

Şeytan'ın Allah'a karşı öfkesinde ve isyanında gördüğümüz ilave bir boyut da, bunun aynı zamanda şiddetle İsa'ya yönelik olması. Şeytan'ın İsa'yı üçüncü ve son kez ayartışında, bu konuyu daha net bir şekilde görüyoruz. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Matta 4. bölüm, 8–10 ayetlerine bakalım:

> *8 İblis bu kez İsa'yı çok yüksek bir dağa çıkardı. O'na bütün görkemiyle dünya ülkelerini göstererek, 9 "Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim" dedi. 10 İsa ona şöyle karşılık verdi: "Çekil git, Şeytan! 'Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin' diye yazılmıştır."*

Şeytan İsa'ya tüm dünya krallıklarını vermeyi teklif ederek, bunu yapmaya yetkisi olduğu iddiasında bulunuyordu. İsa Şeytan'ın iddiasına itiraz etmedi. Neden? Çünkü Adem günah işlediğinde dünyanın egemenliğini Şeytan'a vermişti ve Şeytan da bunu bir ölçüde denetimine almıştı. Fakat Pergamumlu asi Aristonikos gibi, Şeytan da krallığın gerçek sahibi değildir. O bir gaspçıdır. Aristonikos iktidarın Roma yerine kendisinde olması halinde yurttaşlara daha fazla özgürlük vadetti. Aynı şekilde Şeytan da insanlara, Havva'ya telkin ettiği gibi, şunları söylemektedir:

> "Yönetici olarak beni desteklerseniz, size Allah'ın verdiğinden daha büyük özgürlükler veririm. Tanrılar gibi olursunuz."

Şeytan kendisine ibadet edilmesini ister. Bunu açıkça söyler. İsa Şeytan'a eğilip tapınsaydı, Şeytan İsa'nın özel unvanını ve yetkisini çalardı; tıpkı Adem'den çaldığı gibi. İsa Şeytan'a itaat etseydi, Allah tarafından kendisine verilmiş olan egemenliği başkasına vermiş olurdu. **Kime itaat edersek onun hizmetkârı oluruz.** Aristonikos'un kralın oğlu ve tahtın yasal varisi olduğu iddiasında bulunduğu gibi, Şeytan da evrenin tahtında oturma hakkı olduğunu haksız bir şekilde iddia ediyor.

Mesih ile Şeytan arasında sürmekte olan bir güç mücadelesi vardır. Allah, İsa'nın Oğul olduğunu söylüyor. İsa, Şeytan'dan daha yüksek bir statüye sahiptir. Şeytan kendisine Tanrı gibi tapınılmasını istemektedir, fakat kendisinden daha büyük biri varken bunu elde edemez. Bu nedenle kendisini İsa'nın üzerine çıkarmaya çalışmaktadır.

Şeytan İsa'yı Allah'ın iradesinin dışına çıkması için üç farklı şekilde ayartmaya çalıştı. İsa, Şeytan'ın imalarını geçersiz çıkarmak için üç kez Eski Ahit'ten alıntı yaptı. **Ayartıya karşı bizim de özel bir silahımız var; bu da Allah'ın sözüdür.**

Yanlışlık yapmak için ayartıldığınızda ne yaparsınız? Yardım için Allah'a dua eder misiniz? Yapılması gereken şey budur. Ayrıca, Allah'ın sözünde bulunan emirleri ve vaatleri tekrarlayarak ayartıya karşı ruhunuzu güçlendirebilirsiniz. Bu gibi durumlar için, kutsal yazıları ezberlemek çok önemlidir.

Allah şöyle demişti:

> *"Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı. Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle*

yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu."[38]

Gündelik ekmeğimiz için Allah'a bağımlıyız. Allah çölde İsraillilere kendisi olmasaydı açlıktan öleceklerini gösterdi. Ancak bu, ebedî ölüm sorununu çözmüyor. **Allah, O'na güvenir ve O'nun sözüne itaat edersek ne bu hayatta, ne de ebedî hayatta terk edilmeyeceğimizi onlara gösterdiği gibi bize de göstermektedir.**

Şeytan her bir kişiye gelerek, gündelik faaliyetlerini yerine getirirken Allah'a kulluk edemeyecekleri bir durum meydana getirecektir. Allah'ın sözüne itaatleri, geçim vasıtalarının kesilmesine neden olacak gibi görünebilir. Şeytan, hayatta kalabilmek için Allah'ın emirlerini bozmanın gerektiğini ileri sürecektir. Fakat İsa, Allah'ın iradesinden ayrılmaktansa sıkıntı çekmenin daha iyi olacağını örnekleyerek gösterdi. Soracağımız soru şu olmalıdır:

"Allah'ın emri nedir, O'nun vaadi nedir?"

Böylece, Allah'ın isteğini yerine getirmeli ve sonuçları Allah'a bırakmalıyız. Matta 4. bölüm, 11. ayeti okuyarak öyküyü bitirelim:

11 Bunun üzerine İblis İsa'yı bırakıp gitti. Melekler gelip İsa'ya hizmet ettiler.

Şeytan'ın çölde İsa'yı denemesinin ardından, meleklerin gelerek O'na hizmet ettiklerini görüyoruz. Melekler bu dünyada meydana gelen olaylarda gerçekten rol oynarlar. Biz onları göremeyiz. Fakat belli ki Şeytan'ın tarafında olan kötü melekler ve Mesih'in tarafında olan iyi melekler vardır.

Mesih'in melekleri bize hizmet ederler, bizi korurlar, hatta kimi zaman hayatlarımızı kurtarırlar. Allah bizi günahla ve kötülükle

38 Bkz. Yasa'nın Tekrarı 8:2, 3.

olan çatışmada yalnız bırakmamıştır. Onları göremesek de, melekler gerçek imanlılara yardım ederler.

Bu dersimizde Şeytan'ın Allah'a isyanının, yalanlarıyla İsa'ya saldırdığında yeni bir boyuta ulaştığını gördük. Şeytan, İsa'nın "Oğul" unvanını sorguladı. İsa'yı kendisine tapınmaya ikna etmeye çalıştı. Kıskançlığın ve kendini yüceltmenin bir kişiyi kötülük etmeye nasıl teşvik ettiğini bir örnekle görelim.

Uçar bey bir hastanenin travma merkezinde doktordu. Bir gün bir toplantı için ofisinden ayrılması gerekti. Hemşirelere şöyle dedi:

> "Yetki ve sorumluluğu Tunç Bey'e veriyorum. Sorularınız olursa, ona sorun."

Ne var ki, Namık Bey travma merkezindeki diğer doktorlardan biriydi ve yetkinin kendisinde olmasını istiyordu. Böylece hemşirelere emirler vermeye başladı. Hemşireler karşı çıktıklarında şöyle dedi:

> "Uçar Bey yetki ve sorumluluğu bana verdi. Ben doktorum. Size söyleneni yapın."

Doğal olarak, hemşireler doktorun emirlerini yerine getirmemekten çekiniyorlardı. Fakat onun Uçar Bey'in kararına isyanından ve Tunç Bey'in yetkisine saygısızlığından rahatsızdılar. Namık Bey'in iddiasını kabul etmekten çekindiler. Namık Bey, yetkisinin şüphe altında olduğunu görerek, herkesin önünde Tunç Bey'in itibarını sarsmaya karar verdi. Namık, Tunç Bey'in hata yapmasını sağlarsa yetkinin kendisinde olacağına inanıyordu.

Namık Bey Tunç Bey'e şöyle bir teklifte bulundu:

> "Bak, bu hastayı taburcu edebilirsin. Tek bir intrakraniyal kanama yüzünden 24 saat gözetim altında tutulmasına gerek yok. Zaten

yarası 5 mm'den az ve pıhtılaşma bozukluğu geçmişi, zehirlenme ve çoklu bağlı zedelenmesi yok. Başka hastalar geliyor, yatağa ihtiyacımız var."

Tunç Bey bu koşullarda hastayı taburcu etmenin riskinin çok düşük olduğunu biliyordu. Ancak bu durumlarda hastane protokolünün 24 saat gözetim olduğunu da biliyordu. Tunç Bey protokolü bozmayı reddetti. Bunun kendisinin ve diğer personelin daha çok çalışmasını gerektireceğini biliyordu. Gerçekten de daha fazla hasta için yer açmak zorundaydılar.

Uçar Bey döndüğünde ve durumu öğrendiğinde, Tunç Beyi kararından ve fazladan çalışmasından ötürü tebrik etti.

"Protokollerimizin var olmasının bir nedeni var. Burada olmadığım zaman doğru olanı yapman için sana güvenebileceğimi anlıyorum."

Namık Bey, Tunç Bey'e teklifini hastaların yararına olması için yapmadı. Kıskanmıştı ve Tunç Bey'in üstün mevkiinden düştüğünü görmek istiyordu. Başka birini alaşağı ederek kendisini yüceltmeye çalışıyordu.

Şeytan, İsa'nın Allah'ın sözünden şüphelenmesini sağlayarak, O'nun Mesih ve "Oğul" mevkiini gasp etmeye çalıştı. Fakat İsa dinlemedi. O, Allah'a ve emirlerine sadık kaldı. İsa, Şeytan'ın imalarını etkisiz hale getirmek için kutsal yazıların vaatlerine dayandı. Şeytan İsa'ya baktığında, kendisini yok edecek olan "kadının soyunu" gördü. İsa Şeytan'a baktığında, ezilmesi gereken bir yılan gördü. İsa bu kez Şeytan'ın başını ezmemiş olsa da, onun zamanı geliyor!

TARTIŞMA SORULARI

1. Ayetleri tekrar okuyun. İsa'yı çöle yönlendiren kimdi?

2. Kendi hatanızın sonucu olmayan zor durumlarla karşı karşıya kaldığınızda, İsa'nın çöldeki deneyimi imanınızı nasıl güçlendirebilir?

3. Kıskançlığı işbaşında gördüğünüz bir zamanı düşünün. Sonucu ne oldu?

4. Şeytan açıkça İsa'yı yok etmek için çalışıyordu. Şeytan bugün de çalışmaktadır. O nasıl çalışır ve neyi gerçekleştirmeyi ummaktadır?

5. Bugün İsa'nın "Oğul" unvanını sorgulayan kişiler var mıdır? Sizce İsa buna nasıl karşılık verirdi?

7 YENİDEN DOĞMALIYIZ

Yeni bir kalp kaderinizi değiştirmenin anahtarıdır, ancak yeni bir kalbi nasıl alabilirsiniz?

Son birkaç yıldır değişim konusunda çok konuşuldu. Belki en çok tartışılan konu iklim değişikliğidir. Değişim kimi zaman zor olmasına rağmen, çoğunlukla gerekli, hatta yararlıdır. Yeni zorluklar getirir, bizi daha fazla düşünmeye zorlar ve gelişerek öğrenmek için yeni fırsatlar sağlar.

Bu dersleri yapmamızın ve Kutsal Kitap'ı çalışmamızın amacı, kaderin değiştirilip değiştirilemeyeceğini öğrenmek. Bu sorunun yanıtını tespit etmede bir dönüm noktasına geldik. Tüm yanıtları bu derste bulacak olmasak da, başlangıçtaki sorularımızdan bazıları cevaplanacak. Bu yüzden hazır olun, çünkü çok sarsıcı bazı gerçekleri okumak üzeresiniz!

Esat normal bir adamdı. Çok çalışıyor, faturaları ödüyor, spor müsabakalarını izliyordu ve ailesine çok düşkündü. Kendisini her zaman iyi bir adam olarak görmüştü. Fakat bir türlü dinmeyen bir iç çekişmesi vardı. Sanki ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sonunda her zaman yapmak istemediği şeyleri yapıyor gibiydi. Örneğin, insanlara öfkelenmek, çocuklarına bağırmak ya da sahtekâr olmak istemiyordu. Fakat bunlar her zaman oluyor gibiydi. Bir türlü kurtulamadığı kötü bir alışkanlık gibiydi, zihninde ve bedeninde şiddetle süren, kendisinin kontrol edemediği bir savaştı bu. Neredeyse onu çıldırtacaktı.

Bir gün Esat köydeki yaşlılardan biriyle konuşmaya karar verdi. Bu adama her zaman saygı duymuştu, zira dürüst, sakin, alçakgönüllü ve bilgeydi. Esat hayatı boyunca hiç kimsenin onun hakkında kötü bir şey söylediğini duymamıştı. Biri kendisine yardım edebilecekse, bu ihtiyar adam olmalıydı.

Esat "Selamünaleyküm amca" dedi.

Adam "Aleykümselam evlat" diye karşılık verdi.

Bir süre havadan, gelmekte olan hasat zamanından ve yeni yapılan yol tamirinden söz ettiler. Hava sıcaktı ve gölgede oturmalarına rağmen ikide birde alınlarındaki teri siliyorlardı. Sonra Esat açılmaya başladı.

"Amca, tavsiyeye ihtiyacım var. Bana yardım edebileceğini umuyorum."

"Peki, anlat. Elimden geleni yaparım."

Bundan sonra Esat mücadelelerini anlatmaya başladı. Öfkelendiği, kıskançlık duyduğu, hayattan memnuniyetsiz olduğu anları ve her zaman dürüst olma arzusunu, ancak buna yetersizliğini açıkladı. Hatta anlattıklarını pek çok örnekle tasvir etti. Esat konuşurken ihtiyar adam yalnızca kafasını sallayarak dinledi. Sonra Esat sustu ve ihtiyar adamın bilgece sözlerini büyük bir dikkatle bekledi. Bu onun değişmek için tek umuduydu. Yanıtlar bu ihtiyar adamda yoksa, kimsede olamazdı.

İhtiyar adam sessizce oturup uzaklara bakıyordu. Sonra yalnızca bir cümle söyledi:

"Senin yeni bir kalbe ihtiyacın var!"

Esat afalladı, kafası karışmıştı. Ne diyeceğini bilemedi, sadece orada öylece oturup kafasının içindeki konuşmayı dinledi:

> "Kalbimin bununla ne ilgisi var? Sigara ve içki içmiyorum. Halen gencim. Sahip olduğum sağlıklıyken neden yeni bir kalbe ihtiyacım olsun ki?" diye kendi kendine düşündü. "Öte yandan, bu adam ihtiyar ve herhalde ne söylediğini biliyordur. Belki benim kafam karışmıştır." Düşünmeye devam etti. "Evet, ihtiyar adam öyle diyorsa, haklı olmalı."

Sonra Esat sessizliği bozarak ihtiyar adama sordu:

> "Yeni bir kalbe nasıl sahip olabilirim?"

> "Evlat, bunun için Allah'la konuşmalısın."

Esat'ın kendisine henüz söylenenleri hazmetmesi çok zordu. Belki de daha somut ya da mantıklı bir çözüm arayışındaydı. İşleri değiştirmek için yapabileceği bir şey. Fakat kimi zaman bizim yapabileceğimiz bir şey yoktur, zira sorun bizden daha büyüktür. Doğrusu, 2000 yıl kadar önce birden fazla kez benzer öğütler almış olan bir adam vardı. Bu adamın adı Nikodim'di. Onun tecrübesini Yuhanna 3. bölüm, 1. ve 2. ayetlerden itibaren okumaya başlayalım:

> *1 Yahudiler'in Nikodim adlı bir önderi vardı. Ferisiler'den olan bu adam bir gece İsa'ya gelerek, "Rabbî, senin Tanrı'dan gelmiş bir öğretmen olduğunu biliyoruz. Çünkü Tanrı kendisiyle olmadıkça kimse senin yaptığın bu mucizeleri yapamaz" dedi.*

Nikodim "Ferisi" denilen Yahudi mezhebindendi. Bunlar Vaftizci Yahya'nın "engerekler" dediği kişilerdi. Bir kimsenin Allah'ın Yasası'nı tutarak kurtuluşa ulaşabileceğine inanıyorlardı. Başka bir deyişle, Allah'ın yasalarına uygun iyi bir hayat yaşarlarsa, cennette yerleri hazır olacaktı. Ancak mantıklarının temel bir sorunu vardı.

Allah'ın yasasını tutmaları imkânsızdı! Tıpkı Esat gibi, yanlış yapmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı.

İşte bu nedenle, ve gerçeği öğretmek bir yana ona inanmayı inatla reddettikleri için, Vaftizci Yahya onlara engerekler dedi ve tövbe etmelerini bildirdi. **Onların da, tıpkı her birimiz gibi, günahlardan tövbe etmeleri ve af dilemeleri gerekiyordu.** Ferisilerin çoğunun aksine, Nikodim bunun bilincindeydi ve daha fazlasını öğrenmek istediğinden gece gizlice İsa'yı ziyaret etti. Nikodim'in İsa'ya saygı duyduğu anlaşılıyor, zira O'na öğretmen anlamına gelen "Rabbi" sıfatıyla hitap etti. İsa'nın ona nasıl yanıt verdiğini Yuhanna 3. bölüm, 3. ayette görelim:

> *3 İsa ona şu karşılığı verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez."*

Bu da neydi? Nikodim'in kafasının ne kadar karıştığını yalnızca tahmin edebiliriz. Önce Vaftizci Yahya'dan İbrahim'in soyundan olmasının onu göğe götürmeyeceğini duymuştu. Sonra da ona kendisinin başka herhangi birinden daha iyi olmadığı, tövbe etmesi ve vaftiz olması gereken bir günahkâr olduğu söylendi.[39] Şimdi bu genç öğretmen/peygamber/mucize gösteren ona yeniden doğmasını söylüyordu! Siz orada olsaydınız İsa'ya ne sorardınız? Muhtemelen 4. ayette yazılı olan, Nikodim'in sorduğu sorunun aynını:

> *4 Nikodim, "Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir? Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?" diye sordu.*

Fiziksel açıdan konuşuyor olsaydınız, bu sorular çok mantıklı olurdu. Zamanı geri çeviremeyiz. Tekrar doğmamış bir bebeğe dönüşemeyiz! Fakat muhtemelen zaten tahmin ettiğiniz gibi, İsa fiziksel bir değişimden söz etmiyordu. O, köydeki ihtiyar adam gibi, ruhsal bir değişimden, ruhsal bir yeniden doğuştan

39 Yahya'nın vaftizi günahların temizlenmesini simgeliyordu.

bahsediyordu. Aslında, İsa'nın sözlerinden bir kimsenin yeniden doğmadığı takdirde gökte olmayacağı sonucunu çıkarabiliriz. Başka bir deyişle, **ruhsal yeniden doğuş olmadan kaderimiz ebedî yıkımdır!** İsa'nın Yuhanna 3. bölüm, 5–8 ayetlerinde yer alan sözlerini dinleyelim:

> *5 İsa şöyle yanıt verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez. 6 Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur. 7 Sana, 'Yeniden doğmalısınız' dediğime şaşma."*

Bu Nikodim için çok sarsıcı olmuş olmalı. İsa Nikodim'in yeniden doğması gerektiğini söyledi! Nikodim İsrail'in yüksek mahkemesinde üyeydi, bir Ferisiydi, İsa ise ona mevkiinin ve "iyiliğinin" göğe girmeye yeterli olmadığını söylüyordu. Eğer Nikodim yeteri kadar iyi değilse, kim iyiydi?

İsa bir kişinin ruhsal yeniden doğuşunda iki şeyin yer aldığını söyledi: su ve Ruh. Nikodim suyun önemini zaten Vaftizci Yahya'yı dinlerken öğrenmişti. Su kendisi aslında kişinin günahlarını "yıkayıp temizlememesine" rağmen, Allah'ın bu günahları bağışladığının ve unuttuğunun yerinde bir simgesidir. Bir kimse tövbe ettiğinde ve suya batırılmayı seçtiğinde, günahı bir daha hatırlanmamak üzere temizlenip suyla götürülmüş gibi olurdu. **Bu, kişinin Allah'ın önündeki durumunun değiştiği anlamına geliyordu. Suçlu ve utançlı olmaktan çıkıp, bağışlanmış oluyordu. Lekeli ve kirli olmaktan çıkıp, pak ve temiz oluyordu.**

Yahya'nın İsa'yı vaftiz etmek istemediği, çünkü İsa'nın günah işlemediğini ve tövbeye hiçbir ihtiyacı olmadığını bildiği kutsal yazılardan açıkça anlaşılıyor. Fakat İsa ısrar etti ve O'nun vaftizinden sonra harika bir şeye tanık olduk. Allah'ın Ruhu güvercin gibi İsa'nın üzerine indi.[40] İsa'nın Nikodim'le konuşurken söz ettiği bu

40 Bkz. Yuhanna1:32.

Ruh'tur. **Değişmek istiyorsak, bizim de Allah'ın Ruhu'na ihtiyacımız vardır.** 3. bölüm, 8. ayeti okuyalım:

> *8 Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir.*

Nikodim'in kafasının karıştığını söylemek hafif kalır! 2000 yıllık tartışmadan, araştırmadan ve deneyimden sonra bizim için dahi İsa'nın burada ne söylediğini anlamak yeterince güç. Fakat İsa'nın dediği gibi, bazı şeyleri kavramak zordur. Günümüzde dahi, hava durumu hakkında pek çok şey biliyoruz fakat her hava akımının nereden geldiğini ve nereye gideceğini halen tespit edemiyoruz. Nikodim doğal olarak sormak zorundaydı: "Bu nasıl olabilir?"

İsa'nın yanıtı hem sert, hem de hayret vericiydi! İsa'nın dediklerini Yuhanna 3. bölüm, 10–13 ayetlerinden okuyarak devam edelim:

> *10 İsa ona şöyle yanıt verdi: "Sen İsrail'in öğretmeni olduğun halde bunları anlamıyor musun? 11 Sana doğrusunu söyleyeyim, biz bildiğimizi söylüyoruz, gördüğümüze tanıklık ediyoruz. Sizler ise bizim tanıklığımızı kabul etmiyorsunuz. 12 Sizlere yeryüzüyle ilgili şeyleri söylediğim zaman inanmazsanız, gökle ilgili şeyleri söylediğimde nasıl inanacaksınız? 13 Gökten inmiş olan İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır."*

İsa Nikodim'in kalbini okuyordu. Gururun kafa karışıklığıyla bir arada olduğunu sezebiliyordu. Öz olarak, şunu söylüyordu:

> "Uyan, Nikodim! Bunu insani mantıkla kavramaya çalışmaktan vazgeç. Kutsal Yazılar'da okuduklarını hatırlamıyor musun? Zaten orada olanları öğrenmediysen kendine nasıl öğretmen dersin? Kurtuluş tamamen değişimle ilgilidir. Değişmen gerekiyor! Bunu da kendi başına yapamazsın."

Bundan sonra İsa, Nikodim'in aşina olması gereken iki öyküden bahsederek, değişimin nasıl meydana geldiğini açıklamaya başladı. İlk olarak Daniel kitabında tasvir edilen yargı sahnesine atıfta bulundu.[41] Bu görümde Daniel, gökte oturmakta olan Allah'ın yanına birinin yaklaştığını görmüştü. Bu adamın unvanı İnsanoğlu'ydu ve O'nun çok önemli biri olduğu kutsal yazılardan anlaşılıyor! Hatta Allah O'nu sonsuza dek kalıcı bir krallığın hakimi yapıyor. İsa "İnsanoğlu" dediğinde, Nikodim O'nun kimden bahsettiğini biliyordu. Fakat daha da ilginci, İsa'nın "İnsanoğlu"nun gökten inmiş olduğunu söylemesiydi. Sonra İsa, Nikodim'e İsrailllilerin Mısır'dan çıkışlarından kısa bir süre sonra meydana gelen bir olayı hatırlattı. Bunu Yuhanna 3. bölüm, 14. ve 15. ayetlerde okuyalım:

> *14 Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. 15 Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun.*

İsrailliler Mısır'dan ayrıldıktan sonra pek çok şikâyette bulundular. Bir keresinde Allah onları yılanlarla cezalandırdı.[42] Yılanlar halkı sokuyorlardı ve yüzlerce insan ölüyordu. Tabii ki bu halkın yardım için feryat etmesine neden oldu ve Allah, Musa'ya tunçtan bir yılan yapmasını, bunu bir direğe asmasını ve insanların ona bakmalarını söylemesini emretti. Buna bakar ve iman ederlerse, Allah yılanları yok edecek ve kendilerini iyileştirecekti. Kısacası, bu bir iman sınavıydı.

İsa bu öyküyü temel alarak, Nikodim'e gökten inmiş olan İnsanoğlu'nun yukarı kaldırılması gerektiğini söyledi. Yılana bakan ve iman eden İsrailllilerin kurtuldukları gibi, İnsanoğlu'na bakan herkes de kurtulacaktı. Dahası, kurtuluşları sonsuza dek sürecekti. Başka bir deyişle, **İnsanoğlu'na bakan ve iman eden, vaftiz olan ve Allah'ın Ruhu'yla dolanlar göğün krallığında olacaklar!** Kaderleri değişmekle kalmayacak, karakterleri de değişmeye

41 Bkz. Daniel 7.
42 Bkz. Çölde Sayım 21.

başlayacak. Allah'ın Ruhu'yla dolu olarak eski alışkanlıklarla mücadeleye devam edemezsiniz. Bunlar birer birer azalacak, çünkü günaha karşı kazanılan zafer Allah'ın Ruhu'nun bir kişide çalıştığının belirtisidir.

Şimdi kendinizi hazırlayın, çünkü İsa'nın bir sonra söyledikleri çok esaslı. Söylemiş olduğu her şeyin ardındaki gerçek anlamı açtı ve Nikodim'e geleceği bildirdi. Yuhanna 3. bölüm, 16–18 ayetlerinden devam edelim:

> *16 Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. 17 Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi,* ***dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye*** *gönderdi. 18 O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.*

İsa "İnsanoğlu"nun "Allah'ın Oğlu" olduğunu söyledi! Başka bir deyişle, "Allah'ın Oğlu" olan İsa, "İnsanoğlu"dur. Bu, İsa'nın yeryüzüne gelmeden önce gökte olduğu anlamına gelir. O neden yeryüzüne geldi? İsa insan olarak yeryüzüne tek bir amaç için geldi. Yeryüzünü yargılamak değil, fakat kurtarmak için. İsa'ya göre, **Allah'ın Oğlu'na (yani kendisine) bakan ve iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşacaktır.**

Pek çok kişi İsa'nın Mesih ve büyük bir peygamber olduğuna inanır. Pek çok kişi O'nun bakireden doğduğuna ve günahsız olduğuna inanır. Fakat İsa bu tür bir inançtan bahsetmiyor. O, kurtuluşun yalnızca kendisinde bulunabileceğini söylüyordu. İsrailliler çölde yılan sokmasından ölürken, Musa tunçtan bir yılan yaptı ve onu bir direğin üzerine yerleştirdi. Allah onlara yılana bakmalarını, böylece iyileşeceklerini söyledi. Tunç yılana bakmaları, Allah'ın kendilerini kurtaracağına dair imanı gösteren eylemdi. Aynı şekilde, İsa şöyle diyor:

"Bana bakarsanız kurtulacaksınız!"

Kurtuluş, imanımıza göre eylemde bulunduğumuzda elde edilir. Tabii ki doğru olana inanmanız hayati önem taşıyor!

İsa'nın bundan sonra söylediklerini Yuhanna 3. bölüm, 19–21 ayetlerinde görelim:

> *19 Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. 20 Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz. 21 Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir.*

İsa benzetmeler kullanarak öğretmeyi çok seviyordu ve hayret verici sözlerini mükemmel bir örnekle süsledi. İnsanoğlu/Allah'ın Oğlu karanlık bir dünyayı aydınlatmak için uzaklardan gelmiş bir ışık gibidir. İlk çalışmaya başladığımız ve dünyanın yaratılışını gördüğümüz zamanı hatırlıyor musunuz? O zaman yeryüzü şekilsizdi ve hayat yoktu. Gezegeni örten bir karanlık vardı. Allah'ın yaptığı ilk şey neydi? Şöyle dedi: *"Işık olsun!"*[43]

O, dünyayı olduğu gibi sergiledi. Bununla birlikte, Allah insanların kalplerindeki karanlığı ve Şeytan'ın kötü niyetlerini açığa çıkarmak için dünyaya başka bir ışık, İnsanoğlu'nu gönderdi. Öyleyse ışığa neden yaklaşmıyorlar? Kısacası, cahilliğin, inatçılığın ve bencilliğin karanlığını seviyorlar. Kendilerine kötü olduklarının söylenmesini istemiyorlar. Değişmek istemiyorlar! Ve ışığa bakmayı ve iman etmeyi seçene kadar, kaderleri ebedî yıkımdır.

Mevlana Celalettin Rumî değişim hakkında harika bir şiir yazdı. İşte "Kaynağı Arayış"tan üç beyit:

43 Bkz. Yaratılış 1:3.

Bu dünyanın dışından bir ses canlarımıza artık beklememeyi, ilk yuvamıza dönmek için hazırlanmamızı söylüyor.

Her tarafın bağlanmış, ayakların çamurda, bedenin bir kütüğe bağlı. Kopar bağlarını. Son uçuşa hazırlan.

Sana söyleyeceğim hoşuna gitmeyebilir. Çakılıp kalmışsın. Şimdi kaynaktan başka hiçbir şeyi aramamalısın.[44]

Çağrılıyorsunuz. Fakat seçim sizin. Karanlıkta kalmayı ve çamura saplanmayı mı tercih edeceksiniz? Yoksa ışığa bakıp özgür mü olacaksınız? Ebedî hayatı mı, ebedî yıkımı mı seçeceksiniz? Değişmeyi mi, yoksa aynı kalmayı mı seçeceksiniz? "Allah'ın Oğlu"na, İsa'ya mı bakacaksınız, yoksa gözlerinizi mi kaçıracaksınız? Kaderiniz sizin ellerinizde. Hangi seçimi yapacaksınız?

TARTIŞMA SORULARI

1. Allah'ın affını kazanacak kadar iyi olduğunuzu düşünüyor musunuz?

2. Hayatınızda değiştirmek istediğiniz şeyler var mı? Defalarca denemenize rağmen başarısızlıkla karşılaştınız mı?

3. Bu dersin hangi kısmı sizi umutla dolduruyor?

4. İnsanoğlu kimdir? O'nun yukarı kaldırılması ne anlama geliyor?

5. "Yeni bir kalp"e nasıl sahip olabiliriz?

44 Bkz. http://www.poetrychaikhana.com/R/RumiMevlanaJ/SeekingSource.htm.

8 CENNET'TE OLABİLİRİZ, ŞÜPHESİZ!

Mesih sadece Yahudiler için mi geldi?

Umut yeryüzündeki en kuvvetli güçlerden biridir. Tarih, hiç azalmayan bir umuda sahip kişilerin hayret verici engellerin üstesinden gelebildiklerini ve hayatı mahveden zorlukları yenebildiklerini tekrar tekrar göstermiştir. Hepimiz ancak mucize denebilecek olaylara dair öyküler duymuşuzdur. Savaş esirleri kampında tutulan bir asker olsun, deprem enkazı altında kalmış bir yurttaş olsun, mahrumiyete ve ölüme yakın bir fiziksel duruma yalnızca kurtarılma umuduna sahip oldukları için hayret verici bir süre boyunca dayanabilmişlerdir. Böylesi bir umuda dair öyküler bizi hayrete düşürür ve teşvik eder, çünkü hepimiz küçük de olsa, bir şekilde, çaresiz bir halde yardım ister durumdayız.

Bu ders içinizdeki umudu uyandırma amacını gütmektedir. Bu dersleri işlemeye başladınız, çünkü benzersizsiniz. Allah'ı ve O'nun sözünü tanıyarak hayatınızın daha iyi olabileceği umuduna sarılıyorsunuz. Bu umudun nasıl gerçeğe dönüştürülebileceğini birlikte öğrenelim.

İnanılmaz bir keşifti. 2006 yılında Eylül 1933 tarihli, yanlış yere konmuş ve unutulmuş bir mektup bulundu. Mektup "Ekselansları"na hitaben yazılmıştı, dolayısıyla büyük ihtimalle Atatürk'e gönderilmesi amaçlanmıştı. Ancak mektubu alan Başbakan İnönü oldu. Başbakan İnönü'nün sekreterinin, masasına bir yığın mektubu koyduğunu ve şöyle dediğini düşünün:

> "Efendim, Paris'ten acilen dikkatinize sunulan sıra dışı bir rica var."

Mektubu eline alan Başbakan, "Prof. Albert Einstein" imzasını gördüğünde muhakkak şaşırmıştır.

Prof. Einstein'ın mektubu şöyle başlıyordu:

> "Ekselanslarından Alman yurttaşı kırk profesör ve doktorun bilimsel ve tıbbi çalışmalarına Türkiye'de devam edebilmeleri için gereğinin yapılması ricasında bulunuyorum. Yukarıda sözü edilenler Almanya'da şu anda yürürlükte olan yasalar nedeniyle işlerine bundan böyle devam edemeyecekler. Bu kişilerin büyük çoğunluğu engin deneyime, bilgiye ve bilimsel erdemlere sahiptir; ve yeni bir ülkeye yerleştiklerinde çok yararlı olabilirler.

1930'ların Nazi partisi şekillenirken, kanaat önderlerine, bilhassa Yahudi kökenli olanlara karşı gitgide artan bir düşmanlık sergilemeye başladı. Einstein akrabalarını, dostlarını, dostlarının akrabalarını, hatta yabancıları dahi Hitler yandaşlarından kurtarmak için hararetle çalıştı. Einstein yüzlerce kişi için bir kurtarıcı oldu. Kişisel olarak davaya bağlanmıştı; Türkiye hükümetine yazdığı bu mektup gibilerini yazmakla kalmayıp, göçmenlik bürosunun talep ettiği $2000'ı onların isimlerine açtığı banka hesaplarına yatırıyordu. Geleceğe dair sadece bir önseziyle, zeki kişileri hapisten ya da ölümden kurtarmak umudundaydı.

Mektup 30 Eylül 1933 tarihinde İngilizceden Türkçeye tercüme edildi. Sorun, böyle bir ricaya karşılık olarak ne yapılacağıydı. Modern bir eğitim sistemi tesis etmeye çalışan genç bir ulus için büyük bir fırsattı, fakat aynı zamanda masraflıydı da. Bu nedenle mektup başbakanın kabinesinde bir kişiden diğerine geçip durdu. Mektubun kenar boşluklarına birkaç kişi tarafından düşülmüş olan notlar, karar vermenin zor olduğuna tanıklık ediyor. Sağ üstteki not İnönü'nün mektubu 9 Ekim'de o zamanın Milli Eğitim Bakanlığı

olan Maarif Vekaleti'ne havale ettiğini gösteriyor. Diğer notlar o zamanki bakan olan Reşit Galip'e atfediliyor. Bir kişi şöyle demiş:

> "Bu teklif [yürürlükteki yasaların] maddelerine uygun değildir."

Başka biri şöyle beyan etmiş:

> "Hüküm süren koşullar nedeniyle bunu kabul etmek mümkün değildir."

İnönü muhakkak derin derin düşünmüş olmalı:

> "Böyle bir mektupla, üstelik dünyanın bilim camiasının böylesi nüfuzlu bir üyesinden gelen bu mektupla ne yapacağım?"

Bir tarafta, Osmanlı İmparatorluğu'nun çoktan beridir ihmal ettiği konularda Türkleri eğitebilecek öğretmenlerin ithal edilmesi Türkiye'yi sanayide ve bilimde yıllarca ileri götürebilirdi. Öte yandan, uzun süreden beri müttefiki olan Almanya'yla arasının bozulmasına neden olabilirdi. Dahası, bu adamları nereye yerleştireceklerdi? Üstelik kanunlarına göre yasal gibi görünmüyordu. O zamanki Türkiye'nin bugünkü gibi mali sermayeye ve üniversiteler ağına sahip, güçlü bir ülke olmadığını da unutmamalıyız. Einstein'ın mektubunun Ankara'da pek çok konuşmanın odak noktası olduğundan emin olabiliriz.

Prof. Einstein mektubu kişisel bir ricayla bitiriyordu:

> "Bu başvuruyu desteklemek üzere, haddim olmayarak ifade etmek isterim ki, umudum hükümetinizin bu ricayı yerine getirmekle yalnızca yüce bir insaniyet eylemi icra etmekle kalmayıp, aynı zamanda kendi ülkenize de yarar sağlayacağı yönündedir."

Sonra da veda ediyordu:

> "Ekselanslarının itaatkâr hizmetkârı olmaktan şeref duyarım, Prof. Albert Einstein."

Türkiye son derece çaresiz kalmış bir avuç canın umudu ve kurtarıcısı olması için edilen böylesi samimi bir ricaya nasıl karşılık verecekti?

Bu ilginç öyküye burada ara vererek dersimizin kutsal yazı kısmını gözden geçirelim. İsa'nın hayatını titizlikle araştırmaktayız. Önceki derslerimizden birinde İsa 40 günlük bir orucu henüz bitirmiş ve Şeytan'ın ayartılarına karşı galip gelmişti. Şimdi 30 yaşındadır ve 3 yıllık kamu hizmetine başlamak üzeredir. Bundan sonra neler olduğunu görmek için dikkatimizi Luka 4. bölüm, 14–16 ayetlerine çevirelim:

> *14 İsa, Ruh'un gücüyle donanmış olarak Celile'ye döndü. Haber bütün bölgeye yayıldı. 15 Oranın havralarında öğretiyor, herkes tarafından övülüyordu. 16 İsa, büyüdüğü Nasıra Kenti'ne geldiğinde her zamanki gibi Şabat Günü havraya gitti. Kutsal Yazılar'ı okumak üzere ayağa kalk[tı]…*

Celile yaklaşık 80 kilometre uzunluğunda, 40 kilometre genişliğinde, ortada tatlı su gölü olan küçük bir bölgeydi. Bölge son derece verimliydi ve her türden meyve, zeytin ve kabuklu yemiş ağacı yetişiyordu. İdeal tarım koşulları nedeniyle göl çevresinde yaklaşık 200 küçük köy vardı. İsa'nın hizmetinin bu bölümü ilkbahara benzetilmektedir, zira bu O'nun işinin başlangıcıydı ve her yerde bahar çiçeklerinin getirdiği sevinç gibi hoş karşılanıyordu.

Bu metinde İsa'nın sinagoga sadık bir şekilde gitmeye devam ettiğini görüyoruz. Sinagog, tıpkı bir cami gibi, dua edilen ve Kutsal Yazılar'ın okunduğu bir yerdi. Ancak öğretim kısmı camiden biraz farklıydı. Normalde yerli ya da misafir bir kişiye konuşma fırsatı

veriliyordu, zira profesyonel din görevliliği ya da ilahiyat eğitimi referansları gerekmiyordu. Böylece İsa konuşmaya davet edildi.

Muhakkak hatırlarsınız, Sebt günü Allah'ın bereketlediği ve kutsal kıldığı yedinci gündür. Allah Sebt gününü Adem ile Havva'ya ve onların tüm nesillerine bir ibadet, dinlenme ve birliktelik günü olarak verdi. İsa, Allah'ın Aden bahçesinde belirlediği yedinci gün olan cumartesi günü sinagoga giderek, Allah'ı yüceltiyordu. O günlerde kadim peygamberlerin yazılarından bir bölüm okuyarak üzerinde yorum yapmak adettendi. İsa'nın ne yaptığını Luka 4. bölüm, 17. ayette görelim:

> *17 O'na Peygamber Yeşaya'nın Kitabı verildi. Kitabı açarak şu sözlerin yazılı olduğu yeri buldu:*

O günlerde bildiğimiz şekilde kitaplar yoktu, yalnızca tomarlar vardı. 1947 yılında bir gün, genç bir çoban, Ölü Deniz yakınlarında Qumran'da dolanırken kayıp keçisini aramak için bir mağraya taş attı ve bir testinin kırıldığını işitti. İçeriye girince içi tomarlarla dolu pek çok kil testi gördü. Bunlar, 2000 yıldan eski meşhur Ölü Deniz Tomarlarıydı. Bu tomarlar, Musa'nın Kitapları'nı, Mezmurlar'ı, Daniel, Yeşaya ve diğer peygamberlerin yazılarını içeren Eski Ahit'in bütünüydü. İnanılmaz bir keşifti, çünkü tomarlar Mesih'ten 200 yıl öncesine aitti. Dolayısıyla bir anlamda, modern zamanlarda kutsal yazıların orijinallerinden değiştirilmiş olduğunu söyleyenleri utandırıyorlardı. Evet! Ölü Deniz'de bulunan tomarlar günümüzdeki yazılarla neredeyse birebir aynıydı! Ölü Deniz tomarları Allah'ın sözünün tahrif edildiği suçlamalarını geçersiz hale getiren sağlam kanıtlar vermektedir. Bu tomarlar Allah'ın, sözünü 2200 yıl öncesinden günümüze dek koruduğunu göstermektedir.

İsa'ya bu türden bir tomar verilmiş olmalıdır. Tomar, büyük bir taş ya da ahşap masanın üzerine açılırdı. Bu eski masalardan biri, Salihli yakınlarındaki Sart harabelerinde bulunan sinagogunun kalıntılarında halen görülebilir. Yeşaya'nın tomarı kürsüye konul-

duğunda İsa bunu açtı ve çok özel bir metni aramaya başladı. Sonunda İsa Yeşaya altmış birinci bölümde[45] aradığı yeri buldu. İsa okurken, Yeşaya 43. bölüm, 7. ayetten bazı konuları da okuduklarıyla birleştirdi. İsa'nın kalkarak, Luka 4. bölüm, 18–20 ayetlerinde kayıtlı olan şu sözleri okuduğunu hayal edin:

> *18–19 "Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için Beni gönderdi." 20 Sonra kitabı kapattı, görevliye geri verip oturdu. Havradakilerin hepsi dikkatle O'na bakıyordu.*

İsa'nın neden o belirli kutsal yazı bölümünü aradığı şimdi anlaşılmıştı. Neredeyse 700 yıl önce, kendisi hakkında, yani Mesih hakkında yazılmış olan umut dolu bir metin okumak istemişti! Tüm gözler halen üzerindeyken, İsa bu metne bir ünlem işareti koydu. Söylediklerini Luke 4. bölüm, 21. ayette okuyalım:

> *21 İsa, "Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir" diye konuşmaya başladı.*

İsa burada ne söylüyordu? Birincisi, kadim kutsal yazıların büyük birisine işaret ettiğini. Başka bir deyişle, kutsal yazı sadece öykülerden ya da hikmetli fikirlerden meydana gelmiş bir derleme değildi. Aksine, İsa tüm kutsal yazıların bir varış yerinin, bir kuzey yıldızının ve bir gerçekleşmesinin olduğunu açıkladı. İkinci olarak, İsa kendisinin o gerçekleşme, yani Rabb'in meshedilmişi olan Mesih olduğunu söyledi. Özet olarak şunları söylüyordu:

> *"O kuzey yıldızı Benim! Kutsal yazının işaret ettiği Benim. Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir."*

45 Orijinal yazılarda bölüm ve ayet ayrımı yoktur. Bu ayrımlar derin çalışmayı ve referanslamayı kolaylaştırmak için, kitap olarak derleme sırasında sonradan eklenmiştir.

İsa savında son derece cesurdu. Bu O'nun hizmetinin başlangıcıydı, yine de insanları hayatlarının tüm umutlarını kendisine bağlamalarından çekinmedi.

Modern dilde söyleyecek olursak, bu O'nun göreve başlama konuşmasıydı. O'nun gündemini ve Allah'tan aldığı görevi özetliyordu. İsa, Mesih olarak beş özel görevi yerine getireceğini söyledi. O'nun sözlerine daha yakından bakalım.

Birinci olarak, şöyle dedi:

"Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni… meshetti."

İsa, kendisinin Mesih olduğunu ikrar etti.[46] Meshedilmiş Kişi olarak şunları yapacaktı:

1) Fakirlere müjdeyi iletecek.

2) Esirlere serbest bırakılacaklarını duyuracak.

3) Körlerin gözlerini açacak.

4) Ezilenleri özgürlüğe kavuşturacak.

5) Rabb'in lütuf yılını ilan edecekti.

İsa'nın fakirlere vaaz edeceği müjde, göğün krallığına açık bir davetiyeydi. O'nun müjde bildirisi Matta 25. bölüm, 34. ayette kısa ve öz bir şekilde bildirilmiştir:

34 "Sizler, Babam'ın kutsadıkları, gelin! ... Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!"

46 Bu "meshediş"le ilgili ayrıntılı bilgi için Mezmur 2'ye bakın.

İsa'nın daveti nedir? Sizin için hazırlanmış olan bir hediyeyi, bir mirası almanızdır. İsa'nın mesajına neden "müjde" denildiğini anlıyor musunuz? İsa'nın mesajı halka şunu söylemekti:

"Siz Allah'ın vasiyetine yazıldınız!"

Bu vaat sizi de kapsamaktadır, bunlar ebedî umudunuzu dayandırabileceğiniz sözlerdir! **İsa, iman edecek olan herkese Allah'ın Krallığı'nın kapılarını açtı.**

İsa aynı zamanda esirleri özgürlüğe kavuşturdu. Gittiği her yerde cinleri kovdu. Hatta günümüzde dahi insanlar cinlerin verdiği sıkıntıdan İsa Mesih'in gücüyle kurtuluyorlar. İsa Şeytan'ın etkisi ya da cinlerin gücünün laneti altında bağlı olanları özgürlüğe kavuşturdu. İsa, iblisin kontrolünü kırma ve insanların normal mutlu hayatlar yaşamalarına yardımcı olma yetkisine sahipti. **İsa halen bu güce sahiptir!**

İsa körlerin gözlerini de açtı. Onları iyileştirerek yeniden görebilmelerini sağladı. İsa'yı izleyerek, körlerin çiçekleri ve tarlaları ilk kez görebildikleri için sevinçle hoplayıp zıpladıklarına tanık olmak kim bilir ne kadar harikaydı. İsa'nın çevresindeyken kalabalıklarda sürekli bir heyecan ve mutluluk olmuş olmalı. O bazılarına el koyuyor, bazılarıyla sadece konuşuyordu. Kutsal Kitap, İsa'nın farklı kör adamları iyileştirdiği dört belirli olaydan bahsediyor, birkaçına da atıfta bulunuyor. İşte bunlardan birinin Markos 10. bölüm, 46–52 ayetlerinde yer alan öyküsü:

46 Sonra Eriha'ya geldiler. İsa, öğrencileri ve büyük bir kalabalıkla birlikte Eriha'dan ayrılırken, Timay oğlu Bartimay adında kör bir dilenci yol kenarında oturuyordu. 47 Nasıralı İsa'nın orada olduğunu duyunca, "Ey Davut Oğlu İsa, halime acı!" diye bağırmaya başladı. 48 Birçok kimse onu azarlayarak susturmak istediyse de o, "Ey Davut Oğlu, halime acı!" diyerek daha çok bağırdı. 49 İsa durdu, "Çağırın onu" dedi. Kör adama

seslenerek, "Ne mutlu sana! Kalk, seni çağırıyor!" dediler. 50 Adam abasını üstünden atarak ayağa fırladı ve İsa'nın yanına geldi. 51 İsa, "Senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Kör adam, "Rabbuni,[47] gözlerim görsün" dedi. 52 İsa, Gidebilirsin, imanın seni kurtardı" dedi. Adam o anda yeniden görmeye başladı ve yol boyunca İsa'nın ardından gitti.

İsa ayrıca hayat görüşleri bunalım, kendinden nefret ve endişe ile kararmış olan insanların ruhsal gözlerini de açıyordu. Yahudilik dininin ve bunun ağır törenler yükünün ağırlığı altında bunalanlara sürekli olarak umut verdi. Erkeklerin ve kadınların gözlerini, dinin törenselliğin ötesinde bir şey olduğu gerçeğine açtı. Luka 11. bölüm 34–36 ayetlerinde, İsa insanlara Allah'ın kendilerine verdiği ruhsal görüş için dikkatli vekilharçlar olmalarını söyledi:

34 Bedenin ışığı gözdür. Gözün sağlamsa, bütün bedenin de aydınlık olur. Gözün bozuksa, bedenin de karanlık olur. 35 Öyleyse dikkat et, sendeki 'ışık' karanlık olmasın. 36 Eğer bütün bedenin aydınlık olur ve hiçbir yanı karanlık kalmazsa, kandilin seni ışınlarıyla aydınlattığı zamanki gibi, bedenin tümden aydınlık olur.

Evet, İsa Yeşaya'nın peygamberlik sözünü yerine getirdi. Vaftizci Yahya, İsa'ya o zamana kadar peygamberlerin tüm söylediklerinin "yerine gelmesi" olup olmadığını doğrudan sordu. Yahya'nın sorusunu ve İsa'nın yanıtını Matta 11. bölüm, 2–6 ayetlerinde okuyalım:

2–3 Tutukevinde bulunan Yahya, Mesih'in yaptığı işleri duyunca, O'na gönderdiği öğrencileri aracılığıyla şunu sordu: "Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?" 4 İsa onlara şöyle karşılık verdi: "Gidin, işitip gördüklerinizi Yahya'ya bildirin. 5 Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler

47 Aramice'de "öğretmenim" anlamına gelir.

yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölüler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor. 6 Benden ötürü sendeleyip düşmeyene ne mutlu!"

İsa'nın mutlu dediği biri olmak ne güzeldir! İsa şöyle dedi:

"Benden ötürü sendeleyip düşmeyene ne mutlu!"

Ne yazık ki bazıları O'ndan ötürü sendeleyip düşmüştür, ve hâlâ düşmektedir. Öykümüze geri dönelim ve İsa tomarı okuduktan sonra ne olduğunu görelim. Luka 4. bölüm, 23–32 ayetleriyle devam edebiliriz:

23 İsa onlara şöyle dedi: "Kuşkusuz bana şu deyimi hatırlatacaksınız: 'Ey hekim, önce kendini iyileştir! Kefarnahum'da yaptıklarını duyduk. Aynısını burada, kendi memleketinde de yap.'" 24 "Size doğrusunu söyleyeyim" diye devam etti İsa, "Hiçbir peygamber kendi memleketinde kabul görmez. 25 Yine size gerçeği söyleyeyim, gökyüzünün üç yıl altı ay kapalı kaldığı, bütün ülkede korkunç bir kıtlığın baş gösterdiği İlyas zamanında İsrail'de çok sayıda dul kadın vardı. 26 İlyas bunlardan hiçbirine gönderilmedi; yalnız Sayda bölgesinin Sarefat Kenti'nde bulunan dul bir kadına gönderildi. 27 Peygamber Elişa'nın zamanında İsrail'de çok sayıda cüzamlı vardı. Bunlardan hiçbiri iyileştirilmedi; yalnız Suriyeli Naaman iyileştirildi." 28 Havradakiler bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular. 29 Ayağa kalkıp İsa'yı kentin dışına kovdular. O'nu uçurumdan aşağı atmak için kentin kurulduğu tepenin yamacına götürdüler. 30 Ama İsa onların arasından geçerek oradan uzaklaştı. 31 Sonra İsa Celile'nin Kefarnahum Kenti'ne gitti. Şabat Günü halka öğretiyordu. 32 Yetkiyle konuştuğu için O'nun öğretişine şaşıp kaldılar.

Bu kalabalık İsa'nın sözlerine sevinç ve hayret duymaktan, kendilerini O'nu uçurumdan atmaya zorlayacak bir öfkeye nasıl

geçebildi? Bu sorunun yanıtı İsa'nın kullandığı Naaman'la ve İlyas'a yardımcı olan dulla ilgili öykülerde gizlidir: Naaman ve dul kadın Yahudi değillerdi, Uluslardandılar! İsa'nın havradaki dinleyicileri kimlerdi? Yahudilerdi. İsa kısacası Uluslardan olanların peygamberlerin sözünü dinledikleri için Yahudilerden daha akıllı olduklarını söylüyordu! Nasıra'daki cemaat kendilerinin Allah tarafından bereketlenmiş olduklarını, özgürlüğe kavuşturulması ve gözlerinin açılması gerekenlerin ise Uluslardan olanlar olduğunu düşünüyorlardı. Ancak İsa, "Dinlediğiniz bu yazı bugün yerine gelmiştir" dediğinde, karanlıkta olan ve müjdeyi duyması gerekenlerin Yahudiler olduğunu belirtiyordu! Yahudiler bunu kabul edemediler ve İsa'yı kovdular.

Einstein ile İnönü arasındaki muammalı durumla ilgili öykümüze geri dönelim. Tıpkı İsa'nın yaptığı gibi, Başkan İnönü de bir Yahudiyi hayal kırıklığına uğratmak üzereydi, yani Einstein'ı. İşte İsmet İnönü'nün Einstein'a gönderdiği 14 Kasım 1933 tarihli cevap mektubu:

> Değerli Profesör,
>
> Almanya'da şu anda yürürlükte olan yasalar nedeniyle bilimsel ve tıbbi çalışmalarını bundan böyle yürütemeyecek olan 40 profesörün ve doktorun Türkiye tarafından kabul edilmesini talep eden 17 Eylül 1933 tarihli mektubunuzu aldım.
>
> Bu beylerin hükümetimize bağlı kurumlarımızda bir yıl boyunca ücret almadan çalışmaya gönüllü olacaklarını da dikkate aldım.
>
> Teklifinizin çok cazip olduğunu kabul etmekle beraber, bunu ülkemizin yasa ve yönetmeliklerine uygun olarak gerçekleştirme imkânını görmediğimi size bildirmek zorundayım.
>
> Değerli Profesör, bildiğiniz gibi şu anda kırktan fazla profesör ve doktoru sözleşmeli olarak istihdam etmiş bulunuyoruz. Bunların

çoğu, benzer niteliklere ve kapasitelere sahip olarak, kendilerini aynı politik şartlar altında bulmaktadır. Bu profesörler ve doktorlar burada yürürlükteki yasalara ve yönetmeliklere bağlı olarak çalışmayı kabul ettiler.

Hâlihazırda çok farklı kökenlerin, kültürlerin ve dillerin üyeleriyle birlikte çok hassas bir organizma kurmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla, kendimizi içinde bulduğumuz cari koşullar altında bu beyler arasından başka personel istihdam etmenin imkânsız olacağını üzülerek bildiririm.

Değerli Profesör, talebinizi yerine getiremediğimizden ötürü üzüntülerimi ifade eder, samimi duygularıma inanmanızı rica ederim."

Başkan İnönü'nün mektubu görünürde Einstein'ın ricasına kapıları kapatıyordu, tıpkı İsa'nın kendi memleketi olan Nasıra'da yaşayan Yahudilere kapıları görünürde kapattığı gibi. Fakat gerçekte Türk hükümetinde bir plan zaten uygulamaya konulmuştu.

Zira birkaç ay önce, Atatürk'ün üniversite reformlarının sonucunda, Yahudi kökenli olduğu için Almanya'da işinden atılan ilk kişiler arısında olan Phillip Schwarz, 30 Yahudi profesörün Türkiye'de çeşitli görevlere getirilmeleri için başvuruda bulunmuştu. Prof. Einstein'ın bilmediği, kendi mektubu daha ulaşmadan önce İnönü'nün ve kadrosunun Schwarz'ın ricasında söz ettiği kişileri yeni kurulan İstanbul Üniversitesi'nde istihdam ederek kurtarmayı kabul ettikleriydi. Fakat Türkiye'nin kurtarıcı rolü bundan çok daha büyük olacaktı. Avrupa'daki savaşlar sona ermeden önce, Türkiye yalnızca Schwarz'a başlangıçta söz verildiği üzere 30 kişiyi değil, İnönü'ye yazılan mektupta belirtilen kırk kişiyi de değil, fakat 190'ın üzerinde erkeği artı ailelerini kurtardı. Aydınlar, bilim adamları, doktorlar, hukuk uzmanları, mimarlar, kütüphaneciler ve müzisyenler kurtarılmıştı!

Tıpkı bir Yahudi olan İsa'nın Uluslardan olanlar için beklenmedik bir kurtarıcı olduğu gibi, Müslüman bir ulus olan Türkiye de Yahudiler için beklenmedik bir kurtarıcı oldu! Alışılmadık bir durum, fakat aynen böyle oldu. Dahası Türkiye Almanya'dan, Avusturya'dan, Çekoslovakya'dan, Fransa'dan ve İspanya'dan Yahudileri kurtardı. Türkiye aslında Profesör Albert Einstein'ın en büyük dileğini yerine getirdi.

Türkiye yaklaşık iki yüz erkeğin ve bunların ailelerinin kaderini değiştirdi. Peki ya İsa? Kendisine göre, O'nun körlerin, ezilmişlerin, fakirlerin ve umutsuzların kaderini değiştirmeye gücü vardır. Ve bunu yaptı da!

Zengin bir işadamı yaklaşık 50 yıl önce gittiği ilkokula geri dönmüştü. Altıncı sınıflardan birine konuşma yapmak için gelmişti. Adam, okuldaki çocukluk anıları adına, motive edici bir konuşma yapmayı kabul etti. Ancak gerçek şu ki, ne okul, ne de mahalle yıllar öncesinden hatırladığına hiç benzemiyordu. Bir varoşa dönüşmüştü ve artık fakir, yıkık dökük ve tehlikeliydi.

> Adam öğrencilere, "Çok çalışın, böylece başarılı olursunuz." demeyi amaçlamıştı.

Fakat programın ilk etkinlikleri sırasında okul müdürü işadamının kulağına eğilerek okul öğrencilerinin dörtte üçünün muhtemelen liseyi hiçbir zaman bitiremeyeceklerini fısıldadı. Kendilerini yakındaki fabrikalarda çalışırken bulacaklardı. Bu, onu konuşmasını ayaküstü değiştirmeye teşvik etti. Altıncı sınıflardan liseyi bitirerek mezun olacak herkese üniversite masraflarını karşılamak üzere karşılıksız burs vermeyi vadetti. Öğrencileri kendi hayallerini kurmaya teşvik etti ve hedeflerini gerçekleştirebilmelerine yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya söz verdi.

O gençler için bu bir dönüm noktasıydı. Bu adam onlara daha önce hiç sahip olmadıkları bir şey vermişti: umut. Adam bunu boş bir vaat

olarak bırakmayıp, çocuklara lise hayatları boyunca etkin yardım ve yeni bir vizyon sağlayan bir vakıf kurdu. Altı yıl sonra, o vaadi ilk işiten 61 çocuğun %90'ı liseyi bitirdi. Sonunda 37'si üniversiteyi bitirdi, bu daha önce o fakir mahallede duyulmamış bir şeydi. Umut! O gençler adama inandılar ve bu hayatlarında büyük bir değişiklik meydana getirdi. Tabii ki adam milyonerdi, bu da umutlarının daha da somutlaşmasında etkili oldu. Onun vaadini yerine getireceğini biliyorlardı!

Ya siz? İsa, umudunuzu bağlamaya değecek bir vaatte bulunmuştur. O, kör adama sordu:

"Senin için ne yapmamı istiyorsun?"

Kör adamı iyileştiren onun imanıydı. İsa'nın sizin için ne yapabileceğine inanıyorsunuz?

Tartışma Soruları

1. Albert Einstein'ın mektup yazarak yardım istemesi için Türkiye'yi iyi bir aday yapan neydi? Türkiye'ye gelmeleri için davet mektubu alan 190 kişinin aile fertlerinden biri olsaydınız ne hissederdiniz?

2. İsa neden havraya gitti?

3. İsa Yeşaya'da okuduğu bölümle ilgili olarak hangi iddiada bulunuyordu?

4. Dersten, İsa'nın vaaz ettiği "müjde"yi gözden geçirin. Sizce bu mesaj yalnızca O'nun zamanında yaşayan insanlar için miydi? O'nun mesajı günümüzde yaşayan bizler için geçerli midir? Eğer günümüzde bizim için de geçerliyse, sizce insanların çoğu ihtiyaç içinde olduklarına inanacak kadar alçakgönüllü olacaklar mıdır? Peki ya siz?

9 ŞEKİLLENDİRİLEBİLİR OLMAK

İsa "Beni takip edin" dedi. Bu davet ne anlama gelmektedir?

İşinizi neden değiştirirsiniz? İşinizi ailenize daha yakın olabilmek için, daha fazla para kazanmak için ya da daha iyi şartlarda çalışabilmek için değiştirirsiniz. Mesleğinizi neden değiştirirsiniz? Mesleğiniz yaşamak istediğiniz hayat tarzını desteklemediği için meslek değiştirebilirsiniz. Sebep ne olursa olsun, okulda ya da başka yerde eğitimini aldığınız her şeyi bırakarak tamamen farklı bir iş yapmaya başlamak büyük bir adım olurdu. Doğru seçimi yapıp yapmadığınız hakkında pek çok belirsizlik olurdu.

İş değiştirmeniz için başka bir neden, yeni işinizin şimdiki işinizden daha önemli olduğunu düşünmeniz olabilir. Örneğin, bir doktor özel hastanede çalışarak daha fazla para kazanabilir, ancak toplumuna ve ülkesine daha yararlı olabilmek için bir devlet eğitim hastanesinde çalışmayı tercih edebilir.

İnsanlar her gün iş ve meslek değiştirme kararlarıyla karşı karşıya kalır. Ne yazık ki Allah sorularımızın yanıtlarını gökyüzüne yazmıyor. Bir seçim yapmamız gerekiyor, hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirebilecek bir seçim. Bu dersimizde İsa'nın insanları öğrencileri olmak üzere nasıl çağırdığını ve onların vermek zorunda kaldıkları kararların niteliğini inceleyeceğiz. Ayrıca bu kararların onların hayatlarını nasıl etkilediğini de göreceğiz. Önce Buket'in tecrübesine bakalım.

Buket kanepeden kalktı ve ayçekirdeği almak için mutfağa gitti. Geri döndü, televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu ve öğretmen atama kurasıyla ilgili haberleri dinlemeye devam etti. Kura birkaç dakika içinde başlayacaktı ve bilgisayarla yapılacaktı. 10000 yeni atamadan 2700'ü onun gibi sınıf öğretmenleri olacaktı.

Gözlerini televizyondan ayıramayan Buket'in titreyen eli, ayçekirdeği paketini yoklayarak buldu. Bu noktaya ulaşmak için çok çalışmıştı. Ankara Üniversitesi'nden mezun olmuş, KPSS sınavını geçmiş ve kuraya hak kazananlar arasında yer almıştı. Fakat şansı neydi? On binlerce kişi bu işler için yarışıyordu. Bu başından geçen ilk kura bile değildi. Diğer iki seferinde aynı rutini izleyerek, bir şekilde öğretmenliğe atanacağını ummuştu.

O kadar inişli çıkışlı duygular içindeydi ki, strese daha fazla dayanamayacağını düşündü. Kendi kendine şöyle dedi:

> "Bu kez başaramazsam, kendime başka bir alanda iş arayacağım. Para kazanmak zorundayım."

Kocası Varol sözünü etmemişti, fakat yüzündeki ifadeden işsiz olmasının maddi durumlarını zorladığını anlayabiliyordu.

İzlerken, yanındaki tas çekirdek kabuklarıyla doluyor ve çekirdekleri aldığı paketin boşaldığı gibi umutları da boşa çıkıyordu. Sonunda son duyurular yapıldı ve Buket halen işsizdi.

Buket'in tüm hayatı öğretmen olmak için hazırlanarak geçmişti. Şimdi ise elinde hiçbir şey kalmamıştı. Varol eve geldiğinde gözlerinin içine baktı ve gözyaşlarına boğuldu. Varol'un onu teselli etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şimdi ne yapacaklardı?

O gece beklenmedik bir telefon geldi. Arayan Buket'in arkadaşı Elif'ti ve Renault fabrikasında kamuya duyurulmayan bir iş olduğunu söylüyordu. Personel servisindeydi.

> "İşe bakmak ilgini çeker mi?"

"Bilmiyorum, öğretmenlik dışında meslek yapmayı hiç düşünmemiştim. Nasıl personel müdürü olabilirim? Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu konuda eğitimim yok. Diplomam da yok."

"Denemeden bilemezsin. Kaybedecek neyin var ki? Hiçbir şey. Peki sonuçta ne kazanabilirsin? Her şeyi."

"Fakat bu, öğretmen olmaya sonsuza dek elveda demek anlamına geliyor. Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum."

"Karar senin, Buketcim. Bu işi kabul etmezsen ne yapacaksın? Ne zamana kadar yeni bir fırsat bekleyeceksin?"

Bu hepimiz için güzel bir soru. Hayata dair karar zamanları geldiğinde, ne yapacağız? Buket hiçbir zaman gelmeyecek olan öğretmenlik mesleğini bekleyebilir. Farklı bir şey de deneyebilir ki, bu bizim kültürümüzde çok zor. Siz olsaydınız ne yapardınız?

Doğru kararı verdiğimizden emin değilsek iş değiştirmek rahatsız edici olabilir. Kararın doğru karar olduğundan emin olsak bile, yine de yeni bir ortama alışmak zorunda kalırız. Bu zamanımızda geçerlidir, eski zamanlarda da geçerli olmalıydı, zira her zaman insanlar insandır. Bir gün İsa bazı kişilere hayatlarını değiştirecek bir teklifle geldi. Bunu Luka 5. bölüm, 1–5 ayetlerinde okuyalım:

1 Halk, Ginnesar Gölü'nün kıyısında duran İsa'nın çevresini sarmış, Tanrı'nın sözünü dinliyordu. 2 İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. 3 İki tekneden Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. 4 Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi. 5 Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım."

Simun İsa'ya, "Efendimiz" diyor. Bu onların ilk karşılaşması değildi. Bu olay muhtemelen İsa'nın vaftizinden yaklaşık bir yıl sonra meydana geldi. Öğrencilerin o zaman İsa'yla gevşek de

olsa bir ilişkilerinin olduğunu okuyabilirsiniz.[48] İsa Yahudiye'de hizmet etmiş ve Yahudilerin önderleri tarafından büyük ölçüde reddedilmişti. Hatta, hizmetteki ilk yılının sonunda çok az izleyicisi vardı. Vaftizci Yahya hapisteydi ve İsa adındaki bu yeni öğretmenin başarılı olacağına dair beklentiler çok umut verici değildi.

Simun ile balıkçı dostları kötü bir gece geçirmişlerdi ve çalışmalarından boş elle dönmüşlerdi. Belki de balık tutamamaktaki hayal kırıklıkları, İsa'nın izleyicisi olmaktaki bakış açılarına denkti. Gündüz vakti Celile Gölü'nün berrak suyu balıkların ağlarından kaçmalarını kolaylaştırıyordu. Bu nedenle gece avlanıyorlardı. Fakat öğretmenlerine olan saygılarından ötürü O'nun dediğini yaptılar. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Luka 5. bölüm, 6–11 ayetlerini okuyalım:

> *6 Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. 7 Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu. 8 Simun Petrus bunu görünce, "Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım" diyerek İsa'nın dizlerine kapandı. 9 Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşıp kalmışlardı. 10 Simun'un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup'la Yuhanna'yı da aynı şaşkınlık almıştı. İsa Simun'a, "Korkma" dedi, "Bundan böyle balık yerine insan tutacaksın." 11 Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gittiler.*

İsa öğrencilerini dünyevi kazancı ve girişimleri terk etmeye en büyük maddi refah zamanında çağırdı. O balık avı gibi hiçbir şey görmemişlerdi. Fakat İsa hemen onları her şeyi geride bırakarak kendisini izlemeleri için çağırdı. Çoğunlukla insanların işlerini ya da mesleklerini maddi fayda için değiştirdiklerini düşünürüz. Burada tam tersi oluyordu. İsa onlara zenginlik verdi ve sonra bundan ayrılmak üzere çağırdı!

48 Bkz. Yuhanna 1. bölüm.

O zamana kadar İsa'nın çok öğrencisi yoktu. Benzer bir şekilde, balıkçıların da çok balığı yoktu. Fakat tüm bunlar İsa'nın mucize gösterme gücüyle bir anda değişti. Balıkları ağa getiren güç, insanların kalplerini değiştirerek gerçeğe inandırabilirdi.

Simun mucizelerde İsa'nın gücünü gördü ve günahsız Kişi'nin huzurunda bir günahkâr olduğunu anladı. Kalbi eridi ve kendisinin İsa'yı izlemeye layık olmadığını anladı. İsa Simun'u kendisini izlemeye en hassas ve en alçakgönüllü halindeyken çağırdı. Simun'un kalbi İsa'nın sözlerini almaya en çok o zaman açıktı; hem hayatın hem de karakterin dönüştürülebilmesine açıktı. İsa, öğrencileri olmaları için eğitimli yazıcıları ve Ferisileri seçmedi, çünkü onların kalpleri gerçeğe açık değildi. Hayır, O dışlanmışları, tüm önderlerin kendilerinden umut kestiği kişileri seçti. **O, şekillendirilebilecek olanları arıyordu.** Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, her şeyi kazanabilecek olanları!

İsa işte bu ruhsal çaresizlik noktasına geldiğinizde sizinle çalışabilir. Gururluyken, çok şey bildiğinizi düşünürken, ya da iyi işlerinizin Allah'ın sizi cennete kabul etmesi için yeterli olduğunu sanırken, İsa sizin için hiçbir şey yapamaz. O, sizi o durumdayken öğrenci olmanız için çağırmıyor. O, hayatınızda O'nun yardımı ve mucize yaratan gücü olmadan kaderinizi, ruhsal durumunuzu ya da günahlı halinizi değiştirecek hiçbir şey yapamayacağınızı anladığınız zaman öğrenci olmaya çağırıyor.

Simun ve diğerleri yeni bir mesleğe girmeye karar verdiler. İsa'nın kendilerini yapmak üzere çağırdıkları şey için hiçbir eğitim ve öğretim almamışlardı. Yalnızca, ağlarını doldurabilen Kişi'nin kendilerini yeni hayatlarına hazırlayabileceğine güvendiler. İsa sizin için de bunu yapacaktır. O sizi öğrencisi olmak için çağırdığında, **yeni hayatınız için ihtiyacınız olan her şeyi sağlayacaktır.** Doğrudan O'ndan öğreneceksiniz. Sıradan balıkçıları yetenekli öğretmenlere, yazarlara ve mucize gösterenlere çeviren Kişi'den öğreneceksiniz!

İsa'nın başarılı mesleklerinden ayrılarak kendisini izlemek üzere çağırdıkları yalnızca balıkçılar değildi. Başka kimleri çağırdığını Markos 2. bölüm, 13–17 ayetlerini okuyarak öğrenelim:

> *13 İsa yine çıkıp göl kıyısına gitti. Bütün halk yanına geldi, O da onlara öğretmeye başladı. 14 Yoldan geçerken, vergi toplama yerinde oturan Alfay oğlu Levi'yi gördü. Ona, "Ardımdan gel" dedi. Levi de kalkıp İsa'nın ardından gitti. 15 Sonra İsa, Levi'nin evinde yemek yerken, birçok vergi görevlisiyle günahkâr O'nunla ve öğrencileriyle birlikte sofraya oturmuştu. O'nu izleyen böyle birçok kişi vardı. 16 Ferisiler'den bazı din bilginleri, O'nu günahkârlar ve vergi görevlileriyle birlikte yemekte görünce öğrencilerine, "Niçin vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?" diye sordular. 17 Bunu duyan İsa onlara, "Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var" dedi. "Ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim."*

Levi iyi para kazanıyordu! İsa'yı kesinlikle ailesine daha yakın olabilmek için izlemedi. Daha fazla para kazanabileceğini ya da daha iyi koşullarda çalışacağını düşünmüş müdür? Kutsal Kitap söylemiyor. Fakat elimizde daha sonraları İsa'nın kendisini izlemeyi seçenlere para, güç ya da mevki vadetmediğini açıkça belirttiği bir kayıt var. Bunu Luka 9. bölüm, 57. ve 58. ayetlerde okuyabiliriz:

> *57 Yolda giderlerken bir adam İsa'ya, "Nereye gidersen, senin ardından geleceğim" dedi. 58 İsa ona, "Tilkilerin ini, kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok" dedi.*

Bazı durumlarda, sunduğu fırsatlar nedeniyle farklı bir işe gireriz. Fakat kimi zaman bunu bir görev duygusuyla yaparız. Kurtuluş savaşında geçen şu öyküyü bir düşünün.

Ekrem 17 yaşındaydı, Ege'de küçük bir köyde yaşıyordu. 1920 yılının Temmuz ayının son günleriydi, millet meclisinden Mustafa Kemal'in Kuvayı Milliye'nin Yunan ordusuna karşı koyamayacağını düşündüğü şeklinde haberler geliyordu. Yunanlar

önceki ayın yirmi ikisinde saldırıya geçmiş, milisler şimdiden Bursa'yı kaybetmişlerdi. Mustafa Kemal milis kuvvetlerindeki nitelikli askerleri düzenli orduya geçmeye çağırdı. Bir çağrı da seferberlik için yapıldı, eli silah tutabilen herkes askere çağrıldı.

Ekrem köy meydanından eve yürüdü. Tanıdık kahvenin ve pınarın yanından geçti. Aşağı vadideki tarlalara bakmak için durakladı. Kendi kendine şöyle dedi:

"Savaşa gidersem burayı bir daha göremeyebilirim."

Eve yürüdü ve annesinin ön kapının yanında diktiği çiçekleri gördü. İçeri yavaşça girdi, ancak kapının sesi annesinin dikkatini çekti.

"Oğlum, sen misin?"

Ekrem cılız bir sesle "Evet anne" dedi.

Annesi bir terslik olduğunu anladı ve örgü ördüğü oturma odasından kalkıp antreye geldi.

"Ne oldu, oğlum?"

"Anne, savaşta yardıma ihtiyaç var. Ben asker değilim, bunu hiç yapmadım. Fakat nasıl burada oturup ülkemin düşman tarafından istila edilmesini seyredebilirim? Anavatanımızın savunması sorumluluğunu nasıl başkalarına bırakabilirim? Anne, gitmem gerek."

Annesinin gözleri, ilk oğlunun söylediklerindeki gizli anlamı anladığı için yaşlarla doldu. Gitmesine nasıl izin verebilirdi? Hangisi daha önemliydi, oğlu mu, vatanı mı? Oğlunu neredeyse kesin olan ölüme nasıl teslim edebilirdi?

Oğlunu kucakladı ve başını sıkıca göğsüne bastırdı. Onu ilk kez kollarına aldığı zamanı hatırlıyordu. Bu uzun yıllar önceydi. Artık küçük bir bebek değildi. Sorumluluğu ve görevi olan bir adamdı. Onu bir erkek olmaktan alıkoyamazdı. Ekrem evinden ayrılmak, annesini ve babasını bırakmak, bildiği her şeyi ardında bırakarak

daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak zorunda olduğuna karar vermişti. Eğitimini almadığı bir şeyi yapacaktı. Fakat o, kendisinden daha büyük bir şey yapma çağrısına yanıt veriyordu. Fedakârlık çağrısına yanıt veriyordu.

Ya siz, sevgili doslar? İsa'nın Nikodim'e söylediğini okudunuz: "Yeniden doğmalısınız."

İsa'nın sizi öğrencisi olmaya çağırdığını canınızın derinliklerinde hissediyorsunuz. Ancak mesele dönüp dolaşıp bir karar vermeye geliyor. Belki de bu seçimi yaparsanız size ne olacağını düşünüyorsunuz. Belki Buket gibi hayatınızın hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını, bildiğiniz yaşantınıza sonsuza dek veda edeceğinizi düşünüyorsunuz.

Simun ve diğer öğrenciler gibi, İsa'yla bir hayat yaşarsanız dünyevi büyüklük ve başarı beklentilerinin pek iyi görünmediğini düşünüyor olabilirsiniz. Fakat sonra, İsa'nın onların ağlarını kendisinde olan mucize yaratma gücüyle doldurduğu aklınıza gelir. İsa'nın potansiyel bir izleyicisine Mesih'in başını yaslayacak yeri olmadığını söylediğini hatırlarsınız. İsa kendini çok net bir şekilde ifade etti. O, insanları bu dünyada maddi refah için çağırmıyordu. O, bu dünyada zorluklar, fakat öbür dünyada ebedî hayat vadediyordu.

Fakat aynı zamanda Ekrem gibi kendinizden daha büyük bir şey için çağrıldığınızı düşünmek isteyebilirsiniz. İsa'nın öğrencisi olma durumu kurtuluşunuzu da içerir, evet. Fakat bu sizi başkaları için bir kurtuluş habercisi olmanın yüce görevine de çağırmaktadır. Ekrem ve diğer binlercesinin hayatlarını Türkiye için verdiği gibi, siz de hayatınızı Allah'ın krallığı için vermeye hazır mısınız? Allah'ın krallığının her şey olduğu fikrine gerçekten bağlı olmazsanız, Allah'ın krallığında sonuna kadar kalmaya cesaretiniz olmaz. Bu nedenle karar vermeniz gerekir. İsa o balıkçıları davet etti, onlar mucizeler gördüler, hayret verici bir dönüşüm geçirdiler, kaderleri geçekten tersine döndü ve hayatları değişti. Ya siz, siz de İsa'yı izlemek istemez misiniz? Tıpkı Buket ve Ekrem gibi, geri bakmak yok, daha sonra plan değiştirmek yok. Diğer seçenekler geçersiz

çıktılar ve tekrar geçersiz çıkacaklar. Fakat İsa asla boşa çıkarmaz. Geleceğiniz, kaderiniz ellerinizde. Ne bekliyorsunuz?

Tartışma Soruları

1. Buket'in zihninde yeni iş teklifini kabul edip etmemekteki gerçek mücadele neydi? Böyle bir karar vermek zorunda kaldınız mı? Açıklayın.

2. İsa öğrencilerini seçerken hangi niteliği arıyordu? Bu, göğün krallığı için neden gerekliydi? Siz o niteliğe sahip misiniz?

3. Ekrem ülkesi için canını vermeye hazırdı. Siz hayatınızı neler için verirdiniz? Kendinizi yalnızca Türkiye'nin vatandaşı olarak değil, göğün krallığının vatandaşı olarak da düşünebiliyor musunuz? O krallık için canını verebilir miydiniz?

4. Şu anda, çalışma gurubunuzdaki diğer kişilerin önünde, Allah'a O'nun Mesihi'ni izleyeceğinize dair söz verebilir misiniz?

10 HAKİMLE DOST OLMANIN ÖNEMİ

İsa'ya, yargılama konusunda tam yetki verildi –böyle bir güce sahip olan bir kişi ile ilişkin ne olmalı?

Bir kişi "otorite" sözcüğünü kullandığında bu size ne hissettiriyor? Tüyleriniz diken diken oluyor mu? Eski işverenlerinizin ya da öğretmenlerinizin görüntüleri gözünüzün önüne geliyor mu? Keşke daha fazlası olsaydı diyeceğiniz bir şey mi?

Hayattaki pek çok şey gibi, otorite hakkındaki düşünceniz çoğunlukla ona karşılık verme şeklinizi belirler. Korktuğunuz bir şeyse, yetki sahibi kişilerle karşılaşmamak için yolunuzu değiştirirsiniz. Fakat özenmediğiniz ve arzuladığınız bir şeyse, buna sahip olanlara yaklaşırsınız. Çok arzuladığınız bir şeyse de, kendinizi bunu ele geçirmek için başkalarını istismar ederken bulabilirsiniz.

İsa'nın kendisi yetki hakkında, bunun nereden geldiği ve buna kimin sahip olduğu dahil, derinlikli sözler söyledi. Fakat O'nun yorumunu okumadan önce, bir grup işçinin otoriteye nasıl karşılık verdiğini görelim.

Osmanlı İmparatorluğu zamanında, Anadolu'da yaşayan bir mal sahibinin geniş bağları vardı. Çalışkan bir adamdı, servetini yıllarca süren zahmetli çalışmayla edinmişti. İlk hasatlarını küçük bir araziden kaldırdıktan sonra, komşu tarlaları birer birer satın almıştı. Üzüm türleri, toprak, işleme, budama, hasat ve üzüm ürünleri üretme hakkında her şeyi biliyordu. Bu sayede yıllar içinde tüm komşularının saygısını kazanmıştı.

Asmaları sulayarak ve bakımlarını yaparak geçen uzun bir yazın ardından, hasat zamanı hızla yaklaşıyordu. Bu nedenle tam zamanlı çalışanlarına yardımcı olmaları için geçici işçiler işe aldı. Bundan kısa bir süre sonra bir iş seyahatine gitmesi gerekti. Ancak gitmeden önce oğluna işçilere ne sıklıkla ve ne kadar ödeme yapılacağına, üzümlerin kaça satılacağına ve benzeri konularda ayrıntılı talimatlar verdi. Kısacası, tüm yetkisini oğluna devretti ve işi doğru yapacağına güvendi.

Yaklaşık bir hafta sonra işçiler gelerek çalışmaya başladılar. İlk hafta geçti, her şey planlandığı gibi yürüyordu. Fakat işçiler kısa süre içinde arazi sahibinin mevcut olmadığını fark ettiler ve durumdan yararlanmanın yollarını düşünmeye başladılar. Daha yavaş çalışmaya başladılar, işe geç geldiler ve ücretlerinin erken ödenmesini talep ettiler. Hatta işi bırakmakla tehdit ettiler. O zaman oğul tüm işçileri toplantıya çağırdı.

> İşçilerden biri diğerlerine "Bu iyi bir işaret" dedi. "Onun yumuşak bir adam olduğunu biliyordum. İlk sıkıntı işaretinde tüm taleplerimizi kabullenmeye karar verdi."

Oğul ileri çıktı ve konuşmaya başladı.

> "Homurdanmaları duydum ve pek sıkı çalışmadığınızı fark ettim. Size belli şartlar altında çalışmayı kabul etmiş olduğunuzu hatırlatmak isterim. Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmezseniz, başka işçiler bulmak zorunda kalacağım!"

İşçiler birbirlerine bakarak fısıldamaya başladılar.

> "Sence ciddi mi?"

> "Eminim ki işi bırakmakla tehdit edersek geri adım atacaktır."

> "Şansımızı deneyelim ve hodri meydan diyelim."

İşçilerden biri ileri çıkarak konuştu.

> "Tüm işçiler adına konuşmak üzere seçildim. Buraya geldiğimizde

arazi sahibiyle bir anlaşma yaptık. Ancak şimdi o burada değil ve seni tanımıyoruz! Bu nedenle seninle yeni bir anlaşma yapacağız. Kabul etmezsen, işi bırakacağız!" dedi.

İşçiler orada durarak oğlun yanıtını bekliyorlardı.

"Ben arazi sahibinin oğluyum. Babam ayrılmadan önce bana pek çok şey söyledi. Ancak daha önemlisi, bana kendi yetkisini devretti. Şimdi önünüzde babamın yerinde duruyorum ve anlaşmanızı yerine getirmenizi talep ediyorum. Yapamazsanız, şimdi gidin!"

Birkaç çürük elma tarafından ayartılan işçiler, oğlun yetkisini tanımayarak ona saygısızlık etmişlerdi. Oğul onlara kötü davranıyor ya da saygısızlıklarını hak ediyor değildi. İtaat etmelerini istemek için her hakka sahipti, zira babası tarafından yetkilendirilmişti. Onun yetki mührünü taşıyordu.

Neyse ki, bazı işçiler utandılar, geri adım atarak işlerine döndüler. Ancak birkaçı gurur yaptı ve hatalarını kabul etmek yerine kötü talihlerinin suçunu oğula yükleyerek çalımla yürüdüler.

Önceki derslerde görüldüğü gibi, İsa'nın zamanındaki dinî ve siyasi önderleri O'nun peygamber olarak yetkisini ya da konumunu kabul etmek istememişlerdi. O'nun öğretilerinden gözleri korkuyordu ve kendi yetkili konumlarını kaybetme korkusu onları O'nun karakterine saldırmaya sevk ediyordu. Sürekli olarak O'nu oyuna getirerek bir hata yapmaya ya da yanlış bir şey söylemeye yönlendirmeye çalışıyorlardı. Hatta bazıları O'nu öldürmek istiyordu!

Din önderlerini gerçekten kızdıran iki şey vardı: İsa'nın haftalık Sebt günündeki eylemleri ve kendisinin Allah ile ilişkisine dair söyledikleri. Öyleyse İsa Sebt günü ne yapıyordu? Çoğunlukla insanları iyileştiriyordu. Bu kızılacak bir şeye benziyor mu? Allah insanların hasta olmalarındansa sağlıklı olmalarını tercih eder. Sorun, din önderlerinin Sebt hakkında ne yapılabileceğine ve ne yapılamayacağına dair yüzlerce kural oluşturmuş olmalarıydı. Onların gözünde İsa, kurallarına saygı göstermiyordu. İnsanlar din

önderlerini değil, İsa'yı dinlemeye başlıyorlardı. Ancak insanların İsa'yı dinlemeleri için iyi bir neden vardı. O, Allah'ın yetkisine sahipti! Yuhanna 5. bölüm, 18–20 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *18 İşte bu nedenle Yahudi yetkililer O'nu öldürmek için daha çok gayret ettiler. Çünkü yalnız Şabat Günü düzenini bozmakla kalmamış,* ***Tanrı'nın kendi Babası olduğunu söyleyerek*** *kendisini Tanrı'ya eşit kılmıştı. 19 İsa Yahudi yetkililere şöyle karşılık verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar. 20 Çünkü Baba Oğul'u sever ve yaptıklarının hepsini O'na gösterir. Şaşasınız diye O'na bunlardan daha büyük işler de gösterecektir."*

İlk bakışta Yahudi önderlerin neye kızdığını anlamak zor olabilir. Öyleyse İsa'nın ne söylediğini daha iyi anlayabilmek için metni biraz daha derinlemesine inceleyelim. İsa'nın "Şabat gününü bozduğu" için O'na kızdıklarını zaten biliyoruz. Fakat İsa'nın yalnızca iyilik yaptığını biliyoruz: başkalarını iyileştiriyor, öğretiyor ve vaaz veriyordu. Öyleyse öfkelenmelerinin asıl nedeni bu olamazdı. Öfkelerinin gerçek kaynağını bulmak için 18. ayette "kendi" sözcüğünü arayalım. Buldunuz mu? Yahudiler İsa'ya Allah'a "baba" dediği için değil, **O'nun kendi babası olduğunu söylediği için** öfkelenmişlerdi. İsa Allah'ı kendi babası olarak isimlendirerek, **iyileştirme, vaaz etme ve öğretme hakkının tamamen Allah'ın yetkisine bağlı olduğunu ileri sürüyor** ve ayrıca kendisinin Allah'la gerçek ilişkisini de ortaya koyuyordu.

Aslında İsa Allah'ın zaten söylemiş olduğu bir şeyi doğruluyordu. İsa'nın vaftiz olduğunda sudan çıktığı zaman ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Matta 3. bölüm, 17. ayette şöyle diyor:

> *17 Göklerden gelen bir ses, "****Sevgili Oğlum budur****, O'ndan hoşnudum" dedi.*

İsa, Yahudi önderlere kendisinin "İnsanoğlu," "Allah'ın Oğlu," peygamberlerin geleceğini söyledikleri Mesih olduğunu söylüyor-

du! Fakat O kendi yetkisiyle ya da kendisini hoşnut eden şeyleri yapmak için gelmedi. Hayır, İsa Allah'ın yaptığı şeyi yapmak üzere geldi. Peki Allah ne yapar? Yuhanna 5. bölüm, 21–23 ayetlerini okuyarak devam edelim:

> *21 Baba nasıl ölüleri diriltip onlara yaşam veriyorsa, Oğul da dilediği kimselere yaşam verir. 22 Baba kimseyi yargılamaz, bütün yargılama işini Oğul'a vermiştir. 23 Öyle ki, herkes Baba'yı onurlandırdığı gibi Oğul'u onurlandırsın. Oğul'u onurlandırmayan, O'nu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz.*

İsa, din önderlerinin tepkisinden yılmayarak onları sarsmaya devam etti. Allah'ın kendisine insanları yargılama yetkisi verdiğini söyledi. **Bir kimse Mesih'i onurlandırmazsa, Allah'ı da onurlandırmaz.** İşçiler arazi sahibinin oğluna karşı çıktıklarında onu onurlandırıyorlar mıydı? Hayır, ona saygısızlık ediyorlardı, çünkü onun oğluna devredilmiş olan yetkisini tanımıyorlardı. Aynı şekilde, İsa'ya karşı çıkanlar aslında Allah'a karşı çıkıyorlardı! İsa ise onları eylemlerinden ötürü yargılayacak yetkiye sahipti. İsa'nın bundan sonra söylediklerinin kaydını Yuhanna 5. bölüm 24. ayette görelim:

> *24 Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.*

Bu ilk cümleyi tekrar gözden geçirelim.

> **"Sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz hayatı vardır."**

Bu tek bir cümlede iki hayret verici gerçek var. Birincisi, İsa'nın kendi sözlerinin doğrudan Allah'tan geldiğini söylüyor olması. İkinci hayret verici gerçek, **bu sözleri işitip iman ederseniz, ebedî hayata sahip olacağınız. İşte kaderi değiştiren!**

İsa Yuhanna 5. bölüm, 25–27 ayetlerinde konuşmaya devam etti:

25 Size doğrusunu söyleyeyim, ölülerin Tanrı Oğlu'nun sesini işitecekleri ve işitenlerin yaşayacakları saat geliyor, geldi bile. 26 Çünkü Baba, kendisinde yaşam olduğu gibi, Oğul'a da kendisinde yaşam olma özelliğini verdi. 27 O'na yargılama yetkisini de verdi. Çünkü O İnsanoğlu'dur.

Bu ayetlerde İsa hem gerçek kelime anlamında, hem de mecazi olarak konuşuyor. İlk olarak O'nun ifadesinin mecazi anlamını inceleyelim. İsa, O'nun sözlerine inanırsanız ölümden hayata geçeceğinizi söyledi. Bunun anlamı, O'nun sözlerini duy-madan önce ölü olduğunuzdur! Tabii ki yemek yiyor, nefes alıyor ve yürüyorsunuz, bilimsel olarak canlısınız. Fakat ruhsal olarak ölüsünüz. **Günahınız nedeniyle yargılanacak, suçlu bulunacak ve mahkûm edileceksiniz.** Yürüyen ölü bir adam gibisiniz. İsa işte bu bağlamda şöyle diyor:

*"Ölülerin Tanrı Oğlu'nun sesini işitecekleri ve işitenlerin yaşayacakları saat geliyor, **geldi bile**"*

28–30 ayetlerini okumaya devam edersek, İsa'nın sözlerinin gerçek kelime anlamını görürüz.

28 Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri saat geliyor. 29 Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler. 30 Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İşittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yapmaktır.

İsa yalnızca ruhsal olarak ölü olanları yargılama ve onlara hayat verme yetkisine sahip değildir, fiziksel ölüleri dirilişte yaşama geri çağırma yetkisine de sahiptir!

İşçiler bağa geldiklerinde oğul anlaşmanın herhangi bir kısmını değiştirdi mi? Babasının kendisine verdiği yetkiyi kendi yararına kullandı mı? Babasının kendisinden istediğinden başka bir şey yapmaya teşebbüs etti mi? Tüm bu soruların yanıtı büyük bir

HAYIR'dır! Aynı şekilde, İsa da bunu söylüyor. Bu noktaya dek yalnızca gerçeği, Allah'tan gelmiş olan ve O'nun yetkisinin mührünü taşıyan gerçeği söylüyor. Tıpkı arazi sahibinin oğlunun kendi babasının yetkisine sahip olduğu gibi, **İsa da Allah'ın yetkisine sahiptir**. Mesele, O'nun diyeceklerini dinlemeyi ve iman etmeyi mi, yoksa geçici işçiler gibi isyan etmeyi mi istediğinizdir.

TARTIŞMA SORULARI

1. Daha fazla yetkiniz olsaydı, bununla ne yapardınız?
2. İşçiler oğula daha iyi mi davranmalıydılar? Neden?
3. Yahudi önderler İsa'yı neden öldürmek istediler?
4. İsa neden söylediklerini söyleme yetkisine sahipti?
5. İsa'nın hayat verme ve yargılama yetkisi varsa, buna vereceğiniz doğal karşılık ne olmalıdır? Ne bekliyorsunuz?
6. İsa bu dünyaya geri döndüğünde, ölüler O'nun sesini işitecek ve dirilecekler. O döndüğünde fiziksel ölü olursanız, hangi dirilişte yer almak istersiniz?

11 AVUKATA İHTİYACIMIZ VAR!

Kesinlikle bir ahiret günü ve bir yargılama olacak. Avukatın var mı?

Hepimiz keşke hayat adil olsaydı diye düşünürüz. Fakat kimi zaman iyi insanların başına kötü şeyler, kötü insanların başına ise iyi şeyler gelmekte gibi görülüyor. Tabii ki hepimiz kendimizi "iyi insanlar" olarak görürüz. Bir kişi sıkı çalışırsa, toplumuna ve ailesine yararlı olursa ortaya iyi sonuçlar çıkması mantık gereğidir. Çoğunlukla da öyledir. Peki neden çalışanlarını haddinden fazla çalıştıran ve yeteri kadar ücret vermeyen paragöz ya da ahlaksız patron çoğunlukla kârlı çıkmakta gibi görünür? Anlaşmaları bozan adam neden sonunda güzel bir yazlığa sahip olur? Bu adamların başına neden kötü şeyler gelmez? Bu dersimizde İsa bu konuyu açıklıyor ve birkaç sürpriz ortaya çıkarıyor.

Gökhan gündüzleri kasaplık yapıyordu, fakat geceleyin ilginç bir hobiye başlamıştı. Son birkaç yıldır bilgisayarlara merak sarmıştı. İnternet ona büyüleyici geliyordu, çünkü pek çok şeyi bedava alabiliyordu. En gözde keşfi ücretsiz müzik indirmeydi. "Torrent" adlı bir programı kullanarak başkalarının sabit disklerinden ve müzik koleksiyonlarından kullanıma sundukları müzik albümlerini nasıl indirebileceğini öğrenmişti. Dünyanın dört bir yanından sevdiği tüm sanatçıların müziğini toplamaya başladı. Geçmişin ünlü şarkıcıları ve her türden müzik vardı. Buna bayıldı. Barış Manço, Cem Karaca, Sezen Aksu, Ajda Pekkan, Abba, Michael Jackson gibi yerli ve yabancı, sevdiği yüzlerce sanatçı ve grubun işlerini, hatta Engelbert Humperdinck gibi klasikleri buldu. Gökhan

tamamen bu hobinin içine çekilmişti ve bedava koleksiyonu sayesinde kendisini milyoner gibi hissediyordu. Bilgisayarın sabit disk kapasitesinden yüzlerce gigabayt kullanarak gerçek anlamda on binlerce şarkı biriktirmişti. Gün boyunca Gökhan tavukları parçalarken ve kuzu kemiklerinden et keserken, evde bilgisayarı müzik indirmek için var gücüyle çalışıyordu.

Paydos zamanını çok seviyordu, çünkü kanlı önlüğünü çıkararak eve gidebilir ve kendisi işteyken bilgisayarının indirmiş olduğu yeni müziği gözden geçirebilirdi. Yasal açıdan bakıldığında, Gökhan'ın tüm müzik koleksiyonu "korsan" kapsamına dahil olurdu. Fakat sınırsız İnternet bağlantısı için aylık bir ücret ödediğinden, bir anlamda albümler için de ödeme yaptığını varsayıyordu. Üstelik, "torrent" yazılımı grubundaki bütün üyeler yalnızca müziği birbirleriyle paylaşıyorlardı. Paylaşmayı yasaklayan tüm yasaların zaten kötü yasalar olduğunu düşündü.

Bir gün Gökhan bir siteyi gezerken küçük bir pencere açıldı. Şöyle diyordu: "Windows kurtarma: 11 hata bulundu, düzeltmek için buraya tıklayın."

Aslında Microsoft Windows'dan gelen bir mesaj değildi, yalnızca biri öyle görünmesini sağlamıştı. Gökhan gerçek olmasından endişelenerek üzerine tıkladı. Bu Gökhan'ın büyük müzik koleksiyonu için sonun başlangıcı oldu. Bundan sonra Gökhan bilgisayarının hard diskinin durmadan döndüğünü fark etti. Bilgisayarının bir şeyleri güncellediğini ya da tamir ettiğini düşündü. Böylece yatarak bilgisayarını tüm gece açık bıraktı. Bilgisayarının özellikle hard diskleri kullanılamaz hale getirmek için tasarlanmış bir virüs kaptığından haberi bile yoktu! Birileri virüsü yazmakla kalmamış, açılır pencere mesajını da insanları kandırarak tıklamayı "seçmelerini," böylece ölümcül virüsü açmalarını sağlamak için tasarlamışlardı. Esas itibariyle, Gökhan mesajı tıklayarak virüsü kendisi davet etmişti!

Gökhan ertesi gün işyerinde eti kızgınlıkla kesiyordu. Pat! Pat! Pat! Düşündüğü tek şey donup kalan cansız bilgisayarıydı. Büyük et bıçağını müzik koleksiyonunu yok eden adamın üzerinde kullanabilmeyi diliyordu! Fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gökhan'ın deneyimi bize düşmanımızı her zaman göremeyeceğimizi öğretmektedir. Ayrıca bize hayat bir gün müreffeh ve mutlu görünse de, ertesi günün şaşırtıcı, hatta felaket dolu şeyler getirebileceğini hatırlatmaktadır. Gökhan bu durumunda polisi arayamazdı. Bir avukatı arayamazdı. Kendisine yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Kısmen suçlunun bir virüs olduğundan, kısmen de tüm koleksiyonunun korsan olduğundan!

Çok daha büyük bir ölçekte, kıyamet günü geliyor. Yalnızca sabit disklerin silineceği bir gün olmayacak, fakat tüm dünyadan kötülük silenecek! **Bu, iyi ile kötüyü adil bir şekilde birbirinden ayıracak ve en küçük gizli sırlarımızı dahi ortaya çıkaracak olan bir gündür.** İsa'nın kıyamet günü ve yargı hakkında söylediklerini görelim.

Bazı insanlar İsa'nın harika bir hikâye anlatıcı olduğunu öğrendiklerinde şaşırırlar. İsa'yı öykülerini anlatırken dinlemek için binlerce çocuk ve yetişkin gelerek Celile Denizi'nin çevresindeki çimli yamaçlarda otururlardı. İyi bir öyküyü herkes sever, belki de İsa öykü anlatmayı bu nedenle başlıca öğretim aracı haline getirmişti. İsa her zaman iki anlamı olan öyküler, insanları düşündüren benzetmeler anlatıyordu. O'nun bu yöntemi kullanması akıllıcaydı, çünkü hiç kimsenin O'nun gerçekte kendileri hakkında konuştuğunu kanıtlamalarına imkân vermeden, siyasi anlamlar yüklü ifadeleri söyleyebilmesini sağlıyordu! İsa bu gizli amacı öğrencilerine Matta 13. bölüm, 13. ayette yazılı olduğu şekilde açıkladı:

> *13 Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur. Çünkü, "Gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymaz ve anlamazlar."*

Örneğin, ihmalkâr işçiler tutan bir çiftçiye dair öyküler anlattı. Anlayışlı dinleyiciler İsa'nın öyküsünün gerçekte bölgenin ikiyüzlü din önderleri Ferisiler hakkında olduğunu anladılar. O tüm görüşlerini açıkça paylaşmış olsaydı, kesinlikle O'nu daha önce öldürürlerdi! Fakat İsa'nın bakımsız bırakılan asmalar hakkındaki öyküsünün gerçekte Ferisilerin halkın ruhsal ihtiyaçlarını karşılamamaları hakkında olduğunu kim kanıtlayabilirdi ki?

Önümüzdeki derslerde İsa'nın öykülerinden bir derlemeyi araştıracağız. Şimdi Matta kitabının 13. bölümünde bulunan birine bakacağız. Bu benzersiz, çünkü İsa öğrencilerine hem öyküyü, hem de yorumunu verdi. İsa'nın bu benzetmeyi nasıl yorumladığına çok dikkat edin. Umarız ki bu size daha fazla anlayış ve Yeni Antlaşma'yı çalışmanızda yardımcı olacak bazı araçlar verir.

Öykü, Matta 13. bölüm, 24–30 ayetlerinde başlıyor:

> *24 İsa onlara başka bir benzetme anlattı: "Göklerin Egemenliği, tarlasına iyi tohum eken adama benzer" dedi 25 "Herkes uyurken, adamın düşmanı geldi, buğdayın arasına delice ekip gitti. 26 Ekin gelişip başak salınca, deliceler de göründü. 27 Mal sahibinin köleleri gelip ona şöyle dediler: 'Efendimiz, sen tarlana iyi tohum ekmedin mi? Bu deliceler nereden çıktı?' 28 Mal sahibi, 'Bunu bir düşman yapmıştır' dedi. "'Gidip deliceleri toplamamızı ister misin?' diye sordu köleler. 29 "'Hayır' dedi adam. 'Deliceleri toplarken belki buğdayı da sökersiniz. 30 Bırakın biçim vaktine dek birlikte büyüsünler. Biçim vakti orakçılara, önce deliceleri toplayın diyeceğim, yakmak için demet yapın. Buğdayı ise toplayıp ambarıma koyun.'"*

Bir kimsenin başka birinin tarlasına kasıtlı olarak yabani ot ekmesini düşünmek tuhaf. Öte yandan, insanların birbirlerine karşı işledikleri kötülüğün sınırı yok. Herhalde bunun modern karşılığı, kötü bir komşunun komşusunun arabasını anahtarla çizerek intikam alması olurdu.

İsa'nın zamanında yabani ot ekerek intikam almak o kadar yaygındı ki, Roma hükümeti bunu yasaklayan bir kanun çıkarmıştı. Ektikleri tohumlar iyi tahıldan ayırt etmesi çok zor olan otlara dönüşüyordu, öyle ki bunları sökmeden önce uzun bir süre beklemeleri gerekiyordu. Doktor Thomson adında bir tarihçi, bu deliceleri şöyle tarif etti:

> "Delicelerin Arapça adı zavan'dır, bunlar Doğu'da çok yaygındır ve çiftçi için tam bir baş belasıdır. Buğday gibi uzun ve dik dururlar. Tanesi küçüktür ve tadı acıdır, ayrı olarak yenildiğinde ya da kazara öğütülerek ekmek hamuruna katıldığında baş dönmesi yapar ve kusmaya neden olabilir. Kısacası, uyuşukluğa neden olan güçlü bir zehirdir, bu nedenle dikkatle ayıklanmalı, buğday öğütülmeden önce arasından tane tane seçilmelidir, yoksa un sağlıklı olmaz. Tabii ki çiftçiler bunu imha etmeye can atarlar, ancak bu neredeyse imkânsızdır."

Arazi sahibinin tavsiyesi onları birlikte büyümeye bırakmak oldu. Onun düşüncesine göre buğdayın olgunlaşması için zaman gerekliydi. Buğdayı yabani otlarla birlikte hasat ederek sonradan ayırmayı, otları henüz küçükken yok etmeye kalkarak tüm buğdayı kaybetme riskine tercih ediyordu.

Neyse ki bu öykünün gerçek anlamını tahmin etmek zorunda değiliz. İsa bunu halka anlattıktan sonra, dersi öğrencileriyle birlikte özel olarak gözden geçirerek gerçek anlamını açıkladı.

Matta 13. bölüm, 36–39 ayetlerini okuyalım:

> *36 Bundan sonra İsa halktan ayrılıp eve gitti. Öğrencileri yanına gelip, "Tarladaki delicelerle ilgili benzetmeyi bize açıkla" dediler. 37 İsa, "İyi tohumu eken, İnsanoğlu'dur" diye karşılık verdi. 38 Tarla ise dünyadır. İyi tohum, göksel egemenliğin oğulları, deliceler de kötü olanın oğullarıdır. 39 Deliceleri eken düşman, İblis'tir. Biçim vakti, çağın sonu; orakçılar ise meleklerdir."*

Önceki derslerden "İnsanoğlu"nun kim olduğunu hatırlıyor musunuz? Evet, O Daniel kitabında açıklandığı gibi yargı sırasında Allah'a yaklaşan ve sonsuza dek kalıcı bir krallık alan kişiydi. "İnsanoğlu" terimi ayrıca Mesih'in başka bir adıydı. Tabii ki hepimiz İsa'nın Mesih olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, bu benzetmede iyi tohumu eken kişi İsa'dır.

İsa tarlanın dünya olduğunu ve iyi tohumların "göksel egemenliğin oğulları" olduklarını söyledi. Hangi krallık? Bu göğün krallığı, Allah'ın krallığı, sadık meleklerle ve doğruluğu seçen insanlarla dolu bir yerdir. Bu Allah'ın kutsal emirleri üzerine kurulu bir krallıktır, Şeytan'a ve düşmüş meleklere karşı savaşan, ışık ve kutsallık krallığıdır. İsa, Allah'ın krallığının bir adamın tarlada bulduğu gömülü bir hazineye benzediğini söyledi. Bunu o kadar çok ister ki, tarlayı satın almak, böylece krallığı elde etmek için sahip olduğu her şeyi satar.[49] Ne tuhaftır ki, bu krallıkta yer almak için herkes çağrılacak, fakat herkes gelmeyecektir. Krallığa giden yol dardır ve bunu bulmak için böyle bir yolda yürümeyi pek az kişi seçer. Fakat onu bulanlar hiçbir zaman sona ermeyecek bir sevinci yaşayacaklardır.

İsa'nın benzetmesinde iki türden insan arasında büyük bir tezat görüyoruz: buğday gibi olanlar ve yabani otlar gibi olanlar. Buğday ile yabani otlar arasındaki fark nedir? Cevap basit: tarla sahibine olan yararlılıkları! Buğday başkalarını besler. Otlar yalnızca kendilerini beslerler. Aynı şekilde, diyor İsa, otlar gibi olup yalnızca kendilerine hizmet eden bir insan sınıfı mevcuttur.

Bu benzetmenin bize öğrettiği ikinci şey, dünyada iyi tohumu yok etmeye çalışan düşman bir gücün olduğu. Onun bir adı ve planı vardır. Sakının, çünkü Şeytan işbaşında! İnsanların hayatlarında çalışan iki tür etki olduğunu kabul edersiniz: Allah'ın sözünün tohumunun büyümesine ve gelişmesine yardımcı olan etki; ve iyi tohumu hiç ürün veremeden yok etmeye çalışan etki. Bu nedenle

49 Bkz. Matta 13:44.

kişisel hayatlarımızın tarlalarının iyi ürün vermelerini sağlamak için tüm hayatımız boyunca tetikte olmalıyız.

Başımıza kötü şeyler geldiğinde bunu hatırlamamız önemlidir. Pek çok kişi şöyle der: "Bunu Allah benim için seçti."

Durun, bekleyin bir dakika! Şeytan'ın da bu dünyada çalışmakta olduğunu unutmayın! O bize karşı çalışan düşmandır. İnsanlar felaketlerin arkasında Allah'ın olduğunu söylemekten, hatta bunu söyleyerek O'na küfretmekten çekinmezler. **Kutsal Kitap bizim bir savaşta olduğumuzu vurgular. Şeytan Allah'a karşı savaş halindedir. O Allah'ın düşmanıdır ve insanların hayatlarına felaket ve sıkıntı ekmek için elinden geleni yapmaktadır.** Dökülen kandan ve ıztıraplardan ötürü Allah'ı suçlamamız Şeytan'ın çok hoşuna gider, çünkü bunun Allah'a bakışımızı etkilediğini bilmektedir. İsa Şeytan'ı hırsız olarak adlandırarak, acının ve ıztırabın kaynağını daha iyi anlamamıza yardımcı oldu, Yuhanna 10. bölüm, 10. ayette yazılı:

> *10 Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.*

Bu öykünün bize öğrettiği üçüncü nokta, Allah'ın krallığında olanların ve olmayanların ayırt edilmesinin ne kadar zor olduğudur. Bir kişi dıştan iyi gibi görünebilir, ancak içte kötü olabilir. Aynı şekilde, dıştan bir kişi kötü gibi görünebilir, ancak içte iyi olabilir. İnsanları yalnızca nasıl göründüklerine bakarak sınıflandırmakta ve damgalamakta acele etmeyelim. Kalbi yalnızca Allah bilir ve O her şeyi kendi belirlediği zamanda çözümlendirecektir.

Orakçılara kalsa yabani otları erkenden söker ve buğdayı da mahvederlerdi. Ancak arazi sahibini dinleyip ekinler olgunlaşıp hasada hazır oluncaya kadar beklediler. Evet, biraz daha fazla çalışma gerektirecekti, fakat buğday emniyette olacaktı. Aynı şekilde, Allah da bir kimsenin eylemlerini ve kalbini harekete geçiren güdüleri

bir bütün olarak değerlendirmek için onun hayatının sonuna kadar bekler. Kimi zaman adaleti kendi ellerimize alarak Allah'ın elini zorlamaya çalışırız. Ancak İsa bunun yanlış olduğunu söylüyor. İnsan hayatının sonunda değerlendirilmelidir, hayatındaki tek bir eylemle ya da tek bir dönemle değil. Bir kişi hayatının ilk dönemini berbat edebilir, fakat Allah'ın lütfuyla daha sonra samimiyetle tövbe ederek af bulabilir. Ya da bir kişi şerefli bir hayat yaşamış gibi görünebilir, fakat bencil olduğu ve değersiz, aşağılık meraklara odaklandığı için ebedî yıkıma mahkûm olabilir. Bir şeyin yalnızca bir bölümünü gören hiç kimse bütünü değerlendiremez; aynı şekilde bir insanın hayatı yalnızca bir bölümüne göre değerlendirilemez.

İsa öyküyü açıklamaya Matta 13. bölüm, 40–42 ayetlerinde devam ediyor:

> *40 Deliceler nasıl toplanıp yakılırsa, çağın sonunda da böyle olacaktır. 41–42 İnsanoğlu meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır.*

Hilekâr işverenin, yalancı patronun, yolsuzluk yapan devlet memurunun, sapkın amcanın ya da dedikoducu huysuz teyzenin yaptıklarının karşılıklarını alacakları bir zaman var mı? Evet. İsa bir yargı gününün geldiğini açık bir şekilde ortaya koydu. O, Allah'ın yasalarını çiğneyen herkesin ve tüm kötülüğün ateşle yok edileceğini söyledi. Bu pek çok kişi için yanma ve ağlayış günü olacak.

Bu yargının başında kimin olduğunu fark ettiniz mi? İsa şöyle dedi: "İnsanoğlu meleklerini gönderecek."

Yargıç İsa olacak! O, doğruları kötülerden ayırmak için emrindeki melekleri gönderecek. O, son yargıyı yönetecek. O'nun dostunuz olmasını ister miydiniz? Geçen dersimizde İsa'nın yargılama yetkisi hakkında okuduklarımızı hatırlıyor musunuz? Bundan bir kısmı,

Yuhanna 5. bölüm, 22–24 ayetlerini yeniden okuyarak gözden geçirelim.

> *22 Baba kimseyi yargılamaz, bütün yargılama işini Oğul'a vermiştir. 23 Öyle ki, herkes Baba'yı onurlandırdığı gibi Oğul'u onurlandırsın. Oğul'u onurlandırmayan, O'nu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz. 24 Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.*

Evet, Allah Mesih'e büyük sorumluluk taşıyan bir görev vermiştir. Tüm yargı yetkisi İsa'ya verilmiştir. (Yargıyı ilerleyen derslerimizden birinde ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.) Şu anda gökte hayatta olan İsa'nın, işini tam olarak yerine getireceğinden ve Allah'ın krallığında hiçbir "yabani ot" olmayacağından emin olabiliriz. Neyse ki Allah merhametle doludur ve O'nun başlıca amacı mümkün olduğunca çok insanı kurtarmaktır. Ancak bu merhamet koşulsuz olarak gelmez. O'nun merhametini almaya nasıl layık oluyoruz? İsa'nın Yuhanna 3. bölüm, 17. ve 18. ayetlerde bulunan Allah'ın amacına ve isteklerine dair sözlerine dikkat edin:

> *17 Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, **dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye** gönderdi. 18 O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.*

Allah'ın merhametini almanın koşulu, O'nun Mesihi'ne inanmaktır. Allah'ın amacı insanı mahkûm etmek değildir. Hatta, **O'nun arzusu tüm insanları kurtarmaktır**. Neyden? Az önce okuduğumuz ayete göre, biz (insan nesli) zaten mahkûmiyete uğramış durumdayız! Başka bir deyişle, Allah sizi kesin ölümden kurtarıyor. İşlediğiniz günah nedeniyle yargılanmayı bekleyen idam mahkûmlarısınız. Bu sizin kaderiniz. Bu dünyanın önderi olarak Şeytan'la kötü bir alışveriş yapmış olan büyük büyükbabanız Adem'den ölümü miras aldınız. Onun çocukları Allah'ın suretinde yaratılmadılar.

Adem'in suretinde (yani günahlı olarak) doğdular. Adem'in kararı kendisinden gelen herkesin doğal durumunu kirletti. Allah'ın amacı insan neslini, siz de dahil olmak üzere, Adem'in seçiminin bizi içine düşürdüğü kargaşadan çekip çıkarmaktır. Sonraki derslerimizde bu konuda daha fazla ayrıntı olacak.

İsa buğday ve deliceler hakkındaki öyküye getirdiği açıklamayı Matta 13. bölüm, 43. ayette bulunan şu umut verici sözlerle bitirdi:

> *43 Doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar. Kulağı olan işitsin!*

İyiliği sevenlerin ve kötülüğü sevenlerin "bir arada büyümesi," komşu olmaları, birbirlerini aile bilmeleri ve birlikte çalışmaları gereklidir. Fakat sonunda yargı kesinlikle gelecektir. Umarız bilgece bir şekilde yaşama fırsatını ve çağrısını ciddiye alırsınız.

1897 yılında The New York Times gazetesi manşetten şu haberi verdi:

> "Boston'un Eski Türkiye Başkonsolosu Yolsuzluktan Mahkûm Edildi."

Yazı şöyle devam ediyordu:

> "Birkaç gündür Yüksek Mahkemede davası devam etmekte olan [Boston] kentindeki eski Türkiye Başkonsolosu Joseph A. İasigi, malvarlığına mutemetlik yaptığı Fransız Pierre Charles Deriuex'dan yaklaşık 200.000 doları zimmetine geçirmekle suçlandı. Bugün kendisine karşı yazılan iddianamede bulunan 78 maddenin 21'inden suçlu bulundu."

Suç şöyle ortaya çıkmıştı: Joseph'in babası 1830 yılında Yunanistan'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne gelerek bir meyve dükkanı açtı. Eğitimli ve kültürlüydü, başarılı olmasıyla da yüksek

sosyetede yer edindi. Türkçe bilmesi ve Türkiye'de iyi bağlantılarının olması Boston kentine Başkonsolos olarak atanmasına yardımcı oldu. Aynı zamanda Amerika topraklarında bulunan Avrupalılara ait çeşitli malvarlıklarının mutemedi oldu. Böylece 1849 yılında Paris'e ait Derfeux mülkünün mutemedi oldu, bunların değeri yaklaşık 400.000 dolardı. (160 yıl öncesi için çok para!)

Joseph'in babası öldüğünde, ağabeyi Oscar mutemet oldu. Ancak 1887 yılında Oscar bir gemi kazasında boğuldu. Böylece arazilerin mutemetliği ve Başkonsolosluk görevi Joseph'e geçti.

Küçük kardeş ne büyük bir sorumluluğa sahip bir konumu miras almıştı! İş babasından ağabeyine, ondan da kendisine geçmişti. Fakat kendisine verilen emanete sadakatle vekilharçlık etmedi. Gazete şöyle bildirdi:

> "Joseph İasigi zimmete geçirme suçlamalarının yapılmasından kısa bir süre sonra geçen yaz New York'ta tutuklandı. Hukuk mahkemesinde işlemler başlamıştı, ancak Bay İasigi'nin Şubat başında New York'a gelmesi şüphe uyandırdı. Gemiyle Avrupa'ya gitmeyi amaçladığı düşünüldü, bu nedenle kendisine karşı ceza davası açılmasına karar verildi."

Ne yazık! Göçmen babasının kazandığı iyi ismi leke sürülmüştü. Bay İasigi kendisini ve kısa bir süreliğine Türkiye sultanını utandırmıştı. Aynı gazete şöyle bildirdi:

> "Bay İasigi tutuklanmasından önce Boston sosyetesinin önde gelen üyelerinden biriydi. Beacon Caddesi'nde lüks ve konfor içinde yaşıyordu."

İlginç! Buğdayın ve delicelerin birlikte büyüdüğünü her zaman hatırlayalım. Buğday gibi görünen şey aslında bir deliceydi.

Joseph İasigi, davasının görülmesinden önce resmi görevi nedeniyle tutukluluğunun temyiz edilmesi başvurusunda bulundu. Türk devletinin diplomatı olduğu için Amerika'nın devletinin kendisini suçlamaya ya da yargılamaya hakkı olmadığına inanıyordu. Fakat Joseph'in talebi incelendiğinde, tutuklanmasından dört gün önce Türk devletinin kendisiyle olan bağlarını resmen kopardığı ortaya çıktı! Başka bir deyişle, sultanın ya da Türk devlet memurlarının kendisine aracılık etmeleri için umudu kalmadı. Bağlantıları kesilmişti ve hiçbir arabulucusu da yoktu.

İsa bir yargı olacağını söyledi. Buğday ile deliceler ayrılacaktır. İsa doğruları almak ve kötüleri yok etmek üzere kendi meleklerini gönderecektir. İsa yargıç, arabulucu ve kurtarıcıdır. Bu muhakkak sahip olmak isteyebileceğimiz bir bağlantıdır.

TARTIŞMA SORULARI

1. Sizce insanlar neden bilgisayar virüsleri yazar?

2. Gökhan'ın bilgisayarı bir tıklamayla o virüsü aldı. Zaman zaman yıkıcı olan bir şeyi "seçerek" kendi kaderimizi nasıl değiştiriyoruz?

3. Deliceleri tarlaya kim ekti?

4. Size haksızlık eden birinden intikam almayı hiç istediniz mi? Adaleti Allah'a bırakmaya ne dersiniz?

5. Sizce otlar neden yakıldı? Sizce Allah kötüleri neden yakıyor?

12 AİLELERİMİZDEN DAHA ÖNEMLİ BİR ŞEY VAR

İsa, tek bir şeyin ailenizden daha önemli olduğunu öğretti; bunun ne olduğunu biliyor musun?

Ailenizden daha önemli bir şey var mı? Bir meslek seçtiğimizde bunun bizi ailemizden koparıp koparmayacağını düşünürüz. Eşimizi seçtiğimizde ailelerin birbirleriyle anlaşabileceklerini bilmek önemlidir. Oturacağımız yeri seçerken öncelikle çocuklarımızın eğitimini ve evin yakınlarında iyi bir okul olup olmadığını düşünürüz. Aile her şeydir, değil mi?

Allah, Sina Dağı'nda tüm zamanlardaki tüm insanlar için yasası olarak On Emir'i verdi. Bu yasada aile hakkında çok özel bir emir var. Beşinci emri hatırlıyor musunuz?

> "Annene babana saygı göster. Öyle ki, Tanrın RABb'in sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun."[50]

İsa On Emir'e büyük değer vererek, bir kimsenin ebedî hayatı istiyorsa emirleri tutması gerektiğini söyledi. Bundan sonra da hangi emirlerden bahsettiğinin yanlış anlaşılmaması için On Emir'den alıntı yaptı ve beşinci emri bilhassa belirtti.[51] Bu dünyada anne–babanıza itaat etmekten daha önemli bir şey olabilir mi? Anne–babamıza sadakatimizden daha büyük bir sadakat olabilir mi? Bu şaşırtıcı gelebilir, fakat İsa en yakınımızdaki

50 Bkz. Mısır'dan Çıkış 20:12.
51 Bkz. Matta 19:19.

fiziksel ailemizden daha önemli bir aileden söz etti. O aileye olan sadakatimiz tüm diğer fiziksel aile ilişkilerinin yerini alır. Hangi ailedir bu? Her zaman olduğu gibi, bir öyküyle başlayalım.

Pakize saç bandını son bir kez ayarladı ve antredeki aynadan ayrıldı.

"Tamam anne, gitmeye hazırım!"

"Birkaç dakika içinde geliyorum Pakize, bu domatesleri buzdolabına koymam gerek. Üç gün yokuz, mutfak tezgâhının üzerinde dayanmazlar."

"Anne, zaten geciktik."

"Tatlım, baban arabada ve gitmeye hazır. Ben de neredeyse hazırım. İlk kez öğrenci yurdunda kalacağını ve üniversite için heyecanlandığını biliyorum. Heyecanlanmakta da çok haklısın. Çok çalıştın. Fakat biraz sakinleşebilirsin, yurt bir yere gitmiyor. Oraya vardığında seni bekliyor olacak."

Ne yazık ki annenin sözleri yanlış çıkacaktı. Ankara'ya üç saatlik araba yolculuğu sırasında Pakize ya babasına daha hızlı sürmesini söylüyor, ya da telefonda arkadaşlarıyla oda arkadaşlarının kim olabileceğini konuşuyordu. Üniversiteye vardıklarında akşam olmak üzereydi ve hemen yurda gittiler. Son kaydı yaptırmak için yirmi dakika sırada beklediler. Sıra Pakize'ye geldiğinde, memurun adını listede bulmasını beklemeye tahammül edemeyecek gibiydi.

Sonunda memur konuştu:

"Üzgünüm Pakize, yurtta kalamayacaksın. Odan dolu."

Pakize'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir hata olmalı. Uzun süre önce kayıt yaptırmıştım. Listedeki ilk kişilerden biri bendim. Adım aylardır orada."

"Üzgünüm, fakat yatağın başkasına verilmiş."

Pakizenin önce kafası karıştı, sonra kafa karışıklığı öfkeye döndü. Neler oluyordu? Kayıt yaptırmıştı. Depozitoyu ödemişti. Her şey hazırdı.

"Yatağımı nasıl başka birine verirsiniz?" diye bağırdı, "Burada ne oluyor?"

Memur yalnızca şöyle dedi:

"Üzgünüm, bunun nasıl olduğunu bilmiyorum, fakat yapabileceğim bir şey yok."

Memur gerçeği yalanla karıştırıyordu. Nasıl olduğunu biliyordu, fakat yapabileceği bir şey yoktu.

Pakize'nin annesiyle babası onu sakinleştirmeye çalışırken bir öğrenci onlara yaklaştı.

"Neler olduğunu gördüm ve gerçekten çok üzgünüm. Ne olduğunu öğrenmek isterseniz size anlatabilirim. Öğrenci yurduna para bağışlayan bir adamın torununa yer açmak için yurttan çıkarıldın. Tamamen bağlantılarla ilgili. Yurt doluydu. Fakat biliyorsun, aileye ayrıcalık tanınır. Akrabasının yurda alınmasında ısrar etti, bu nedenle birini çıkarmak zorundaydılar. O da sana rastladı. Gerçekten üzgünüm. Umarım kampus yakınlarında ucuz yer bulursunuz."

Aile bağlantılarının bir şeyleri nasıl yaptırtabileceğini neredeyse hepimiz görmüşüzdür. Belki bundan yarar sağlamış, belki de Pakize gibi kurbanı olmuşsunuzdur. Belki hastanede doktorun bir yakınına sizden önce bakılmıştır. Belki zengin ve güçlü kimselerin yakınlarının bizi hapse düşürebilecek suçlardan yakayı sıyırdıklarını görmüşsünüzdür. Her durumda, aile bağlantılarının bazıları için

ne kadar elverişli, başkaları içinse elverişsiz olduklarını hepimiz görmüşüzdür.

İnsanlar aile bağlantılarına ve kalıtsal konumlara çok önem verirler. İsa'nın zamanında da böyleydi. Yahudilere ebedî hayatı göstermek üzere kendilerine kutsal yazılar, Mesih vaadi ve tapınak hizmetleri verilmişti. Ne yazık ki Yahudi halkından pek çok kişi sırf Yahudi olarak doğdukları için kurtuluşa hak kazandıklarına inanıyorlardı. İbrahim'le özel bir soy bağına sahip olduklarını ve bu bağın kendilerine cennette bir yer sağlayacağını düşünüyorlardı. Ayrıcalıklı bir sınıf olduklarını sanıyorlardı. **Fakat İsa bu fikrin Allah'ın fikri olmadığını öğretti. İsa İbrahim'le kalıtsal bir bağlantının kurtuluş garantisi olmadığını vurguladı.** Sarsıcı bir olayda, İsa'nın beşinci emre olan saygısının ışığında incelememiz gereken bir olayda, İsa'nın "bağlantıları" doğru perspektife koyduğunu görüyoruz. Markos 3. bölüm, 31–35 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *31 Daha sonra İsa'nın annesiyle kardeşleri geldi. Dışarıda durdular, haber gönderip O'nu çağırdılar. 32 İsa'nın çevresinde oturan kalabalıktan bazıları, "Bak" dediler, "Annenle kardeşlerin dışarıda, seni istiyorlar." 33 İsa buna karşılık onlara, "Kimdir annem ve kardeşlerim?" dedi. 34 Sonra çevresinde oturanlara bakıp şöyle dedi: "İşte annem, işte kardeşlerim! 35 Tanrı'nın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur."*

İsa kalabalığın beklediği şeyi yapmadı, bu da çok sarsıcı olmuş olmalı! O kesinlikle ailesine saygısızlık etmiyordu. O, kalabalığın sadakate ilişkin inançlarını sorguluyordu. Allah'ın isteğini yerine getirenlerin kendisine her tür insani akrabalık bağından daha yakın olduğunu halka net bir şekilde açıkladı. İsa halen aileyle ilgili olarak konuşuyor, fakat Allah'ın ruhsal ailesinden söz ediyor. Bu ruhsal ailenin fertleri İsa'ya ve birbirlerine ortak soyla değil, ortak imanla bağlıdır. Anlaması ne kadar zor olsa da, Meryem İsa'ya bir

imanlı ve O'nun sözlerini yerine getiren biri olarak, O'nunla doğal akrabalığı ile olduğundan daha yakından bağlıydı.

İsa, Allah'ın ailesindeki ruhsal ilişkiye dair ciddi gerçeği vurgulamak için çok sarsıcı bir dil kullandı. O'nun sözlerinin ruhsal imalarını anlamamız çok önemli, zira anlamazsak İsa'nın beşinci emri iptal ettiğini düşünebiliriz. Ancak etmiyor. Matta 10. bölüm, 34–37 ayetlerini dikkatlice okuyalım:

> *34 Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil, kılıç getirmeye geldim. 35 Çünkü ben babayla oğulun, anneyle kızın, gelinle kaynananın arasına ayrılık sokmaya geldim. 36 "İnsanın düşmanı kendi ev halkı olacak." 37 Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir.*

İsa kendi izleyicilerinin, sırf İsa'yı izlemeyi seçtikleri için aileleri tarafından reddedilebileceğini açıkça ifade etti. Bir insan bu durumda ne yapmalıdır? Beşinci emir anne–babamız ne derse desin, İsa'yı reddetmek anlamına gelse dahi, dediklerini yapmamızı mı gerektiriyor? İsa "hayır" diyor.

O, pek çok kişinin kendisini reddedeceğini ve O'nu olduğunu ileri sürdüğü Kişi olarak kabul edenlere eziyet edeceklerini biliyordu. Bu aileler arasında dahi meydana gelecekti ve bölünme nedeni olacaktı. İsa'nın öğrenciliğe çağrısı çok keskindi. Matta 10. bölüm, 38. ayetten devam edelim:

> *38 Çarmıhını yüklenip ardımdan gelmeyen bana layık değildir.*

Çarmıh, dünyanın o bölgesinde bilinen en acımasız işkence ve ölüm şekliydi. Romalılar tarafından kullanılıyordu ve gücüne işaret ediyordu. Suçlulardan çoğunlukla kendi çarmıhlarını infaz yerine kadar taşımaları isteniyor, onlar da çoğu kez buna şiddetle karşı çıkıyorlardı. Fakat İsa kendi öğrencilerinden tamamen farklı bir şey

bekliyordu. **O'nun öğrencisi olmak istiyorsak, ucunda ölüm olsa dahi benliği inkâr etmeye istekli olmalıyız.** Bu acı bir reçete ve bunun orta yolu yok. İsa bu kendini inkâr konusunda konuşmaya Matta 10. bölüm, 39–42 ayetlerinde kayıtlı olduğu gibi devam etti:

> *39 Canını kurtaran onu yitirecek. Canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır. 40 Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. 41 Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. 42 Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren, size doğrusunu söyleyeyim, ödülsüz kalmayacaktır."*

İsa iki şeyi vurguladı. Bunları fark ettiniz mi? İlk olarak, O'nun gerçek bir izleyicisi olmanız için İsa hayatınızı kaybetmeniz gerektiğini söyledi. Bu ne anlama geliyor? "Hayatınızı kaybetmek" fiziksel ölüm mü demektir? Belki de öyledir, zira İsa az önce gereken bağlılığın derecesini açıklamak için çarmıh ifadesini kullandı. Yoksa "hayatınızı kaybetmek" hayatınızın sonsuza kadar değişeceği, farklı hedeflerimizin ve amaçlarımızın olacağı anlamına mı gelir? İsa hayatımızı "O'nun uğruna" kaybetmemiz gerektiğini söylediği için, bağlılığın İsa'ya ve O'nun öğretilerine olduğunu görüyoruz. Bu da bizi ikinci noktaya getiriyor. İsa, bizim Allah tarafından gönderilmiş olan O'nu kabul etmemiz halinde, Allah'ın da bizi kabul edeceğine dair güvence veriyor. **Eğer hayatımızı O'nun uğruna kaybedersek, hayat bulacağız ve doğru kişiye verilecek ödülü alacağız.** Allah'ın ruhsal ailesinin, hayatınız üzerinde doğal ailenizden daha büyük talepleri olan bir ailenin üyesi oluruz. Bu öyküyü düşünün:

Kurtuluş savaşı sırasında bir onbaşı askerlerden birine belirli bir yerde durarak düşmanı yanaştırmamasını emretti. Asker aldığı bu emre itaat etti. Kısa bir süre sonra bir general askere bulunduğu konumdan geri çekilmesi emrini getiren bir nöbetçi gönderdi.

"Efendim, komutanımdan burada kalmak için emir aldım. Yine de geri çekilmemi istiyor musunuz?" Diye sordu.

Nöbetçi, "Evet" dedi, "generalin yetkisiyle geliyorum ve senin komutanının emrini geçersiz kılıyorum."

Asker ne yapmalı? Gerçekten de hayatında bir yetki vardı, onbaşı. Fakat hayatında başka bir yetki de vardı, generalin daha yüksek yetkisi. Sonuç olarak generalin emrine itaat etti ve geri çekildi.

Anne ve babamıza itaat ederek onları şereflendirmemiz için aldığımız bir emir var. Fakat emirden daha büyük biri de var. Allah'ın kendisi. Allah şöyle dedi:

"Annene babana saygı göster."

Fakat O şunu da dedi:

"Benden başka tanrın olmayacak."[52]

Anne–babamızın emirlerini Allah'ın emirlerinin üzerinde tutarsak, onları tanrılar yapmış oluruz. Allah bize İsa'nın izleyicileri olmamızı emretti. O'nun sözlerini dinlemekle kalmamalı, neye mal olursa olsun bunlara inanmalıyız. Arkadaşlarımızı kaybedebilir miyiz? Evet. Ailemizi kaybedebilir miyiz? Evet. İnsanlar bizden nefret edecek mi? Muhtemelen. Fakat İsa'nın dediklerini unutmayın:

"Canını kurtaran onu yitirecek. Canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır."

Zihninizde İsa'nın öğrencisi olmanın bedelini şimdiden hesaplıyor olabilirsiniz. Ailenizin onaylamadığı bir şey yapmanın korkunç olacağını düşünüyor olabilirsiniz. Fakat Allah'ın ailesinin kan bağı ve soyla ilgili olmadığını hatırlamalısınız. İmanla ve O'nun

52 Bkz. Mısır'dan Çıkış 20:3.

isteğine bağlılıkla ilgilidir. Allah'ın ailesi ruhsal bir ailedir ve bu yeryüzündeki aile bağlarımızın yerini alır. Tabii ki ailemize karşı hiçbir şekilde kaba ve saygısızca davranmamalıyız. Ancak dünyevi ailemizin kararları Allah'ın standartlarıyla ya da iradesiyle çelişirse, taviz verilemez. Ebedî hayatımız, daha yüksekte olan aileye sadakatimize bağlıdır.

Kişisel olarak ödeyeceğimiz bedel çok yüksek olabilir. Allah'ın gücüyle, O'na iman ederek ve güvenerek O'nun göndermiş olduğu haberci aracılığıyla verdiği emirlerini yerine getirebilirsiniz.

Tartışma Soruları

1. Sizce öğrenci yurduna para bağışlayan adam kendi akrabasına yer açmak için başka birini çıkarmakla doğru kararı verdi mi? Cevabınızın nedenini açıklayın.

2. Toplumunuzda size "ağabey" ya da "abla" diyenlere karşı bir yakınlık duygusu hissediyor musunuz? İsa, kendi ruhsal ailesinde annelerinin, erkek ve kız kardeşlerinin olduğunu söyledi. Ruhsal bir erkek kardeşe, kız kardeşe ya da anneye sahip olmak sizce ne anlama gelir?

3. İsa "Canını kurtaran onu yitirecek. Canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır" dedi. İsa'yı izlerseniz bulacağınızı düşündüğünüz hayatı açıklayın.

4. Sizce mevkiini koruyan asker generalin emrine itaat etmekle doğru kararı verdi mi? Sizin hayatınızdaki nihai yetki kaynağı kimdir? Babanız ya da anneniz mi, Allah mı?

5. İsa'nın izleyicisi olarak ailenizde ya da toplumunuzda nasıl zorluklarla karşılaşabilirsiniz?

13 HAYATINIZDA FIRTINA VAR MI?

İsa, diğer hiçbir peygamberin yapamadığı ne yaptı?

Hiç ne yapacağınızı bilemediğiniz bir durumda kaldınız mı? Ne hissettiniz? Kime döndünüz, ya da kimden yardım istediniz? Bu noktada Kutsal Kitap'ın bize Allah'a dönmemizi tavsiye ettiğini herhalde tahmin edebilirsiniz. Yalnızca O bizi kurtaracak ve koruyacak güce sahiptir. İçinde bulunduğumuz koşulları yalnızca O kontrol eder. En büyük ıztıraplarımızı yalnızca O giderebilir. Ancak Allah'ın kendi yetkisini ve gücünü İsa'ya vermiş olduğu da gerçektir. Bu dersimizde doğanın tıpkı Allah'a olduğu gibi İsa'nın isteğine de boyun eğdiğini göreceğiz. Kısa bir öyküyle başlayalım.

Haluk Karadeniz'deki Görele adında bir sahil kasabasında yaşayan deneyimli bir balıkçıydı. Tüm balıkçılar gibi, kendisini en rahat hissettiği yer teknesiydi. Tabii ki zaman zaman karada da çalışması gerekiyordu. Fakat ağları onarırken, teknesini tamir ederken ve balıklarını satarken aklında her zaman bir sonraki seferi olurdu.

Yalnızca deniz kıyısında yaşayanlar, insanın karadan çok uzaktayken, rüzgar yüzüne doğru estiğinde hissettiği özgürlüğü bilebilir. Her balıkçı gibi Haluk da sabah güneş doğmadan dışarı çıkarak günün ilk ışıklarının açık deniz üzerinde parıldamasını seyretmeyi çok seviyordu. Cennetin nasıl olduğunu sorsalar, bu sabahlardan biri gibi olduğunu söylerdi. Tek fark yalnız olmayacak olmasıydı. Tüm dostları ve ailesi onunla birlikte orada olacaklardı.

Ancak o göksel sabahların taban tabana zıddı olan sabahlar, hatta kimi zaman bütün günler oluyordu. Ancak "yeryüzü cehennemi" olarak tanımlanabilecek anlar ve saatlerdi bunlar. Ne kadar deneyimli olursanız olun, teknede ne kadar zaman geçirmiş olursanız olun, o anlarda hayatınızın tehlikede olduğunu bilirsiniz. Ani ve güçlü bir rüzgar, dalga, ya da bir hata ölüm anlamına gelebilir.

Bir kış günü Haluk sardalye peşinde denize açıldı. Kışın karadan çok uzaklaşmayı sevmiyordu, çünkü birden sert fırtına patlayabilirdi. Ancak paraya ihtiyacı vardı ve başarı şansının başarısızlıktan daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki yanlış tahminde bulunmuştu.

Güzel bir gündoğumundan sonra, Haluk ağlarını kontrol etmek için geri gidiyordu ki, rüzgarların kuvvetlendiğini fark etti. Yavaşça dalgalanan deniz orta büyüklükte dalgalarla dolu çalkantılı bir yığına dönmüştü. Birkaç dakika boyunca bundan sonra ne yapacağını düşündü:

> "Fırtına kuzeybatıdan geliyor. Şu şansa bak! Kolaylıkla yön değiştirebilir ya da hızla geçebilir. Öte yandan, kuvvetlenebilir de. Deniz böyle kalırsa ağlarımı toplamak için biraz daha bekleyebilir ve eve iyi bir avla dönebilirim. Fakat kötüye giderse, tüm ağlarımı kaybedebilirim."

Haluk bunu kafasına takmadı, ancak fırtınanın sertleşmesi halinde eve varamayabileceğini biliyordu. Birkaç dakika sonra tüm ağlarını toplayıp eve doğru geri dönmeye karar verdi. Fakat hayatının en kötü kabusu gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. Her geçen dakika dalgalar büyüyordu, tekne sağdan sola şiddetle sallanmaya başladı ve Haluk'un öncelikleri hızla değişti. Deniz öyle dalgalıydı ki, ağlarını bırakarak canını kurtarmak için çalışmaya başladı. Fırtınadan kaçmak için çok geçti, böylece bir sonraki hamlesini planlamaya başladı. Beline bir ip bağladı, can yeleğini giydi ve tekneyi gelmekte olan dalgaların üzerine sürdü. Her bir dalganın tepesine çıktığında yardım için Allah'a sesleniyordu:

"Allah'ım lütfen bana yardım et. Ölmek istemiyorum. Ailemi görmek istiyorum. Beni uzun bir hayatla bereketlediğin için sana şükrederim. Fakat lütfen, lütfen yaşamama izin ver!"

Duasını bitirir bitirmez tekne 5 metrelik bir dalganın üzerinde hopladı ve Haluk en az 10 metre yüksekliğinde bir su duvarıyla yüz yüze geldi. İçgüdüsel olarak motoru tam gaza getirdi ve doğrudan dalganın üzerine sürdü. Tekne yukarı çıkmaya başladığında hızı azaldı, Haluk dalga kırılmadan önce ondan kurtulabileceğinden emin değildi. Ve sonra olan oldu!

Tekne bir an için dalganın sırtından geçti ve Haluk ufkun ötesine bakabildi. Uzakta güneş ışınlarının bulutlardan sızdığını görebiliyordu. Allah dualarına yanıt vermişti! Otuz dakika sonra deniz sakin ve cam gibi düzdü.

İsa öğretme ve iyileştirme hizmetine başladığında, birkaç kişiyi öğrencileri olmak üzere seçti. Birlikte yemek yediler, uyudular, yürüdüler ve güldüler. İsa bu kişilerin her birini tanıyordu ve kendi bildiği nedenlerle onları öğrencileri olmak üzere seçti. Bu adamlar arasında iki çift kardeş vardı. Bunların tümü balıkçıydı. Adları Yakup, Yuhanna, Petrus ve Andreas'tı.

İsa İsrail'in doğu bölgelerinde, bilhassa Celile Gölü'nü çevreleyen kasabalarda ve köylerde gezerek çok zaman geçiriyordu. Zaman zaman yürümek yerine gölü tekneyle geçiyorlardı. Bu nedenle bu kardeşlerin yelkenlilerle tecrübeleri çok yararlıydı. Markos 4. bölüm, 35. ve 36. ayetleri okuyarak, hepsinin yaşadığı sıra dışı bir olaya bakarak başlayalım:

35 O gün akşam olunca öğrencilerine, "Karşı yakaya geçelim" dedi. 36 Öğrenciler kalabalığı geride bırakarak İsa'yı, içinde bulunduğu tekneyle götürdüler. Yanında başka tekneler de vardı.

Günün sonunda, saatler süren öğretişin ardından, İsa öğrencilerine gitme zamanının geldiğini söyledi. Kalabalık dağılmaya başladığında, İsa'nın henüz söylemiş olduğu sözler üzerinde düşünüyorlardı. Gün boyunca onlara öyküler anlatmıştı, ancak son

öyküsü akıl karıştırıcıydı. Öğrenciler tekneyi hazırlarken kendileri de bunun hakkında konuşmuş olmalılar.

Tohum ekmeye çıkan bir adam hakkındaydı.[53] O ekerken tohumların bazıları yol boyuna, bazıları kayalar arasına, bazıları dikenler içine, bazıları da doğal olarak iyi toprağa düştü. Tüm tohumların filizlenmelerine rağmen, yalnızca iyi toprağa düşenler olgunlaşabildi ve hasat edildi. Yola düşen tohumları kuşlar yedi. Kayalara düşen tohumları güneş kuruttu. Dikenler arasına düşen tohumlar ise yeterince günışığı alamadılar, boğuldular ve öldüler.

İsa'nın öğrencileri bu öykünün gerçek anlamını yalnızca sordukları için anlayabildiler. Çok basit, ancak bir o kadar da derindi. Tohum İsa'nın sözleri, Allah'ın öğretileriydi. Tohumların düştüğü yerler ise (yani yol, kayalar, dikenler ve iyi toprak) insanların kalplerini temsil ediyordu. Kuşlar, güneş ve dikenler bizi İsa'nın söylediklerine tamamen güvenmekten alıkoyan şeyleri simgeliyordu. Büyük ihtimalle, öğrenciler tam da o gece gölü geçerlerken kendi kalplerinin deneneceğini bilmiyorlardı.

Yolculuklarının uzun olacağını biliyorlardı, bu nedenle tekneyi çözdüler ve göle açıldılar. 37. ve 38. ayetlerle devam edelim:

> *37 Bu sırada büyük bir fırtına koptu. Dalgalar tekneye öyle bindirdi ki, tekne neredeyse suyla dolmuştu. 38 İsa, teknenin kıç tarafında bir yastığa yaslanmış uyuyordu. Öğrenciler O'nu uyandırıp, "Öğretmenimiz, öleceğiz! Hiç aldırmıyor musun?" dediler.*

Daha önce belirtildiği gibi, Petrus, Andreas, Yakup ve Yuhanna tecrübeli balıkçılardı. Bu sularda balık tutarak büyümüşlerdi ve dayanıklı adamlardı. Yani onlar korktularsa, bunun küçük bir fırtına olmadığını bilirsiniz! Onlar tekneyi kontrol etmeye ve aldığı suyu boşaltmaya çalışarak yaşam savaşı verirken, İsa uyuyordu.

Hiç yatağınızda uyurken dışarıdaki fırtınanın sizi uyandırdığı oldu mu? Küçük değil, büyük bir fırtına. Uğuldayan rüzgarın, camlara

53 Öykünün tamamını Markos 4. bölümde okuyabilirsiniz.

çarpan yağmurun ve sert gök gürültüsünün sesleriyle dolu bir fırtına. Böyle bir fırtınada biz yataklarımızda uyumayı sürdüremiyorsak, sizce İsa teknede uyumayı nasıl sürdürdü? Tüm gün iyileştirmekten ve öğretmekten yorulmuş olabilir mi?

Öğrenciler İsa'yı uyandırmadan önce hayatta kalabilmek için ellerinden gelen her şeyi denediler. Yorgundular, sırılsıklamdılar ve ölümü bekliyorlardı.

> Muhtemelen birbirlerine "İsa'yı uyandır!" diye bağırdılar. "O'nu olanlardan haberdar edin. Belki O yardım edebilir!"

Belki İsa'yı uyandıran O'nun en yakınında oturan öğrenci olmuştur. Belki de teknenin içindeki suya bata çıka yürüyen ve korkudan donmuş diğer öğrencilerin arasından sıyrılan, teknenin diğer tarafından gelen biriydi. Ne olursa olsun, şöyle seslendiler:

> "İsa, uyan! Ölmek üzere olduğumuzu görmüyor musun?"

Sizce İsa ne yaptı? Markos 4. bölüm, 39. ayette görelim:

> *39 İsa kalkıp rüzgarı azarladı, göle, "Sus, sakin ol!" dedi. Rüzgar dindi, ortalık sütliman oldu.*

İsa fırtınaya durmasını emretti. **O da durdu!** Kutsal Kitap fırtınanın üzerlerinden geçip gittiğini ya da yavaşça yatıştığını söylemiyor. İsa konuştuğunda, doğanın karşılık verdiğini söylüyor. Bir dakika durup bunu düşünün, **İsa doğayı kontrol edebiliyor.**

Önceki derslerimizden birinde Allah'ın İsa'ya yargılama ve hayat verme yetkisi vermiş olduğunu öğrenmiştik. Bu başka hiçbir peygambere verilmemiş olan bir ayrıcalık. Bu yetkiye ek olarak, İsa'nın doğa üzerinde de yetki sahibi olduğunu görüyoruz. Doğayı kontrol etme gücüne başka kim sahiptir? Yaratıcı! Allah'ın İsa'ya doğa yasalarını değiştirme, bizim "doğa olayları" dediğimiz şeyleri kontrol etme gücü ya da yetkisini verdiği, Kutsal Kitap metinlerinden açıkça anlaşılıyor. Bu hayret verici ise, daha sonraki bir dersimizde İsa'nın ne yaptığını görene dek bekleyin. İsa'nın bundan sonra ne

yaptığını Markos 4. bölüm, 40. ayette görelim:

> *40 İsa öğrencilerine, "Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?" dedi.*

Adamlar İsa'nın konuşmasını dinlerken afallamış bir halde orada oturdular. Bu kutsal adam, bu öğretmen, Mesih, biraz önce yalnızca üç sözcük söyleyerek korkunç bir fırtınayı durdurmuştu. Sonra onlara baktı, ve Kutsal Kitap yalnızca iki cümle kaydetmesine rağmen, aynı ses tonuyla onlara özde şunları söyledi:

> "Neden bu kadar korkuyorsunuz? Benimle birlikte yaşıyorsunuz, Benim öğretilerimi dinliyorsunuz ve mucizelere tanık oldunuz. Size öğrettiklerime inanmıyor musunuz? Rüzgar estiğinde ve dalgalar büyüdüğünde imanınız kayalara düşen tohum gibi kuruyup küçülecek mi? Bir dahaki sefere korktuğunuzda, bugün olanları hatırlayın!"

Siz nasıl bir tepki verirdiniz? Ne derdiniz? Öğrencilerin ne yaptığını 41. ayette yazıldığı gibi görelim:

> *41 Onlar ise büyük korku içinde birbirlerine, "Bu adam kim ki, rüzgar da göl de O'nun sözünü dinliyor?" dediler.*

Hint önder Gandi öldürüldüğünde pek çok kişi yas tuttu. Tüm dünyadan önemli kişiler cenazesine katıldılar ve gazeteciler onun hayatı boyunca gerçekleştirdiklerini hatırladılar. Bizzat Albert Einstein şöyle dedi:

> "Gelecek nesiller böyle birinin etten ve kemikten beden halinde bu dünyada yaşadığına neredeyse inanamayacaklar."

Gandi'nin Kutsal Kitap'ı okumayı sevdiğini biliyor muydunuz? Hatta onun fikirlerinin pek çoğu doğrudan İsa'dan geliyordu. Evet, o ülkesini bağımsızlığa götürdü. Evet, o şiddet karşıtlığını vaaz etti. Ve evet, onun oruç tutması halkı savaşmamaya teşvik etti. Fakat o hiçbir zaman üç sözcük söyleyerek bir fırtınayı durdurmadı! Albert Einstein'ın yorumu Gandi için yerinde olabilir. Fakat İsa gibi bir

adam için daha uygundu. **O, yargılama ve hayat verme yetkisine sahipti. O'nun sözleri fırtınadan daha güçlüydü.** Evet, İsa'nın öğrencileri şu soruyu sorarken haklıydılar:

"Rüzgarın ve denizin dahi itaat ettiği bu adam kim?"

Tartışma Soruları

1. Hiç Allah'a seslenip hemen sonuç aldığınız oldu mu?
2. Markos 4. bölümün tamamını tekrar okuyun. Bu bölümün en çok hangi kısmı gözünüze çarpıyor?
3. Hayatınızdaki hangi şeyler İsa'nın benzetmesindeki güneş gibi?
4. Hayatınızdaki hangi şeyler İsa'nın benzetmede sözünü ettiği dikenler gibi?
5. Güneşin, kuşların, dikenlerin ve fırtınanın hep tabiatın birer parçası olduğunu fark ettiniz mi? İsa tabiat üzerinde yetki sahibiyse, ki Kutsal Kitap olduğunu söylüyor, O'nun hayatınızdaki sorunlara ve engellere karşı size yardımcı olabileceğine inanıyor musunuz?

14 CİNLERİ YENMEK

Cin İsa'dan neden korkuyorlar?

Cinlerle ilgili kesin olarak ne biliyoruz? İyiler mi, kötüler mi? Akıllılar mı, aptallar mı? Gerçekten varlar mı? Bunlar her birimizin aklındaki görülmez alemle ilgili sorulardan yalnızca birkaçı. Kutsal yazılardan görülmez bir alemin var olduğunu kesin bir şekilde öğreniyoruz. Bir Allah, Şeytan, melekler ve cinler vardır. Sadık melekler Allah'ın güçlü, asil ve iyi hizmetkârlarıdır. Peki ya cinler? Hayatta zaman zaman açıklanamayan başka bir gücün işbaşında olduğuna dair sağlam kanıtlar olur. Bunu anlamanın bir yolu var mıdır? Bu dersimizde cine tutulan ve sonra kurtarılan bir adamın tecrübesine bakarak, cinlerin ne olduklarına, nereden geldiklerine ve ne yaptıklarına dair Kutsal Kitap ilkelerini öğreneceğiz. Fakat önce, çok bilge bir babadan birkaç söz.

Metin İzmir ile Manisa arasında orman bekçisi olarak çalışıyordu. Her gün güzergâhında omzunda silahı asılı olarak yürüyordu. Görevi ormanı ve yakında yaşayan insanları korumaktı. Kimi zaman yaban domuzlarını ve köpekleri vurmak zorunda kalıyordu. Ayrıca insanların kesilmiş ağaçları çalmalarına da engel oluyordu. Tabii ki yazın orman yangınlarını da gözlüyordu, zira kentten gelen bilinçsiz piknikçiler çoğunlukla ateş yakıp tamamen söndürmeden bırakıyorlardı.

Karanlık ve fırtınalı bir gece, eşi mutfakta yemek yaparken, yaşlı babasıyla birlikte köy evindeki sobanın yanına oturdu. Dışarıda

sert bir rüzgâr esiyor ve evin çatı kirişlerinden geçerek tuhaf sesler çıkarıyordu. Metin'in yedi yaşındaki oğlu Remzi ona sordu:

"Baba, sence bu sesler cinlerden mi geliyor?"

Metin şaşırmış görünerek sordu:

"Neden öyle düşünüyorsun, oğlum?"

Çocuk şöyle dedi:

"Okuldaki çocuklar son zamanlarda cinler hakkında konuşuyorlar. Onların ağaçlarda ve eski binalarda yaşadıklarını söylüyorlar. Bu doğru mu?"

Metin bir an düşünerek şöyle dedi:

"Remzi, sana gerçeği de söyleyebilirim, masallar da anlatabilirim. Hangisini duymak istersin?"

Bu noktaya dek çocuk cam kenarında oturmuş dışarı bakmaktaydı, birden geri döndü, babasına baktı ve şöyle dedi:

"Tabii ki gerçeği duymak istiyorum, baba."

Metin çocuğa başka bir soru sordu:

"Hiçbir zaman görmediğin bir şey hakkındaki gerçeği sence nasıl bilebilirsin?"

Remzi bir an sessiz kaldı. Babası şu soruyu sorarak oğluna yardımcı oldu:

"Hiç bir orman yangını gördün mü?"

Çocuk şöyle dedi:

"Hayır."

Metin devam etti, "Ancak var olduklarını biliyorsun, çünkü seni küllerle kaplı siyah tepeleri görmeye götürmüştüm. Ormanı

verimsiz ve siyah bir çöle çevirebilecek olan tek şeyin yangın olduğunu biliyorsun. Ayrıca, söylediğime inanıyorsun, çünkü senin babanım ve pek çok orman yangını görmüş bir orman bekçisiyim."

Çocuk üsteledi, "Peki ya cinler? Nerede yaşarlar ve ne yaparlar?"

Baba şöyle dedi, "Sorunu yanıtlamadan önce sana bir sorum daha var, oğlum. Ateş iyi midir kötü müdür?"

Remzi ağzından kaçırdı, "Kötüdür."

Sonra düşünerek şöyle dedi, "Yani, kebap yemek istediğim sürece, o zaman iyidir. Yani beni yakarsa, birinin evini ya da bütün ormanı yakarsa kötüdür. Fakat kontrol altında olduğu zaman iyidir."

Baba oğluna baktı, "Aferin! 'Kontrol altında' derken haklısın. Şimdi beni iyi dinle, sana cinler hakkındaki gerçeği anlatayım. Kutsal yazılar Allah'ın meleklerinin ateş alevi gibi olduğunu söylüyor.[54] Ancak gerçek ateşten farklı olarak, onlar akıllı ve güçlüdür ve Allah'ın işini yaparlar. Ateş gibi, onlar da 'kontrol altında' olduklarında 'güvenli'dirler. Bir melek için bunun anlamı, Allah'ın yasalarına uymasıdır. Allah'ın yasaları sevgi ve özveriyle ilgilidir."

Metin mutfakta ocağın başındaki eşine işaret ederek devam etti:

"Ateşin bizim hizmetkârımız olması, evimizi ısıtması, yemeğimizi pişirmesi, hatta bir bölgeyi temizlemesi gerekir. Fakat bizim kontrolümüz altında olmalıdır. Aynı şekilde, melekler de iyilik yapan, insanları koruyan ve mesajlar ileten Allah'ın hizmetkârlarıdır. Allah'ın denetimi ve yönetimi altında olduğunda bunların tümü iyi şeylerdir."

Sonra çok ciddi bir tavırla, açık ve seçilmiş cümlelerle konuşarak şunları söyledi:

54 Bkz. Mezmur 104:4 (KM).

"Ne var ki oğlum, tüm melekler 'kontrol altında' değildir. Bazı meleklerin Allah'ın yasalarına uymayı bıraktıklarını ve durdurulamayan yangın gibi olduklarını biliyoruz. Bunlar 'kontrolden çıkmış' ve çok tehlikelidirler."

Remzi, "Peki bu nasıl oldu?" diye sordu.

Metin bir kitaplığa doğru gitti ve küçük bir kitap çekip çıkardı.

"Oğlum, bu Yeni Antlaşma. Bize doğru yolda kalmamız için kılavuz olarak verilmiş olan Allah'ın kutsal yazılarının bir bölümü. Bu olmadan Allah'ın insanlara neler bildirdiğini asla anlayamayız. Ne yazık ki pek çok kişi bunlara sahip değil."

Sayfaları dikkatle, fakat maksatlı olarak çeviren Metin, ampule doğru yaklaşarak şunları söyledi:

"Dinle. Vahiy adlı son kısımdan okuyorum. İşte, 12. bölüm, 7–9 ayetleri."

7–8 Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. 9 Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı.

Remzi yutkundu.

"Şeytan yeryüzüne mi atıldı?"

Babası "Gerçeği duymak istedin" dedi. "Öyleyse ben sana sorayım. Henüz okuduğuma göre, ejderha kimdir?"

Remzi fısıldadı, "Şeytan."

"Doğru." Metin devam etti. "Şimdi, ejderhanın kendisiyle birlikte Allah'a karşı savaşan melekleri olduğu dikkatini çekti mi? Kutsal Kitap'a göre, önceden 'Allah'ın denetimi altında' olan meleklerin bir kısmı Şeytan'la birlikte isyan ettiler ve onu

önderleri olarak seçtiler. Başka bir deyişle, onları Allah'ın sevgi yasasına itaatsizlik etmeleri için kandırdı ve onları kendi kötülük yasalarına tabi kıldı."

Remzi şöyle dedi, "Yani baba, cinlerin aslında kötülüğe dönmüş melekler olduğunu mu söylüyorsun?"

Tam o sırada mutfakta dinlemekte olan annesi şunları söyledi:

"Aynen öyle, oğlum. Şimdi anlamaya başlıyorsun."

Ellerini önlüğüne silerek devam etti:

"Televizyon programları cinleri aptal ya da komik olarak göstererek gülünç bir şekilde tasvir ederler. Fakat aslında Şeytan için çalışan akıllı varlıklardır. İnsanlara zarar vermeye kararlı düşkün meleklerdir."

Metin ekledi, "Allah'a ve iyi olan her şeye karşı savaşırlar. Kontrolden çıkan orman yangını gibi, insanların hayatlarını mahvederler."

Remzi, "Nasıl yani? İnsanları yakıyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır. Yani, Allah onları kısıtlamasa yaparlardı da."

Metin, yedi yaşındaki bir çocuğun söylediklerini anlayıp anlamayacağını düşünerek, merakla oğluna baktı.

"Cinler insanları Allah'tan uzaklaştırmak için Şeytan'la birlikte çalışan meleklerdir. Allah'a karşı isyan etmişlerdir ve diğerlerinin de kendi isyanlarına katılmalarını isterler."

Dışarıda rüzgar uğuldarken, sessiz bir an oldu.

Remzi bir süre sessizce oturdu, sonra babasına şunları söyledi:

"Öyleyse cinlerin şakacı ve aptal olduklarına dair tüm hikâyeler yanlış. Aslında bizi oyuna getirerek doğru olmayan bir şeye inandırmaya çalışıyorlar."

Metin oğlunun anlayışına şaşarak, düşünceli bir tonla yanıt verdi:

> "Evet oğlum, bir savaş var. Cinler bizi kendi taraflarının zararsız olduğuna inandırmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Çünkü bizi kandırabilirlerse, mümkün olduğunca çok kişiyi mahvedebilme hedeflerini daha özgürce gerçekleştirebilirler."

Remzi bir an düşündükten sonra şöyle dedi:

> "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim, baba."

Sonra sobanın yanına gelerek ellerini uzattı, gülümseyerek şöyle dedi:

> "Bizi bu kış sıcak tutacak bir sobamız olduğu için memnunum. Bu kontrol altındaki ateş."

İsa yeryüzündeyken pek çok olayda cinlerle karşı karşıya geldi. Görgü tanıklarının anlatıları cinlerin insanları ele geçirip onları istismar ettiklerini doğruluyor. Bu öykülerden her birinde İsa cinleri çıkardı ve kişilerin kendi hayatlarında kontrolü ve yetkiyi yeniden ele geçirmelerine yardımcı oldu. Luka 4. bölüm, 31–37 ayetlerinde yer alan böyle bir anlatıya bakalım:

> *31 Sonra İsa Celile'nin Kefarnahum Kenti'ne gitti. Şabat Günü halka öğretiyordu. 32 Yetkiyle konuştuğu için O'nun öğretişine şaşıp kaldılar. 33 –34 Havrada cinli, içinde kötü ruh olan bir adam vardı. Adam yüksek sesle, "Ey Nasıralı İsa, bırak bizi! Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!"*

O havrada durumun nasıl olduğunu hayal edin. İnsanlar oraya dua etmek ve Allah'ın sözünü okumak için gelmişlerdi. İsa'nın öğretişinin orta yerinde, insanlar sessizce dinlerken, çılgın bir adam kulak tırmalayıcı, şeytani bir ses tonuyla bağırmaya başladı. Belli ki aklı başında değildi ve kötü güçlerin kontrolü altındaydı, zira kendisinden çoğul olarak bahsediyordu.

> "Bırak bizi! Bizden ne istiyorsun İsa?"

Hiç hoşlanmadığınız birinin karşısında bulundunuz mu? Belki tedirgin hissettiniz ve kalbiniz hızla atıyordu. Durumun öyle dayanılmaz olduğunu, o kişiden yüksek sesle gitmesini istediğinizi hayal edin. Kısacası cinlerin başına bu gelmişti. İsa'nın huzurunda bulunamıyorlardı. Mutfak ışığı açıldığında kaçışan hamamböcekleri gibi, bu cinler İsa'nın yolundan çekilmek istediler!

Pek çok korku filminde kurmaca olaylar olarak gösterilse de, cine tutulma gerçekten de meydana gelir. Bu, psikolojinin yeterince açıklamakta zorlandığı bir gerçektir. İnsanüstü güç, çoklu sesler, gaipten haber verme, havada yüzen cisimler ve gözden kaybolan şekiller; bunların tümü şeytani faaliyetlerle ilgili doğaüstü olaylardır. Neyse ki, doğaüstünün çalışma şeklini yöneten ilkelerin ve yasaların olduğu da bir gerçektir. Bu ilkeleri izlemeyi seçersek, cinler tarafından taciz edilen ya da cine tutulanlar için kurtuluş ve özgürlük vardır. Bazı kişiler cine tutulmayı korku verici derecede yakından görmüşlerdir. Şükür ki bu tür şeylerle her gün karşılaşmıyoruz!

Tüm dünyada ve İstanbul'dan Van'a, Trabzon'dan Antalya'ya yurdumuzda, çaresizce yardım bekleyen ve şeytani baskılardan kurtulmayı isteyen pek çok kişi var. İsa'nın bu yardımı ve kurtarışı nasıl sağladığını Luka 4. bölüm, 34. ayeti okuyarak görelim:

> *34 Adam yüksek sesle, "Ey Nasıralı İsa, bırak bizi! Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!*

Bu ayette birinci ilkeyi görüyoruz. **Cinlerin İsa'dan ödü kopuyor.** Neden? Çünkü İsa'nın Allah'ın yetkisine sahip olduğunu biliyorlar. İyi ile kötü arasında, hem yeryüzünde hem de göklerde devam etmekte olan bir savaş var. İsa iyiliğin önderi, cinler ise Şeytan'ın piyonlarıdır. Kim daha güçlü? Tabii ki İsa! Şeytan İsa'yı çölde ayartmaya çalıştığında O'nu yenebildi mi? Hayır. Tam tersine, İsa Şeytan'ı yendi. Şeytan dahi İsa'yı yenemiyorsa, cinler nasıl yenmeyi bekleyebilirler?

İsa'nın kötülük üzerindeki gücünün kaynağı neydi? O'nun gücü Allah'la ilişkisinden ve kendisine verilmiş olan yetkiden kaynaklanıyordu. Cinler bunu kendileri kabul ederek şunu söylediler:

"Senin kim olduğunu biliyoruz, Allah'ın Kutsalı'sın!"

İsa diğer her unvanın üzerindeki unvana sahipti. O Mesih'ti, insan neslini Şeytan'a kölelikten kurtarmak üzere meshedilmiş olandı. Gelecek olan Mesih'e dair ilk vaatten nerede söz edildiğini hatırlıyor musunuz? Yaratılış 3. bölüm, 15. ayette, Allah yılana – yani Şeytan'a– bir kişinin gelerek kendisinin kafasını ezeceğini söyledi:

15 Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

Burada **O** denildiğini fark ettiniz mi? Bu genel bir mesaj değildi. Belirli bir biçimde, belirli bir kişiye, Mesih'e işaret ediyordu. İsa'nın cinli adama nasıl yanıt verdiğini Luka 4. bölüm, 35. ayette görelim:

35 İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek cini azarladı. Cin adamı herkesin önünde yere vurduktan sonra, ona hiç zarar vermeden içinden çıktı.

İkinci ilke **cinlerin İsa'nın emirlerine tabi olduklarıdır.** Tıpkı doğanın İsa'nın sözlerine karşılık verdiği gibi, cinler de O'nun adamdan ayrılmaları emrine itaat ettiler. İsa cinler ve görülmez alem üzerinde yetki sahibidir. O'nun sözlerinde güç vardır. Onları okuyun, ezberleyin ve onlarla yaşayın.

Cinlerin neden korktukları da ilginç.

"Bizi mahvetmeye mi geldin?" diye sordular.

Kaçınılmaz sonlarının bu olduğunu biliyorlardı. İsa'nın işlerinden birinin cinleri yok etmek olduğunu biliyor muydunuz?! Bunu Matta 25. bölüm, 41. ayette okuyabiliriz:

41 Sonra solundakilere şöyle diyecek: "Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis'le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin!"

Kısacası, **İsa cinler üzerinde yetki sahibidir, çünkü O'nda Allah'ın yetkisi, kötülüğü yenme gücü ve yargılama hakkı vardır.**

İsa'nın cinlerle karşı karşıya geldiği başka bir olaya bakalım. Öyküyü Luka 8. bölüm, 26–31 ayetlerinde okuyabiliriz:

26 Celile'nin karşısında bulunan Gerasalılar'ın memleketine vardılar. 27 İsa karaya çıkınca kentten bir adam O'nu karşıladı. Cinli ve uzun zamandan beri giysi giymeyen bu adam evde değil, mezarlık mağaralarda yaşıyordu. 28 Adam İsa'yı görünce çığlık atıp önünde yere kapandı. Yüksek sesle, "Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun?" dedi. "Sana yalvarırım, bana işkence etme!" 29 Çünkü İsa, kötü ruha adamın içinden çıkmasını buyurmuştu. Kötü ruh adamı sık sık etkisi altına alıyordu. Adam zincir ve kösteklerle bağlanıp başına nöbetçi konulduğu halde bağlarını paralıyor ve cin tarafından ıssız yerlere sürülüyordu. 30 İsa ona, "Adın ne?" diye sordu. O da, "Tümen" diye yanıtladı. Çünkü onun içine bir sürü cin girmişti. 31 Cinler, dipsiz derinliklere gitmelerini buyurmasın diye İsa'ya yalvarıp durdular.

Ne karşılama ama! İsa kayıktan adım atar atmaz bir cinliyle karşı karşıya geldi. Adam çıplaktı, üstü başı kan içindeydi ve vahşi hayvan gibi hareket ediyordu; bunların tümü cine tutulma belirtileridir. Peki nasıl tutulmuştu? Ne yazık ki öykünün o kısmı bize anlatılmıyor. Fakat kutsal yazının diğer kısımlarına bakarak ve benzer sorunları olan kişilerin deneyimlerini gözden geçirerek, şeytani güçleri davet eden belirli şeyler olduğunu öğrenebiliriz. **Örneğin, ruhçulukla ilgilenmek, büyü yapmak ve sihir; bunların tümü cine tutulmaya neden olabilir. Kökü derinlerde olan kızgınlık, affetmezlik ve kendinden nefret dahil olmak üzere nefret duygularının beslenmesi de cinlere açık bir davetiye olabilir.** Sinema ya da müzik yoluyla okülte maruz kalınması da Şeytan ile

meleklerinin bir kimseyi "ele geçirmelerini" sağlayan bir yoldur.[55] Bu şeylerle meşgul olmanızı gerektiren herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?

İsa ile kıyıdaki cine tutulmuş adamın öyküsüne geri dönelim. Cinler İsa'ya kendilerini dipsiz derinliklere göndermemesi için yalvarıyorlardı. Yalvarışlarına bakıldığında İsa'nın onları mahvedecek kadar güçlü olduğundan başka, cinlerin mahvedilmeyi bekledikleri de anlaşılıyor! Kötü eylemlerinden ötürü Allah'ın kendilerini cezalandıracağını bilmektedirler. Ruhsal savaşta yalnızca ruhsal gücün bir önemi vardır. Bu anlamda İsa güçlü bir adamdı. İsa adlarını sorduğunda "Tümen" dediler. Bir Roma tümeni yaklaşık 6000 kişiydi. Başka bir deyişle, bu adama birden fazla cin musallat olmuştu. Fakat ne kadar olurlarsa olsun önemi yoktu, İsa daha güçlüydü. Tek bir sözle onları yok edebilir ve adamı özgür kılabilirdi. Luka 8. bölüm, 32–35 ayetlerinden devam edelim:

> *32 Orada, dağın yamacında otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. Cinler, domuzların içine girmelerine izin vermesi için İsa'ya yalvardılar. O da onlara izin verdi. 33 Adamdan çıkan cinler domuzların içine girdiler. Sürü dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu. 34 Domuzları güdenler olup biteni görünce kaçtılar, kentte ve köylerde olayın haberini yaydılar. 35 Bunun üzerine halk olup biteni görmeye çıktı. İsa'nın yanına geldikleri zaman, cinlerden kurtulan adamı giyinmiş ve aklı başına gelmiş olarak İsa'nın ayakları dibinde oturmuş buldular ve korktular.*

Domuzlar! Sorun için ne kadar akıllıca bir çözüm! Tıpkı Kutsal Kitap'ın bize domuz yemenin yasak olduğunu söylediği gibi, bu hikâyenin sonu da cinleri de kirli ve yasak olarak görmemiz gerektiğine dair muazzam bir hatırlatıcı. Bize herhangi bir yararları

55 Bu konu hakkında daha fazla bilgi için Kaderi Değiştiren 2'de Kral Saul'un üzücü ölümünü işleyen 18. dersi gözden geçirin. Davut'a duyduğu şiddetli nefret ve kıskançlık onun muhakeme yeteneğini köreltmiş ve cinleri hayatına davet etmişti. Sonunda intihar etti. Ölüm her zaman cinlerin en büyük amacıdır.

olamaz ve hiçbir zaman da olmayacaktır. Yalnızca zarara, hastalığa ve ölüme neden olurlar.

Sonunda adamı "giyinmiş ve aklı başına gelmiş olarak İsa'nın ayakları dibinde oturmuş" olarak görüyoruz. İsa bu adama akıl sağlığını yeniden kazandırdı. Bir anlamda pek çok kişi endişelerle, korkularla ve sorunlarla çıldırmış haldedir. İsa cinli bir adama huzur verebiliyorsa, sizin için ne yapabilir?

İsa'nın hizmetinin bir kısmı şeytani gücün etkisi altında bulunanlara yardımcı olmaktı. Hatta O bununla o kadar ilgiliydi ki, öğrencilerini kendi adıyla cinleri azarlamak üzere gönderdi. Luka 10. bölüm, 17. ve 18. ayetleri okuyarak geri döndüklerinde ne olduğunu görelim:

> *17 Yetmişler sevinç içinde döndüler. "Ya Rab" dediler, "Senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor." 18 İsa onlara şöyle dedi: "Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm."*

Cinlerin boyun eğmelerini sağlayan anahtar neydi? İsa'nın adı. Evet, cinler İsa'nın kim olduğunu biliyorlardı ve güçleri O'na denk değildi.

Bir gün Metin köyler arasındaki güzergâhında yürürken bir kamyonun ormanın tenha alanında geri geri geldiğini gördü. Metin hemen ne olup bittiğini anladı. Birtakım adamlar büyük bir inşaat döküntüsü çöpünü yasa dışı olarak boşaltmak üzereydi. Kamyon kırık tuğlalar, beton ve camla doluydu. Ormanı bu davetsiz misafirlere karşı korumak için Metin görevdeydi. Kamyonun motoru gürüldüyordu ve damperi her an kalkarak içindekileri bir yığın halinde dökmeye hazırdı. Metin hemen harekete geçmezse tüm bu çöpün yüzyıllar boyunca ormanın kıyısında yatacağını biliyordu. Silahını havaya çevirerek ateşledi. GÜM! İki adam şok içinde Metin'e baktı. Metin'in kim olduğunu ve kendilerine ne yapabileceğini biliyorlardı. İki adam hemen kamyona atlayarak kaçtılar. Fakat çok geçti; Metin plakalarını almıştı.

Sizce adamlar gerçekten neden korkuyorlardı? Metin'in silahı olmasına rağmen, adamlar aslında onun Türk hükümeti tarafından verilmiş olan yetkisinden korkuyorlardı. İsa'nın Luka 11. bölüm,

20–22 ayetlerinde kayıtlı olan şu sözlerini düşünün:

> *20 Ama ben cinleri Tanrı'nın eliyle kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir. 21 Tepeden tırnağa silahlanmış güçlü bir adam kendi evini koruduğu sürece, malları güvenlik içinde olur. 22 Ne var ki, ondan daha güçlü biri saldırıp onu alt ettiğinde güvendiği bütün silahları elinden alır ve mallarını yağmalayarak bölüştürür.*

Evet, Şeytan güçlü bir adamdır. Fakat İsa daha güçlü olan adamdır! Meleklerin, cinlerin ve Şeytan'ın kendisinin bulunduğu görülmez alemde İsa'nın hiçbir dengi yoktur; O üstündür. Cinler O'nun kim olduğunu biliyorlardı ve O'nu gördükleri zaman kaçtılar. İyi haber şudur ki, İsa bugün de yaşamaktadır. O halen kendisine seslenenler için zaferler kazanmaktadır. Perişan bir haldeyken, daha fazla dayanamayacağınızı düşündüğünüzde, Şeytan'ın ve meleklerinin sizi aşağı inmeye çalıştıklarını hissediyorsanız, İsa'nın adını çağırın, O sizi kurtaracaktır!

TARTIŞMA SORULARI

1. Metin neden oğluna masal mı yoksa gerçeği mi dinlemek istediğini sordu?
2. Kutsal Kitap'a göre cinler nereden gelir?
3. Cinler neden İsa'dan korkarlar?
4. Cinler İsa'nın kim olduğunu söylediler?
5. Bugün ruhsal güçlerden korkarak yaşayan bir kimse, İsa'dan nasıl yardım alabilir?

15 UMUDUN KAYNAĞINI BULMAK

Umut aslında hepimizin ihtiyacı olan bir şey. Ancak bu dünyada, kesin umudun kaynağı var mı?

Bir mucize olmasını dileseydiniz bu ne olurdu? Kendinizin ya da sevdiğiniz birinin iyileşmesi mucizesi mi olurdu? Bir mucizeyi nasıl tanımlarsınız? "Mucize" sözcüğünü yalnızca son derece sıra dışı olan bir şeyi tanımlamak için mi kullanırsınız? Yoksa bir şey ancak Allah'ın olayların normal akışını değiştirmek için doğaüstü güç kullanması halinde mi mucize olabilir? Yeni bir iş bulmayı ya da piyangoda kazanmayı mucize olarak mı, yoksa yalnızca şans olarak mı görüyorsunuz? Örneğin, uluslararası ve yerel gazeteler Türkiye'nin 2002–2011 yılları arasındaki ekonomik iyileşmesini "mucize" olarak tanımladılar. Gerçekten bir mucize miydi, yoksa yalnızca iyi düzenlenmiş bir ekonomik plan mıydı?

Allah'tan mucizeler beklemeli miyiz? Öyle ise, mucizenin koşulları nelerdir? İman mucizelerde nasıl bir rol oynar? Bir mucizenin amacı nedir? Bu dersimizde bu sorulara yanıt vereceğiz. Hazırlanmamıza yardımcı olması için şu olayları düşünün ve bunların mucize olup olmadıklarına karar verin.

29 Haziran 2011, saat 14:00'te, Ersin adlı 34 yaşında bir adam arabasını Boğaziçi Köprüsü üzerinde durdurdu, araçtan indi ve kendisini köprüden attı. 64 metre yükseklikten suya düştü ve hayatta kaldı. Kırılan birkaç kemiği dışında, fiziksel olarak sağlıklıydı. Gazeteler buna mucize dediler. Aslında Ersin bu düşüşten sağ olarak

kurtulan 21. kişiydi. Onların hayatta kalmaları şans eseri miydi, yoksa Allah'ın doğrudan müdahalesi miydi?

On yaşındaki Figen, Gelibolu yakınlarında Marmara Denizi'nde yüzüyordu. Babası silahlı kuvvetlerdeydi ve geziye gitmişlerdi. Figen uzaktaki bir noktaya yüzmek istedi, fakat başaramadı. Suya gömüldü, kıyıya çıkarıldığında ise nefes almıyordu. Üsse yeni bir doktor atanmıştı. Doktorun ailesi de o gün plajda yüzüyordu. Plajdan erken ayrılacaklardı, fakat geciktiler. O günlerde (1970'lerin ortaları) Türkiye'de kalp masajı yapmasını bilen iki doktordan biriydi. Figen'i hayata döndürdü ve Figen yaşadı. Figen kendisine bizzat teşekkür etmek istediğinde, başka bir yere atamasının yapıldığını öğrendi. Gidişi de gelişi gibi gizemli olmuştu. Benzersiz derecede nitelikli bir doktorun doğru zamanda ve doğru yerde ortaya çıkışı sadece tesadüf müydü, yoksa takdiri ilahi miydi?

Çanakkale'de Mustafa Kemal Paşa ile emrindeki kuvvetler düşman tarafından kuşatılmış, muharebenin ortasındaydılar. Eratı denetlerken göğsüne bir şey çarptığını hissetti. Aşağı baktı ve ceketinin sağ tarafında bir mermi deliği gördü. Nuri Conker Bey adlı bir subay yanında durmaktaydı ve hemen şöyle dedi:

"Efendim, isabet aldınız!"

Mustafa Kemal Paşa olayın birlikler üzerinde olumsuz etkisi olabileceğini düşünerek eliyle zabitin ağzını kapadı ve ona dedi:

"Sessiz ol. Bir şey söyleme."[56]

Bir şarapnel parçası Mustafa Kemal Paşa'nın göğsüne isabet etmiş ve cep saatini parçalamıştı, fakat kendisi yara almadı. Bu tesadüf müydü, yoksa Allah'ın doğrudan müdahalesi miydi? Nasıl kesin olarak bilebiliriz?

56 Orijinal ifadeler için http://www.fmgraphics.net/forum/mustafa-kemal-ataturk/20680-canakkalede-ataturkun-saatine-isabet-eden-kursun.html adresine bakın.

Kutsal Kitap'a dönelim ve mucizelerle ilgili iki öykü okuyalım. Belki bize mucizelerin niteliği ve amacıyla ilgili daha iyi bir anlayış verirler. Öyküler Markos 5. bölüm 22–34 ayetlerinde bulunabilir:

> *22–23 Bu sırada havra yöneticilerinden Yair adında biri geldi. İsa'yı görünce ayaklarına kapandı, "Küçük kızım can çekişiyor. Gelip ellerini onun üzerine koy da kurtulsun, yaşasın!" diye yalvardı. 24 İsa adamla birlikte gitti. Büyük bir kalabalık da ardından gidiyor, O'nu sıkıştırıyordu. 25 Orada, on iki yıldır kanaması olan bir kadın vardı. 26 Birçok hekimin elinden çok çekmiş, varını yoğunu harcamış, ama iyileşeceğine daha da kötüleşmişti. 27 Kadın, İsa hakkında anlatılanları duymuştu. Bu nedenle, kalabalıkta O'nun arkasından gelip giysisine dokundu. 28 İçinden, "Giysilerine bile dokunsam kurtulurum" diyordu. 29 O anda kanaması kesiliverdi. Kadın, bedeninin derinliğinde acıdan kurtulduğunu hissetti. 30 İsa ise, kendisinden bir gücün akıp gittiğini hemen anladı. Kalabalığın ortasında dönüp, "Giysilerime kim dokundu?" diye sordu. 31 Öğrencileri O'na, "Seni sıkıştıran kalabalığı görüyorsun! Nasıl oluyor da, 'Bana kim dokundu' diye soruyorsun?" dediler. 32 İsa kendisine dokunanı görmek için çevresine bakındı. 33 Kadın da kendisindeki değişikliği biliyordu. Korkuyla titreyerek geldi, İsa'nın ayaklarına kapandı ve O'na bütün gerçeği anlattı. 34 İsa ona, "Kızım" dedi, "İmanın seni kurtardı. Esenlikle git. Acıların son bulsun."*

Herhalde hastaneye gitmiş ve geceyi orada geçirmiş olan insanlarla dolu bekleme salonunu görmüşsünüzdür. Koltukların köşelerine sıkıştırılmış yastıklar ve battaniyeler, uzun süreli tedavi gören sevdiklerinin ihtiyaçlarını karşılarken mümkün olduğunca rahat etmeye çalıştıklarının kanıtıdır. Yalnızca birkaç saat uykuyla, yıkanmadan ve giysilerini değiştirmeden geceler geçirerek, sevdiklerinin iyileştiği haberini beklemişlerdir. Bazen bu yıllar boyunca sürer. Son ineklerini satmışlardır, tüm paraları tükenmiştir, fakat yine de hayatın iyiye gideceği umuduna sarılırlar.

Kutsal Kitap'ın anlatımında, İsa'ya dokunan kadın on iki yıl boyunca tıbbi tedavi görmüştü. Tüm parasını harcamıştı ve tek bir umudu kalmıştı: İsa Mesih. O'nun iyileştirme gücünü duymuştu ve kendisini de iyileştirebileceğine inanıyordu. Kendi kendine şöyle dedi:

"Yalnızca O'nun giysisine dokunabilsem iyileşeceğim."

Bilin bakalım ne oldu? İyileşti! Nihayet iyileşti! Sevincini düşünün. İsa'ya minnettarlığını nasıl açıklayabilir ya da gösterebilirdi ki? 12 yıldır kendisine ıstırap veren hastalıktan kurtulmuştu.

Öyküyü okuyan pek çok kişi İsa'nın giysilerinde özel bir güç olduğunu sanabilir. Ne de olsa O kutsal bir kişi. Tarih boyunca insanlar su havuzları bulunan türbeleri, tapınakları ve "kutsal" yerleri, suyun kendilerini iyileştireceği umuduyla ziyaret etmişlerdir. Arkeologlar insanların iyileşme çabasıyla Asklepios gibi tanrılara sunduğu el, ayak, göz ve diğer organlar şeklindeki kilden heykelcikleri bulmuşlardır. Orta Çağ'da insanlar ölü azizlerin kutsal emanetlerine dokunduklarında Allah'ın bereketini alacaklarını düşünerek bunlara dokunmaya ya da yakınında bulunmaya çalışırlardı. Fakat İsa'nın kadına söylediğine dikkat edin:

"Kızım, **imanın seni iyileştirdi.**"

İsa kadının iyileşmesini sağlayan şeyin giysi ya da başka bir "kutsal emanet" olmadığını açıkça belirtti. **Onu iyileştiren, Mesih'e imanıydı. İsa'nın kim olduğuna ve ne yapabileceğine inanmıştı.**

Kadını iyileştiren güç nereden geldi? Kutsal Kitap 30. ayette şöyle diyor:

30 İsa ise, kendisinden bir gücün akıp gittiğini hemen anladı. Kalabalığın ortasında dönüp, "Giysilerime kim dokundu?" diye sordu.

İsa kendisinden güç çıktığını hissetti. Nasıl bir insanın kendisinde insanları iyileştirme gücü vardır?

İsa sordu:

> "Giysilerime kim dokundu?"

Nasıl bir soru! Kalabalık vardı, herkes itişip kakışıyordu. İsa'ya dört bir yandan dokunuyorlardı. Ayrıca, ne önemi vardı ki? Bir dokunuş, bir dokunuştur, değil mi? Hayır. Bu dokunuş farklıydı, imanla yapılmıştı. Bunun sonucunda kadın iyileşti. Burada bizim için çok önemli bir ders var.

İsa'ya pek çok kişi dokundu, fakat çok azı bundan yarar gördü. Benzer bir şekilde pek çok kişi İsa'nın Mesih olduğuna inanırlar, ancak yalnızca inanarak hiçbir yarar göremezler. İsa'nın Mesih olduğuna tıpkı Türkiye'nin üç tarafının sularla çevrili olduğuna inandıkları gibi inanırlar. Tesadüfen doğru çıkan bir fikirdir. Fakat bu tür bir inançta iyileştirme gücü yoktur.

Kadının imanında farklı olan şey neydi? İsa imanının onu iyileştirdiğini söyledi. Neye iman? Toplulukta O'nun mucizeler yapma gücü olduğuna inanan başkaları da vardı. Ancak buna rağmen onlar iyileştirilmediler. İsa'nın söz ettiği iman, O'nun mucize yapabileceğini kabul edip geçmekten daha derindir. Kadının inancı yalnızca İsa'nın iyileştirme yeteneğine değil, aynı zamanda O'nun ebedî hayat ve kurtuluşla ilgili duyurmakta olduğu mesaja da olmuş olabilir mi?

Dikkat çekebileceğimiz bir şey, kadının imanının iyileşmesinin bir sonucu olmadığıdır. Kadın içinden şöyle demedi:

> "Eğer beni iyileştirirse, O'nun Allah'ın Mesihi, dünyanın kurtarıcısı olduğuna inanacağım."

Hayır. Kadının iyileşmesi imanının sonucuydu! İnandı ve iyileşti. İnanmadan önce bir mucize görmeyi bekleyen pek çok kişi vardı. Ne yazık ki onlar hayatlarını değiştirebilecek olan iman fırsatını kaçırdılar. Günümüzde farklı mı?

Dersimizin başında üç öykü görmüş ve bunların Allah'ın mucizeleri mi, yoksa yalnızca şans eseri mi olduklarını sormuştuk. Allah'ın iyi olduğuna ve hayatlarımıza dahil olduğuna inandığımıza göre, Allah'ın hayatlar kurtarmak ve tarihin akışını yönlendirmek için böyle şeyler yapacağını düşünmek güç değil. Ne var ki, neyin ilahî tedarik, neyin şans olduğu hakkında yalnızca varsayımda bulunabiliriz. Peki ya İsa'nın yaptığı mucizeler? Bu olayın tesadüf eseri olduğuna ilişkin bir şüphe olabilir mi? Bu kadının hastalığının tam da İsa'nın giysisine dokunduğu anda geçeceği tutmuş olabilir mi? Münferit bir olay olsa, belki 'evet' yanıtını verebilirdik. Fakat bundan sonra olanları okuduğumuzda, mucizenin doğaüstü bir gücün eseri olduğundan şüphemiz olmamalı.

Kadının İsa'ya yaklaşmasından ve iyileşmesinden önce ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Bir adam İsa'ya gelmiş ve O'ndan kızını iyileştirmesini istemişti. Markos 5. bölüm, 35. ayeti okuyarak kıza ne olduğunu öğrenelim:

> *35 İsa daha konuşurken, havra yöneticisinin evinden adamlar geldi. Yöneticiye, "Kızın öldü" dediler. "Öğretmeni neden hâlâ rahatsız ediyorsun?"*

Yair için ne kadar da ezici bir darbe olmuştur! Bu diğer kadın İsa'nın gelişini geciktirmese kızı yaşayabilirdi. İsa neden gecikti? Bir kişinin iyileşmesi ve diğerinin, bilhassa bir çocuğun ölmesi hiç de adil değildi. Artık çok geçti; İsa kesinlikle ona yardım edemezdi. Yoksa edebilir miydi? Bundan sonra neler olduğunu görmek için Markos 5. bölüm, 36–43 ayetlerine bakalım:

> *36 İsa bu sözlere aldırmadan havra yöneticisine, "Korkma, yalnız iman et!" dedi. 37 İsa, Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'dan başka hiç kimsenin kendisiyle birlikte gitmesine izin vermedi. 38 Havra yöneticisinin evine vardıklarında İsa, acı acı ağlayıp feryat eden gürültülü bir kalabalıkla karşılaştı. 39 İçeri girerek onlara, "Niye gürültü edip ağlıyorsunuz?" dedi. "Çocuk ölmedi, uyuyor." 40 Onlar ise kendisiyle alay ettiler. Ama İsa hepsini dışarı çıkardıktan sonra çocuğun annesini babasını*

ve kendisiyle birlikte olanları alıp çocuğun bulunduğu odaya girdi. 41 Çocuğun elini tutarak ona, "Talita kumi!" dedi. Bu söz, "Kızım, sana söylüyorum, kalk" demektir. 42 On iki yaşında olan kız hemen ayağa kalktı, yürümeye başladı. Oradakileri derin bir şaşkınlık aldı. 43 İsa, "Bunu kimse bilmesin" diyerek onları sıkı sıkıya uyardı ve kıza yemek verilmesini buyurdu.

İsa hayatın ve ölümün anahtarlarını elinde tutmaktadır. O, yalnızca sözleri söyleyerek bir kimseyi ölümden diriltme yetkisine sahiptir! Bu bize Allah'ın ve aynı şekilde İsa'nın doğa üzerindeki yetkisini hatırlatır. Allah dünyayı yarattığında, konuştu ve bir şeyler meydana gelmeye başladı: kara sudan ayrıldı, denizler balıklarla doldu ve yeryüzü üzerinde hayvanlar dolaşmaya başladı. Aynı şekilde, İsa konuştuğunda doğa boyun eğer ve ölüm iptal olur. Başka bir deyişle, **Allah'ın yaratıcı gücü Mesih İsa'da işbaşındaydı.**

Her iki mucize de birilerinin kaderini değiştirdi. Varabileceğimiz tek sonuç, **mucizelerin kaderi değiştirdiğidir.** Kadının kaderi hastalık, sürekli kanama ve muhtemelen erken ölümdü. Kızın kaderi ölü olarak kalmasıydı. Ancak İsa, mucizeler yaparak, **kendisinin kaderi değiştirme gücüne sahip olduğunu** göstermektedir. Tüm insanların kaderi zorluk, zillet ve sonunda ölümdür. Ancak İsa kendisine inananlar için mucizeler gerçekleştirerek bu gücü kırmaya muktedirdi.

2002 yılında New York Times gazetesi Amerika'da Kentucky Üniversitesi'nde görevli Prof. Dr. Arnold M. Ludwig'in, Atatürk'ü ülkelerinin ve dünyanın kaderini değiştiren 377 dünya liderini içeren listesine dahil ettiği haberini verdi. Ludwig, kıstasların arasında şunların yer aldığını söyledi:

> "Bir ülke kurmak, sınırları genişletmek, iktidarda kalma süresi, askerî başarı, sosyal ve ekonomik başarı, devlet adamlığı, ahlaki bir örnek olma, siyasi miras ve ülkenin nüfusu."

Benzer bir şekilde, Allah'ın peygamberlerini kıyaslamak için nasıl bir liste yapardık? Onların çalışmaları aracılığıyla Allah'a dönen

insanların miktarından söz edebilirdik. Yazdıkları ya da söyledikleri sözleri ele alabilirdik. Mucizelerini değerlendirmek de mantıklı olurdu. Ancak kıstaslar ne olursa olsun, listenin başında yalnızca tek bir kişi olabilirdi, İsa Mesih. O, en üst mertebededir. Başka hiç kimse günahsız değildi.[57] Başka hiç kimse "O'nun konuştuğu gibi konuşmadı."[58] Başka hiç kimse günahları bağışlama yetkisine sahip değildi.[59] Başka hiç kimseye gökte ve yerde yetki verilmedi.[60] Başka hiç kimse yalnızca konuşarak ölüleri diriltmedi.[61] Başka hiç kimse son günde yargıç olmayacaktır.[62] **Yalnızca İsa bunları gerçekleştirdi.**

Sorduk: "Mucize nedir?"

Allah'ın kendi isteğini yerine getirmek üzere koşulları düzenleyebileceğini biliyoruz. Bu derste ayrıca İsa'nın hastalık ve ölüm üzerindeki yetkisi aracılığıyla insanların kaderini değiştirme gücüne sahip olduğunu gördük. Allah'tan mucize bekleyebilir miyiz ve öyleyse, bir mucize gerçekleşmesinin koşulları nedir? Bu derste mucize bekleyebileceğimizi gördük. Ayrıca İsa'nın O'na gelecek ve yardım isteyecek kadar imanı olanlar için mucizeler yaptığını da öğrendik. Başka bir deyişle, **mucize İsa Mesih'e imanın sonucuydu**. Mucizeler tabii ki imanı olmayan ya da ruhsal olarak zayıf kişilerde iman uyandırabilir. Fakat İsa'dan güç alanlar, O'na inanmış olanlardı. Mucizeler neden gerçekleştirildi? İsa, bereketlerini dağıtmayı ve iman hakkında derin ruhsal dersler öğretmeyi istiyordu. O bize kaderde bir değişiklik görmek için gereken imanın, İsa'nın mucizeyi yapabileceğine öylesine inanmaktan daha derin olduğunu gösterdi.

Tüm mucizelerin Allah'tan gelmediğini hatırlamak önemlidir. Son günlerde Şeytan büyük belirtiler ve harikalar kullanarak

57 Bkz. 2. Korintliler 5.
58 Bkz. Yuhanna 7.
59 Bkz. Markos 2.
60 Bkz. Matta 28.
61 Bkz. 1. Tarihler 17, 2. Tarihler 4:32–35, Elçilerin İşleri 9:36–43.
62 Bkz. Yuhanna 5.

tüm dünyayı saptırmak için çalışacak. Ancak bir fark olacak; bu dersimizde gördüğümüz şeyleri sergilemeyecekler. Mucizeler, Allah'ın O'na ve gönderdiği Mesih'e imanımızı bereketleme yöntemidir. Mucizeler örnek iman dersleridir. Ve **mucizeler bize İsa'nın kaderi, hatta ölüm kaderini dahi değiştiren olduğunu gösterirler.**

Tartışma Soruları

1. Kanamalı kadın İsa'ya dokunan kişi olduğunun ortaya çıkması düşüncesiyle titredi. Sizce neden korkuyordu? Sonuç olarak, İsa'dan korkacak bir şey var mıydı?

2. Pek çok kişi İsa'nın mucizeler yapabildiğini gördü. O'nun bunu yapmaya muktedir olduğunu biliyorlardı. Yine de iyileştirilmediler. Kadının imanında, iyileştirilmesini sağlayan ne gibi bir fark vardı?

3. Sizce kızının dirildiğini gördüğünde Yair'in aklından ne geçiyordu? Sizce mucizeden önce İsa'ya iman ediyor muydu? Sizce mucizeden sonra imanı nasıl oldu?

4. İsa'nın hayatın ve ölümün anahtarlarını elinde tutan kişi olduğuna inanmadan önce bir mucize görmeniz gerekiyor mu? Cevabınıza göre, bu sizin imanınız hakkında ne söylüyor?

16 BOZULMAYAN EKMEK

Normal ekmek bize fiziksel hayat sağlar. Ancak ne tür bir ekmek bize ebedi hayat sağlar?

Hayatın zaruri ihtiyaçları nelerdir? Yani yaşamak için nelere ihtiyaç duyarız? İnsanlar bunları farklı şekillerde sıralasalar da, temel ihtiyaçlar yiyecek, su ve havadır. Hayatta kalma açısından listeye ateş ve barınağı da eklememiz gerekir. Sosyologlar toplumun ve önem duygusunun da sağlıklı ve mutlu yaşam için temel unsurlar olduğunu ileri süreceklerdir. Kendi hayatınıza yakından bakarsanız, neyin yokluğuyla yaşayamazdınız?

Tabii ki elektriği, bilgisayarları, cep telefonlarını, çamaşır makineleri ve otomobilleri düşünebilirsiniz. Fakat bu şeyler hayatın konforlarıdır, zaruri ihtiyaçları değil. Daha temel düzeyde düşünecek olursak, bilhassa yukarıda listelediğimiz ilk maddeye ilişkin olarak, bulduğumuz sonuca şaşırabiliriz. Birinci ipucu bunun bir yiyecek olduğu. İkinci ipucu bunu her gün yediğimiz. Buldunuz mu? Yanıt, ekmek.

Bazı kişiler "Ekmek mi? Bu çok saçma!" diyebilir.

Fakat Türklerin dünyadaki tüm ülkelerden daha fazla ekmek tükettiğini biliyor muydunuz? Araştırmalara göre, ortalama kişi başına ekmek tüketimi yılda 146 kilo. Çoğumuz her yıl ağırlığımızın iki katı ekmek yiyoruz! Bunu böldüğümüzde, günlük ortalama ekmek tüketimi yarım kilonun biraz altında çıkıyor. Bunu diğer yiyeceklerle karşılaştırırsak, aldığımız toplam kalorinin %45'inin ve yediğimiz proteinin %47'sinin tamamen ekmekten

geldiğini öğreniriz. Ekmeği beslenme düzenimizden çıkarsaydık, yiyeceğimizin yarısını kaybetmemize denk olurdu! Evet, ekmek sandığımızdan daha önemli.

Ekmekten deyimlerimizde nasıl söz ettiğimizi hiç düşündünüz mü? Bir kimse işimizi elimizden almaya çalıştığında şöyle deriz:

"Ekmeğimle oynuyor."

Bir kimse ilk kez ya da yeni bir işe girdiğinde şöyle deriz:

"Artık büyüdü, ekmeğini eline alıyor."

Hepimiz her şeyde başarılı olur gibi görünen birilerini tanırız. Tıpkı Frigya Kralı Midas gibi, sanki dokunduğu her şey altına dönüşür. Onun yeteneklerine ve başarısına hayret ederek şöyle deriz:

"Ekmeğini taştan çıkarır."

Ekmek para gibidir. Onsuz yaşayamazsınız! Tabii ki mecbur kalsak ekmeksiz yaşamaya çalışabilirdik. Ancak kahvaltıyı ekmeksiz yediğinizi düşünebiliyor musunuz? Çorbanızın yanında ne yerdiniz? Herhalde midenizin boşluğu hayatın boşluğunun sadece yarısı kadar olurdu. Evet, ekmek zaruri bir ihtiyaçtır. Hatta bazıları daha ileri giderek ekmek hayattır diyebilirler!

İki bin yıl kadar önce bir adam da aynı şeyi söyledi. Ancak O'nun söz ettiği ekmek her yemekte yediğimiz sıradan ekmek değildi. O, daha da büyük bir şeyden, kendisinden söz ediyordu. Belki merak ediyorsunuzdur,

"İyi ama neden bir kimse kendisine ekmek desin ki?"

Yuhanna 6. bölüm, 1–3 ayetlerini okuyarak öğrenelim:

1 Bundan sonra İsa, Celile –Taberiye– Gölü'nün karşı yakasına geçti. 2 Ardından büyük bir kalabalık gidiyordu. Çünkü hastalar üzerinde yaptığı mucizeleri görmüşlerdi. 3 İsa dağa çıkıp orada öğrencileriyle birlikte oturdu.

Önceki derslerde gördüğümüz gibi, İsa her zaman oradan oraya giderek öğretiyor ve hastaları iyileştiriyordu. Bir yerde kalarak insanların kendisine gelmesindense, O insanlara gidiyordu. İsa'nın günlük hayatında **Allah'ın tüm insanlığa ulaşma çabasının ve arzusunun mükemmel bir örneğini görüyoruz**. İsa konuştuğunda insanların kalpleri açılıyor ve korkuları yok oluyordu. Bu, pek çok kişinin her gün yaşamak istediği bir tecrübeydi.

Bu belirli olayda, büyük bir kalabalık O'nu Celile Gölü'nün diğer kıyısına kadar izlemişti. O'nun daha önce yaptığı mucizelerin haberi yayıldığında, kalabalık binlerce kişiye ulaşmaya başladı. İsa ile öğrencileri dinlenebilecekleri ve O'nun kalabalığa konuşabileceği için güzel bir yer bulduklarında durup oturdular. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Yuhanna 6. bölüm, 4–10 ayetlerine bakalım:

> *4 Yahudiler'in Fısıh Bayramı yakındı. 5 İsa başını kaldırıp büyük bir kalabalığın kendisine doğru geldiğini görünce Filipus'a, "Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım?" diye sordu. 6 Bu sözü onu denemek için söyledi, aslında kendisi ne yapacağını biliyordu. 7 Filipus O'na şu yanıtı verdi: "Her birinin bir lokma yiyebilmesi için iki yüz dinarlık ekmek bile yetmez." 8–9 Öğrencilerinden biri, Simun Petrus'un kardeşi Andreas, İsa'ya dedi ki, "Burada beş arpa ekmeğiyle iki balığı olan bir çocuk var. Ama bu kadar adam için bunlar nedir ki?" 10 İsa, "Halkı yere oturtun" dedi. Orası çayırlıktı. Böylece halk yere oturdu. Yaklaşık beş bin erkek vardı.*

İsa etrafında olup bitenlerin her zaman farkındaydı. Bu kişilerin çoğunun kendisini konuşurken dinlemek üzere bütün sabah yolculuk ettiklerini biliyordu. Pek çoğunun fakir olduğunu ve çok az yiyecekleri olduğunu da biliyordu. Onları nasıl boş midelerle eve gönderebilirdi? Öte yandan, onları nasıl doyurabilirdi? Filipus'un da dediği gibi, ekmek almaya yetecek paraları yoktu. Ayrıca, Andreas da ne düşünüyordu öyle? İki balık ve beş somun ekmek 5000 adamı ve ailelerini nasıl doyurabilirdi ki? Öğrencilerin şansına, İsa sıradan bir adam değildi.

Şimdiye dek cinleri çıkarmış, bir fırtınayı yatıştırmış ve bir kızı ölümden diriltmişti bile. **O kötü ruhlar, doğa, hastalık ve ölüm üzerinde yetki sahibiydi.** Sorunları yiyecek yetersizliği değildi. İmanlarının yetersizliğiydi! 11–14 ayetleriyle devam edelim:

> *11 İsa ekmekleri aldı, şükrettikten sonra oturanlara dağıttı. Balıklardan da istedikleri kadar verdi. 12 Herkes doyunca İsa öğrencilerine, "Artakalan parçaları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın" dedi. 13 Onlar da topladılar. Yedikleri beş arpa ekmeğinden artakalan parçalarla on iki sepet doldurdular. 14 Halk, İsa'nın yaptığı mucizeyi görünce, "Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur" dedi.*

Bir an için durup bu sahneyi hayal edelim. İnsanların mideleri gurulduyor, hiç yiyecekleri yok, ve birdenbire sepetler dolusu ekmek ve balık ortaya çıkıyor. İleri atılarak sepetlere ulaşıyorlar. Eller birbiri ardınca birer somun ve balık alıyor, fakat sepetler hiçbir zaman boşalmıyor. İnsanlar bunun bir mucize olduğunu biliyorlardı. Ataları Mısır'dan ayrıldığından beri böyle bir şey görmemişlerdi. Heyecanlı haykırışlar arasında çocuklar tok midelerle öteye beriye koşturuyorlardı. Anne–babaları Allah'ı överken, öğrenciler ancak hayret içinde orada duruyorlardı. İsa'nın bir kenara çekilerek yüzünde gülümsemeyle izlediğini hayal etmek zor değil.

İsa'nın yiyecekleri dağıtmadan önce Allah'a şükretmesi ilginç değil mi? Elimizde ne kadar az olursa olsun, hiçbir şey olmamasından her zaman iyidir! **Biz de şükretmeyi unutmamalıyız.**

İsa'nın yiyeceklerin hiçbir kısmının boşa gitmesine izin vermemesi de ilginç. İnsanlar doyduğunda, öğrencilerinden hemen artanları toplamalarını istedi. Fakat yalnızca ekmekten söz ettikleri dikkatinizi çekti mi? Balıktan bahsedilmiyor. İsa'nın zamanında ekmek tıpkı bugün olduğu kadar önemliydi ve İsa bunun birazının dahi ziyan edilmesini istemiyordu. Büyük ihtimalle ekmek bugün olduğundan bile daha önemliydi, zira o zamanlar üretilmesi daha zordu. Bu nedenle İsa öğrencilere ekmeği toplamalarını ve

fakirlere dağıtmalarını söyledi. Fakat o ekmeği yalnızca bunun için kullanmadı. Daha önemli bir noktayı vurgulamak için de kullandı.

Ertesi gün İsa ile öğrencileri Kefernahum adında bir kasabaya geldiler. Burası Celile Denizi'nin karşı kıyısındaki küçük bir balıkçı köyü ve Petrus, Andreas, Yakup ve Yuhanna'nın memleketiydi. Belki İsa yorgundu ve dinlenmek istiyordu. Belki Petrus ile Andreas birkaç gün ailelerini ziyaret etmek istediler. Bilmiyoruz. Ancak balık ve ekmek yiyen bir grup insanın İsa'yı Kefernahum'a dek izlediklerini biliyoruz. Öyküye Yuhanna 6. bölüm, 25–27 ayetlerinden devam edelim:

> *25 O'nu gölün karşı yakasında buldukları zaman, "Rabbî, buraya ne zaman geldin?" diye sordular. 26 İsa şöyle yanıt verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, doğaüstü belirtiler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz. 27 Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek. Çünkü Baba Tanrı O'na bu onayı vermiştir."*

Of! İsa'nın ses tonunu hissettiniz mi? Onları azarladığını söylemek hafif kalır. Doğrudan küçük topluluğa hitap etti ve özde şunları söyledi:

> "Siz Benimle ilgilenmiyorsunuz. Yalnızca karınlarınızın doymasını istiyorsunuz."

Başka bir deyişle,

> "Ekmek sizin için onu size veren Kişi'den daha önemli."

İsa pek çok kişinin kendisini dünyevi kazanç için izlediğini biliyordu. Pek çokları için aldıkları ruhsal dersler yalnızca birer dipnottu. Onlar hayatlarını kolaylaştıracak, daha rahat ve güvenli hale getirecek olan şeyi istiyorlardı. İsa güçlerini Romalıları ortadan kaldırmak, İsrail Kralı olmak, ya da yalnızca kendilerini iyi bir yemekle doyurmak için kullanacak olursa O'nun yanında bulunmak istiyorlardı. Sorun, tüm bunların geçici şeyler ol-

masıydı; sonsuza dek sürmeyeceklerdi. İsa onlara yanlış şeye odaklandıklarını söyledi. Hayatlarını geçici değil, ebedî ödüller için çalışarak geçirmeliydiler. 28. ve 29. ayetleri okuyalım:

> *28 Onlar da şunu sordular: "Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?" 29 İsa, "Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir" diye yanıt verdi.*

İsa belki de en karmaşık sorulardan birine en basit yanıtı verdi. Allah'ı tatmin etmek için pek çok şey yapmamız gerektiğini düşünmemiz gayet doğal. Ne var ki, İsa **tüm yapmamız gerekenin "Allah'ın gönderdiği kişiye" iman etmek** olduğunu söylüyor. Tabii ki bu olay bağlamında İsa kendisinden söz ediyor. Önceki derslerimizden birinde gördüğümüz gibi, gökten gönderilen kişi O'dur.

Sanki İsa kendisinin kim olduğunu kanıtlamak için yeteri kadar şey yapmamış gibi, insanlar O'ndan başka bir mucize yapmasını istediler. Onların bu isteği, Şeytan'ın İsa'yı taşları ekmeğe çevirmek için kışkırtmasından farksızdı. Bunu Yuhanna 6. bölüm, 30–33 ayetlerinde okuyalım:

> *30 Bunun üzerine, "Görüp sana iman etmemiz için nasıl bir belirti gerçekleştireceksin? Ne yapacaksın?" dediler. 31"Atalarımız çölde man yediler. Yazılmış olduğu gibi, 'Yemeleri için onlara gökten ekmek verdi.'" 32 İsa onlara dedi ki, "Size doğrusunu söyleyeyim, gökten ekmeği size Musa vermedi, gökten size gerçek ekmeği Babam verir. 33* ***Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir.****"*

Topluluğun sorusu size biraz tuhaf gelmiyor mu? İnsanlar Musa'nın çölde gösterdiği gibi bir mucize istiyorlardı. İsa'nın kendilerine gökten ekmek vermesini istiyorlardı. İsa'nın önceki gün binlerce kişiyi iki balık ve beş ekmekle doyurduğunu şimdiden unutmuşlar mıydı?

İsa bu insanları hizaya getirmek için hiç vakit kaybetmedi. Çölde man veren Musa değil, Allah'tı. Musa yalnızca Allah'ın elinde bir araçtı. Dahası, man daha büyük bir şeyin yalnızca simgesi, ya

da öngörümüydü. İsa buna "gökten inen ve dünyaya yaşam veren gerçek ekmek" adını verdi.

Önceki derslerimizden birinde İsa'nın "Allah'ın Sözü" olarak gökten indiğini ve hayat verme gücüne sahip olduğunu öğrenmiştik. Ayrıca, O ölü kızı hayata döndürdüğünde bu güce tanık da olmuştuk. İsa kendisini ekmeğe benzetebilirdi, zira O hayat verme gücüne sahipti. İsa kendi kimliğini ya da yetkisini bildirmekten çekinmiyordu. Hatta öz olarak şunu söylüyordu:

"Ben ekmek kadar vazgeçilmezim."

İnsanların "gerçek ekmek"in kim ya da ne olduğuna dair şüpheleri kaldıysa, İsa'nın sonraki ifadesi bunları gidermiştir.

İnsanlar "gerçek ekmek"ten söz edildiğini duyduktan sonra İsa'ya bunu kendilerine vermesi için yalvardılar. O'nun yanıtını Yuhanna 6. bölüm, 35–40 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *35 İsa, "**Yaşam ekmeği Ben'im.** Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz" dedi. 36 "Ama ben size dedim ki, 'Beni gördünüz, yine de iman etmiyorsunuz.' 37 Baba'nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni asla kovmam. 38 Çünkü kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim. 39 Beni gönderenin isteği, bana verdiklerinden hiçbirini yitirmemem, son gün hepsini diriltmemdir. 40 Çünkü Babam'ın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim."*

Bazılarımız için İsa'nın sözleri sarsıcı, öyle olmalı da! İsa açık bir şekilde kendisini Allah'ın insanlara canın beslenmesi ve tazelenmesi için armağanı olarak tanıtıyor. Normal ekmek bize fiziksel hayat verir. **Fakat İsa bize ebedî hayat verir!**

İsa hayat ekmeğidir! Bir dakika bunun üzerinde düşünelim. Neredeyse anlaşılamayacak kadar derin ve reddetmesi çok kolay. Bu ifadeye karşılık biz ne yapalım? Kalabalığın kendi sözleriyle:

"Ne yapmalıyız?"

Üzerimize düşen, İsa'nın daha önce belirttiği gibi, Allah'ın İsa'yı bu dünyaya gönderdiğine ve İsa'nın söylediği sözlere inanmak. Bu kadar basit! İnandığımız zaman ne olur? Hiçbir zaman acıkmayacak ve susamayacağız ve ebedî hayata sahip olacağız. O bizi kovmayacak ve geri çevirmeyecek. O bizim susuzluğumuzun giderilmesini istiyor. Eğer bu dersi okuyor ya da dinliyorsanız, ruhsal olarak aç ve susuzsunuz demektir. Başka yerlerde bulamadığınız bir şeyi arıyorsunuz. İsa şöyle diyor:

> "Susuz kalmayın! Gelin, yiyin ve doyun! Benim sözlerim bu dünyanın sunabileceği tüm sulardan ve ekmeklerden daha besleyicidir!"

Tam burada, başlangıçtaki sorularımızdan birinin yanıtını buluyoruz işte. Hayatınız ne kadar perişan ve umutsuz görünürse görünsün, **İsa kaderinizi değiştirebilir!**

Fakat topluluktaki pek çok kişi İsa'nın söylediklerinden memnun değildi. O'nun iddiaları çok aşırıydı. O'nun en fazla bir peygamber olabileceğini düşündüler. Hatta bazıları O'nu tüm hayatları boyunca tanıyorlardı. Onların düşüncelerini 41. ve 42. ayetlerde okuyabiliriz:

> *41 "Gökten inmiş olan ekmek Ben'im" dediği için Yahudiler O'na karşı söylenmeye başladılar. 42 "Yusuf oğlu İsa değil mi bu?" diyorlardı. "Annesini de, babasını da tanıyoruz. Şimdi nasıl oluyor da, 'Gökten indim' diyor?"*

İsa böyle bir tepkiyi bekliyordu, bu nedenle sorularını hemen yanıtladı. Bu sözleri Yuhanna 6. bölüm, 43–51 ayetlerinde kayıtlıdır:

> *43 İsa, "Aranızda söylenmeyin" dedi. 44 "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez. Bana geleni de son günde dirilteceğim. 45 Peygamberlerin yazdığı gibi, 'Tanrı onların hepsine kendi yollarını öğretecektir.' Baba'yı işiten ve O'ndan öğrenen herkes bana gelir. 46 Bu, bir kimsenin Baba'yı gördüğü anlamına gelmez. Baba'yı sadece Tanrı'dan*

gelen görmüştür. 47 Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır. 48 ***Yaşam ekmeği Ben'im.*** *49 Atalarınız çölde man yediler, yine de öldüler. 50 Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek. 51* ***Gökten inmiş olan diri ekmek Ben'im.*** *Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir."*

İsa hayat ekmeğidir! İsa'ya göre bunu kabul edebilecek kişiler yalnızca Allah'ı dinlemekte olanlardır. **Allah'ı gerçekten dinliyorsanız, İsa'ya yönlendirileceksiniz.** O Allah'ı görmüş olan tek kişidir, çünkü gökte O'nunla birlikteydi. O "diri ekmek"tir, çünkü O hayat verme, dahası, ebedî hayat verme gücüne sahiptir!

Ancak İsa burada durmadı; söylemek istediği püf noktasına gelinceye kadar konuşmaya devam etti. Tıpkı Allah'ın İsraillilere yaşamaları için man verdiği gibi, İsa da kendi bedenini verecekti.

Herhalde İsa'nın bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyorsunuzdur. Endişelenmeyin, bu doğal bir tepki. Yahudiler de şaşkınlığa ve şoka uğradılar. İnsan eti yemek şöyle dursun, kirli hayvanları veya kanlı eti dahi yemezlerdi. Tiksintiyle oradan ayrılmadılarsa, pek çoğu ayrılmak üzereydi. İsa yamyamlığı mı teşvik ediyordu? Besbelli ki yanıt hayır! Öyleyse O'nun sözlerinin ardındaki ruhsal mesajı arayalım. Yuhanna 6. bölüm, 52–58 ayetler:

52 Bunun üzerine Yahudiler, "Bu adam yememiz için bedenini bize nasıl verebilir?" diyerek birbirleriyle çekişmeye başladılar. 53 İsa onlara şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. 54 Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. 55 Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. 56 Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda. 57 Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığımla yaşayacak. 58 İşte gökten inmiş olan ekmek budur. Atalarınızın yedikleri man gibi değildir. Atalarınız öldüler. Oysa bu ekmeği yiyen sonsuza dek yaşar."

Kısacası, İsa bizim de İsraillilerin çölde kaybolduklarında öğrendikleri dersin aynını öğrenmemiz gerektiğini söylüyor. Hatırlarsanız, her sabah man toplamaya çıkıyorlardı. Man toplarken, tüm ihtiyaçlarını Allah'ın karşıladığını hatırlıyorlardı. Yiyecek için, su için, hatta kendilerini korumak için bile endişelenmelerine gerek yoktu. Man, onlar için Allah'ın vaatlerini tutacağının gündelik hatırlatıcısıydı. Aynı şekilde, biz de zamanımızı ve enerjimizi İsa'nın sözleri olan "man"ı toplayarak harcamalıyız. O'nun eylemleri, öğretileri ve tüm yaşamı ruhsal besindir. O'nun öğretilerini yiyip içtiğimizde, yani dinleyip üzerinde düşündüğümüzde ve bunları hayatlarımızda uyguladığımızda, hiçbir zaman ruhsal açlık veya susuzluk çekmeyiz. İsa bizim odak noktamız olmalıdır, çünkü O'nun hayatı Allah'ın insanlığa mesajının ta kendisidir!

İsa'nın sözleriyle halen boğuşuyorsanız, yalnız değilsiniz. Her gün İsa'yla birlikte yaşayan öğrencilerin de kafası karışmıştı. Ancak İsa kafalarının karışmasını istemiyordu, bu nedenle kendisini daha açık bir şekilde ifade etti. Yuhanna 6. bölüm 60–63 ayetlerine bakalım:

> *60 Öğrencilerinin birçoğu bunu işitince, "Bu söz çok çetin, kim kabul edebilir?" dediler. 61 Öğrencilerinin buna karşı söylendiğini anlayan İsa, "Bu sizi şaşırtıyor mu?" dedi. 62 "Ya İnsanoğlu'nun önceden bulunduğu yere yükseldiğini görürseniz…? 63 Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır.*

İsa öğrencilerine mecazen konuştuğuna dair güvence verdi. Bedenini gerçekten yemelerini beklemiyordu. Ancak onların, söylediği sözlerin ardındaki daha derin anlamı kavramalarını bekliyordu. Ne yazık ki bazıları bunu yapmadılar.

Bu aslında İsa'nın hayatında ve hizmetinde çok kritik bir andı. İsa'nın dediği gibi, pek çok kişi O'nu maddesel bir şeyler elde etme umuduyla izliyordu. O'nun beden yemekten, kan içmekten ve ölmekten söz ettiğini duyduklarında, doğal olarak O'nun öğretilerine dair hayal kırıklığına uğradılar. O'nun sözlerini anlamadılar, çünkü

Allah'tan çok dünyaya odaklıydılar. Ekmeği ve balığı istiyorlardı, "gökten inmiş olan diri ekmek"i değil. Bu nedenle bazılarının ayrılması bizi şaşırtmamalı. 66–69 ayetlerini okuyarak dersimizi bitirelim:

> *66 Bunun üzerine öğrencilerinin birçoğu geri döndüler, artık O'nunla dolaşmaz oldular. 67 İsa o zaman Onikiler'e, "Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz?" diye sordu. 68 Simun Petrus şu yanıtı verdi: "Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir. 69 İman ediyor ve biliyoruz ki, sen Tanrı'nın Kutsalı'sın."*

Bir kadınla oğlu, güneşli ve sıcak bir pazar günü İstanbul Boğazı kıyılarında yürüyorlardı. Biraz kuşyemi almışlardı, bunu martılara ve güvercinlere atıyor ve kuşların değerli lokmalar için yarışmalarını izliyorlardı. Kayalara oturdular ve çıtır gofret yediler. Daha sonra çimenler üzerinde otururken kuvvetli rüzgârda gökyüzünde dans eden rengarenk uçurtmaları seyrettiler. Çocukların bağırışlarını dinlediler ve limanlarına binlerce gemi getiren taze ve tuzlu denizin havasını içlerine çektiler.

Birkaç saat sonra vapura binerek denizin diğer yakasına geçmeye karar verdiler. İskeleye yürürlerken, anne yere bakarak durdu. Eğilip yerden bir parça ekmek alırken oğlu da seyrediyordu. Kadın ekmeği alnına götürdü, bir şeyler mırıldandı, deniz kıyısına yürüyerek denize attı. Çocuk daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Annesine bakarak sordu:

"Anne, neden o ekmeği alıp denize attın?"

"Oğlum, ben küçük bir kızken annem bana ekmeğin üzerine basılmasın diye asla yerde bırakılmamasını söylemişti. Bu yüzden onu alarak balıklara yem olarak verdim."

"Peki neden yerde olamaz?"

"Çünkü ekmek Allah'ın bir nimetidir."

Ekmek Allah'ın bir nimetidir! Bu dersimizde İsa'nın gökten inmiş olan diri ekmek olduğunu öğrendik. **O her birimiz için Allah'ın bir nimetidir.** Şimdi soru, bu nimetle ne yapacağımızdır. Yalnızca iki seçenek var. O'nun söylediğine inanabilir, ya da O'ndan bazı öğrencileri gibi tiksintiyle uzaklaşabiliriz. Seçim sizin!

Tartışma Soruları

1. Ekmeğin günlük hayatınızda ne kadar önemli olduğunu hiç düşündünüz mü?
2. İsa'nın 5000 erkeği ve ailelerini doyurmasında sizi en çok ne etkiledi?
3. "Hayat ekmeği" unvanı İsa için neyi ima ediyor?
4. Yahudilerin İsa'nın söylediklerini kabul etmeleri neden o kadar zordu?
5. Şimdiye kadar, kader hakkında ne anlıyorsunuz?

17 TEMİZ KALBE İHTİYACIMIZ VAR!

Titiz bir şekilde geleneklere riayet etmek Allah'ın yoklamasından geçmemizi sağlamaya yeterli midir?

Allah'ın büyük yargı kürsüsü önünde durduğumuzda ebedî mahkûmiyete uğramaktan nasıl kaçınabiliriz? Belki bir insanın kendisine sorabileceği en önemli sorudur. Cennete girme ihtimalimizi gerçekten yok edebilecek olan şeyler var mıdır? Bunlar yaptığımız şeyler midir, yoksa yapmadığımız şeyler mi? Hiç kimse yargıyla yüz yüze kalmak ve kendilerini "kirli," "dışlanmış" ya da "murdar" olarak sınıflandırılmış bir halde bulmak istemez. Kültürümüzde kirlenmenin utancıyla başa çıkmamıza yardımcı olacak ve bize Allah katında makbul olma umudu verecek bazı gelenekler bulunmaktadır. Bu geleneklerin dikkatle yerine getirilmesi Allah'ın değerlendirmesinden geçmemize yeter mi? Yargı Günü'nde kim utanacak ve kim lütuf bulacak? Bu dersimizde bu soruların yanıtlarını arayacağız.

38 yıllık evlilikten sonra, Zeki karısının birlikte yaşaması çok zor biri olduğuna karar verdi. Boşanma zamanıydı. Bir gün komşusu Ali'ye boşanma işlemlerinin ne kadar zor olduğundan söz ediyordu. Bahçelerinin arasındaki çitin yanında sohbet ederlerken, Ali karşılık verdi:

"Hangi boşanma zor değildir ki?"

Zeki hayatı boyunca başarılı olmuş emekli bir bankacıydı. Bir yandan da birkaç emlak yatırımı yapmış, hatta iyi iş yapan lüks bir lokantaya sahip olmuştu. Bankadan emekli olduktan sonra bir

nakliye şirketi kurmuştu. Tüm çabaları kâr getirmiş ve Zeki'nin işleri oldukça yolunda gitmişti; yani başarılı bir yaşamın ölçüsü olarak mali başarı kabul edilirse oldukça iyi. Ne yazık ki Zeki, paranın her şey demek olmadığını ancak 60 yaşında depresyonla mücadele etmeye ve profesyonel bir danışmana para ödemeye başladığında fark edebildi.

Ali, Zeki'yi yıllardır tanıyordu ve komşusunun zavallı durumunu düşünüyordu. Zeki kesinlikle çalışkan bir adamdı; villa tipi evi beş yıldızlı bir otel gibi güzel tasarlanmıştı. Fakat Ali, Zeki'nin bir yerlerde hayatın anlamını gözden kaybettiğini düşünüyordu. Zeki'nin neredeyse hiç dostu yoktu, zira çok kurnaz bir adamdı ve tüm komşularıyla düşman olmuştu. Sık sık tartışır, hiçbir zaman geri adım atmaz ve kesinlikle özür dilemezdi. Hatta Ali, Zeki'yle konuşan az sayıda komşudan biriydi. Zeki bir elektrikçi, tesisatçı ya da bahçıvan getirdiğinde, Ali iş bittiğinde çitin diğer tarafından onların bağrıştığını duyardı, çünkü Zeki adama 15–20 lira eksik vermiş olurdu. Zeki pek çok kişinin gündelikçilerine ödedikleri paranın neredeyse yarısını ödemekten gurur duyuyordu.

Ali orada durarak Zeki'nin kendisiyle paylaştığı dertlerini dinledi. Büyük ihtimalle sahip olduğu her şeyi karısına kaptıracak ve yalnızca içinde yaşamakta olduğu yazlık evi elinde tutabilecekti. Her iki oğlunun da boşanıyor olması da Zeki'nin canını sıkıyordu. Torun istiyordu, fakat yoktu. Omuz silkerek Ali'ye gayet sıradan bir şekilde "Kader" dedi. Ancak Ali, Zeki'nin gözlerinin içine baktığında, kendisini çocuklarını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettiğini anlıyordu. Onlara evliliklerini nasıl mutlulukla sürdüreceklerini öğretmemişti. Onları hayata hazırlamamıştı.

Boşanma davası açıldıktan yaklaşık bir ay sonra Ali, Zeki'nin evine bir kadının girdiğini fark etti. Ertesi gün Ali meyve ağacını sulamaktayken Zeki çite geldi. Zeki kocaman gülümseyerek şöyle dedi:

"Yeni bir bayan arkadaşım var. Lütfen bundan kimseye bahsetme, zira karım ya da mahkeme bundan haberdar olursa bir şey alma şansım sıfıra iner."

Ali belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. Zeki ekledi:

"Her sabah da camiye gitmeye başladım."

Zeki'nin son ifadesi Ali'nin tuhafına gitti. Sanki Zeki dinî vecibeleri yerine getirerek sadakatsizliğini telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Neredeyse dine duyduğu yeni ilginin Allah'ın dikkatini dağıtacak bir paravan işlevi görmesini umuyordu. Sanki Allah olan biteni görmüyormuş gibi!

Aslında Zeki yeni "dindarlığı"yla övünmeyi çok seviyordu. Zaten alkol içen biri değildi; hayatı bu açıdan değişmedi. Fakat alkolden uzak durmasıyla övünmeyi seviyordu. Namaz daha önce onun için hiç bu kadar önemli olmamıştı, fakat şimdi her gün namaz kılıyordu. Oruç tutuyordu ve abdesti kurallarına göre alarak kendini temiz tutmak için çaba sarf ediyordu. Hatta her cinsel ilişkiden sonra gusül abdesti almaya başladı. Belki de boşanma mahkemesinde yargıçla karşı karşıya gelmek onu son yargı hakkında daha fazla düşünmeye itmişti. Gerçeği kim bilir?

Sizce Zeki durumunu düzeltmiş ve son yargıda mahkûmiyete uğramaktan kaçınma şansını arttırmış mıdır? Daha fazla dinî vecibeyi yerine getirmesi Allah'ın gözünde durumunu gerçekten değiştirmiş midir? Evrenin Allahı'nın önünde dururken utanacak mıdır? Maalesef Zeki çok önemli bir noktayı gözden kaçırıyordu. **Cennete girmek için doğruluğa ihtiyacınız vardır; doğruluk ise törensel ibadetle gelmez.**

Bu öyküyü temel alarak, İsa'nın dinî törenler, kirlilik ve yargı hakkında diyeceklerine bakalım.

İsa yeryüzünde yaşarken, zamanının din önderleriyle aynı görüşte değildi. O günlerde din önderleri anlaşmazlık içindeki iki gruptan meydana geliyordu: Ferisiler ve Sadukiler. Bu iki Yahudi

grup, Musa'nın yazılarının nasıl yorumlanması ve uygulanması gerektiğine dair az–çok farklı görüşlere sahiptiler. Ancak aynı dinî kibir özelliğini paylaşıyorlardı. Gururları onları İsa'nın alçakgönüllü tarzına aykırı bir duruma düşürüyordu. O'nun fakir ve eğitimsiz kişilerle vakit geçirmesinden hoşlanmıyorlardı. O'nun kendilerinden izin ve onay almadan dinî konuları öğretmesinden de rahatsızlık duyuyorlardı. Kontrol hastalarıydılar, ancak körleri iyileştiren ve cinleri kovan birini nasıl kontrol altında tutacaklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu! Kısacası, İsa onlara hürmet etmiyordu ve bu onları çileden çıkarıyordu. İsa'nın ayakları dibinde oturarak O'nu dinlemeliydiler. Fakat gururları buna engel oluyordu ve kendilerini alçaltarak Mesih'in öğretilerine kulak vermek istemiyorlardı.

Ferisiler halkın Yahudiliğin törensel ibadetlerine ve geleneklerine sıkı sıkıya bağlı kalmalarını sağlama görevini üzerlerine almışlardı. Kendilerini dinî amir olarak görüyorlardı. "Kurallara" uymaktaki kendi titizlikleri nedeniyle kendilerini etraflarındaki "günahkârlar"dan üstün görüyorlardı. Kamuya açık toplantılarda teşrif edilmeye bayılıyorlardı ve sık sık başkalarının duyabilmesi için yüksek sesle dua ediyorlardı. Oruç tuttukları zaman, sokaktaki sıradan adamdan daha dindar görünmeye çalışarak, kendilerine dikkat çekmekten hoşlanıyorlardı. Dini sevmelerine rağmen, gerçekte Allah'ı sevmiyorlardı. Allah hakkında konuşabilir ve Allah'ın yazılarını tartışabilirlerdi, tüm kutsal kitapları da kesinlikle incelemişlerdi. Ancak kalpleri değişmemiş ve Allah'ın kutsallığı ile dolmamıştı! Ulusal tarihlerini, dinî yasalarını ve geleneklerini çok seven dindar kuralcılardı. Kendilerini Allah tarafından savunulmaktan ziyade, "Allah'ı savunuyor" olarak görüyorlardı! Bu adamlar sofuluklarında o kadar aşırıydılar ki, tıpkı Afganistan'daki Taliban gibi, diğer insanların hayatlarını cehenneme çeviriyorlardı.

İsa onların kuralcı, şekilci dinlerine karşıydı. Yeni Antlaşma'yı hiç okumamış biri, İsa'nın bir peygamber olarak dinî törenler konusunda son derece katı olacağını varsayabilir. O'nun kendi öğrencilerinden Vaftizci Yahya'nın istediğinden daha fazla dua, temizlik ve oruç talep ettiğini sanabilir. Ancak şaşırtıcı bir şekilde,

İsa'nın işi ve mesajı bunun tam aksiydi! Luka 5. bölüm, 33. ayette din önderlerinin O'nun öğrencilerini dahi suçladıklarını görüyoruz:

33 Onlar İsa'ya, "Yahya'nın öğrencileri sık sık oruç tutup dua ediyorlar, Ferisiler'in öğrencileri de öyle. Seninkiler ise yiyip içiyor" dediler.

İsa basit bir soruyla karşılık verdi. Bunu 34. ayette okuyalım:

34 "Güvey aralarında olduğu sürece davetlilere oruç tutturabilir misiniz?"

İsa, görevini şöyle tanımlıyordu:

"Ben bol yaşam getirmek üzere geldim!"[63]

Şunu da dedi:

"Bana gelin, Benim yüküm hafiftir."[64]

Bu İsa'nın hiçbir konuda katı olmadığı anlamına mı geliyor? Hayır. İnsanların gelenekleri konusunda katı olmamış olabilir, ancak Allah'ın emirlerini tutma hususunda katıydı. **Allah'ın emirleri özgürlük getirir, insani geleneklerin eklenen yasaları ise angaryaya neden olur.** Matta 5. bölüm, 17–20 ayetlerinde İsa'nın yasa hakkındaki düşüncelerini okuyalım:

17 Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. 18 Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak. 19 Bu nedenle, bu buyrukların en küçüğünden birini kim çiğner ve başkalarına öyle öğretirse, Göklerin Egemenliği'nde en küçük sayılacak. Ama bu buyrukları kim yerine getirir ve başkalarına öğretirse, Göklerin Egemenliği'nde büyük sayılacak. 20 Size

63 Bkz. Yuhanna 10:10.
64 Bkz. Matta 11:28–30.

şunu söyleyeyim: Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler'inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz!

Ferisilerin hayatları, Allah'ın Eski Antlaşma'da ortaya koyduğunu çok aşan oruçla, temizlenmeyle ve kurbanlarla geçiyordu. Hayatları zordu, bu nedenle İsa'nın dine karşı rahat, hatta sevinçli yaklaşımına içerliyorlardı. Ancak İsa'nın imanı hakkında ciddi olmadığını sanmayın. O çoklukla dua ediyordu! Ancak önemli bir fark vardı. Ferisiler geleneksel törenlere sıkı sıkıya bağlıydılar ve Allah'ın yasalarına mekanik bir şekilde itaat ediyorlardı. İsa Allah'ı tanıyor ve O'nu seviyordu; mecbur olduğu için değil, öyle istediği için Allah'a itaat ediyordu. Allah'ın emirlerine uymak keyifli bir eylemdi. Aynı zamanda O, insani dinî törenlere hiçbir müsamaha göstermiyordu.

İsa'nın zamanındaki din önderlerinin öğrettiği yaygın dinin en büyük kusuru, günahı ve kirliliği tamamen yüzeysel bir şeye dönüştürmeleriydi. Böylece, kendilerindeki günah sorununu bir dizi eylemle ya da dinî törenlerle çözebilecekleri sonucuna ulaşmışlardı. Ancak İsa gerçek dinin içeriden başladığını ve dışa doğru çalıştığını, en sonunda kişiyi bütünüyle dönüştürdüğünü öğretiyordu. Luka 17. bölüm, 21. ayette kayıtlı olan şu öğretiyi verdi:

21 İnsanlar da, 'İşte burada' ya da, 'İşte şurada' demeyecekler. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği içinizdedir.

Bu, İsa ile Yahudilerin önderlerinin kafa kafaya çarpışmalarına neden oldu. Bu durumlardan birini Matta 15. bölüm, 1–9 ayetlerinde görebiliriz:

1–2 Bu sırada Yeruşalim'den bazı Ferisiler ve din bilginleri İsa'ya gelip, "Öğrencilerin neden atalarımızın töresini çiğniyor?" diye sordular, "Yemekten önce ellerini yıkamıyorlar." 3 İsa onlara şu karşılığı verdi: "Ya siz, neden töreniz uğruna Tanrı buyruğunu çiğniyorsunuz? 4 Çünkü Tanrı şöyle buyurdu: 'Annene babana saygı göstereceksin'; 'Annesine ya da babasına söven kesinlikle öldürülecektir.' 5–6 Ama siz, 'Her kim anne ya da babasına,

benden alacağın bütün yardım Tanrı'ya adanmıştır derse, artık babasına saygı göstermek zorunda değildir' diyorsunuz. Böylelikle, töreniz uğruna Tanrı'nın sözünü geçersiz kılmış oluyorsunuz. 7–8 Ey ikiyüzlüler! Yeşaya'nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne kadar yerindedir: 'Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. 9 Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan buyruklarıdır.'"

İsa onlara ikiyüzlüler dedi, öyleydiler de. İkiyüzlü insan bir fikri ya da standardı savunup, tam aksini yapan kişidir. İkiyüzlüler Allah'ın yasalarından işlerine geleni seçerler. Ya da Allah'ın emirlerine uymamalarını zihinlerinde mazur görmek için kendi geleneklerini oluşturabilirler. İkiyüzlüler çoğunlukla başkaları için yüksek standartlar getirirler, fakat kendi kusurları için istisnalar yaparlar. Örneğin, bir kadın Allah'tan bağışlanma diler, fakat kendi komşusunu bağışlamayı reddeder. Bu kadın ikiyüzlüdür. Diğer bir örnek, Allah'ın yasasına sadık kalma çabası içinde oğlunu sünnet ettirmek isteyen, ancak aynı zamanda zina işleyen bir adamdır. Ya insanlara hile yapmamayı ve yalan söylememeyi söylediği halde kendisi yalan söylüyorsa? Böyle biri ikiyüzlüdür.

Ferisilere gelince, onlar yıkanma yasalarına bayılıyorlardı. Neden? Çünkü ikiyüzlülüklerini yıkayıp temizleyebileceklerini sanıyorlardı. Yıkanma törenleri dışa yönelikti ve hayatlarını gerçekten yenilemeden kolaylıkla yerine getirilebilirdi.

İsa onları ikiyüzlüler olarak adlandırdı ve onların çok daha önemli olan "anne ve babalarına saygı gösterme" yasasını (Allah'ın 10 emrinin beşincisi)[65] bozmakta olduklarını söyledi. Dıştaki kirlilikten endişe ediyorlardı, ancak ahlaki günahtan dolayı suçluydular. İşlerine gelen yasaları yerine getirmeyi seçiyorlardı. El yıkama yasasını seviyorlardı, çünkü bu temizlenmek için mütevazı bir kalp gerektirmiyordu; yalnızca bir alışkanlık gerektiriyordu. Yıkanmak, kalplerini kötülükten, zihinlerini kıskançlıktan, öfkeden ve kendini beğenmişlikten arındırmaktan daha kolay geliyordu. Üstelik başkaları kendilerini yıkanırken görebildiği için egolarını

65 Bkz. Mısır'dan Çıkış 20.

okşuyor ve gururlarını kabartıyordu. Dinleri bir gösteriden ibaretti ve bir anlamda Allah'a rüşvet verme çabasıydı. Ancak Allah oyun oynamaz.

İsa'nın bunlar için söyledikleri Matta 15. bölüm, 6. ayette kayıtlı:

> *6 ... Böylelikle, töreniz uğruna Tanrı'nın sözünü geçersiz kılmış oluyorsunuz.*

Vay canına! Geleneği Allah'ın açık sözlerinin üzerine koymuşlardı. Tehlikeli zemindeydiler, zira 'Allah'ın sözünü geçersiz kılanları' yıkım beklemektedir. Geleneğe Allah'ın sözlerinden daha çok değer vermek aslında geleneği ilahlaştırmak demektir! Böylece geleneklere çok dikkat etmemiz gerektiğini öğreniyoruz. Hangi geleneklere değer vermeliyiz?

Pek çok geleneğimiz var. Bunların bazıları Allah'tan, bazıları insanlardan, bazıları atalarımızdan, bazıları inancımızdan, bazıları da şamanizme kadar dayanan batıl inançlardan kaynaklanıyor. Pek çok gelenek bize çocukluğumuzdan beri öğretilmekte. Yediklerimize ve giydiklerimize, nasıl uyumamız gerektiğine, nasıl dua etmemiz gerektiğine, hatta nasıl yıkanmamız gerektiğine ilişkin geleneklerimiz var. İsa geleneklere çok dikkat etmemiz gerektiğini söyledi. Başka bir deyişle, geleneklere sırf gelenek oldukları için değer vermemeliyiz. Böyle yapmanın hata olacağını söyledi. **Tüm geleneklerin Allah'ın sözüne uygun olmaları gereklidir.**

İsa kirliliğin nereden geldiğini açıklamaya Matta 15. bölüm, 10. ve 11. ayetlerde şöyle devam etti:

> *10 İsa, halkı yanına çağırıp onlara, "Dinleyin ve şunu belleyin" dedi. 11 "Ağızdan giren şey insanı kirletmez. İnsanı kirleten ağızdan çıkandır."*

Şu soruyu sormakla başlamıştık:

> "Bir kimse mahkûmiyete uğramaktan kaçınmak için ne yapmalıdır?"

———— • ————

Şimdi İsa, kutsal yazıların aynı bölümünde, bu soruyu yanıtlamaya çok yaklaşıyor. Matta 15. bölüm, 12–20 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *12 Bu sırada öğrencileri O'na gelip, "Biliyor musun?" dediler, "Ferisiler bu sözü duyunca gücendiler." 13 İsa şu karşılığı verdi: "Göksel Babam'ın dikmediği her fidan kökünden sökülecektir. 14 Bırakın onları; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, ikisi de çukura düşer." 15 Petrus, "Bu benzetmeyi bize açıkla" dedi. 16 "Siz de mi hâlâ anlamıyorsunuz?" diye sordu İsa. 17 "Ağza giren her şeyin mideye indiğini, oradan da helaya atıldığını bilmiyor musunuz? 18 Ne var ki ağızdan çıkan, yürekten kaynaklanır. İnsanı kirleten de budur. 19 Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır. 20 İnsanı kirleten bunlardır. Yıkanmamış ellerle yemek yemek insanı kirletmez."*

İsa'nın yorumları ışığında, haricî kirliliğin bizi cennetin dışında bırakacağından endişe etmeli miyiz? Hayır. Başka bir deyişle, meni, idrar, dışkı, adet kanaması nedeniyle ya da bir köpeği sevdiği için hiç kimse cennetin dışında bırakılmayacak. Fakat kötü düşünceler, yalan, hırsızlık, zina ve açgözlülük nedeniyle dışarıda bırakılacak.

Allah bizim kalpten başlayarak temiz olmamızı istiyor. Derslerinden kaldığı için anne–babasının kendisini yurt odasında ziyaret ettiği üniversite öğrencisi gibi değil. Her şeyi dolabına tıkıştırıp onlar için "temizlik yaptı." Anne–babası geldiğinde onlara güzelce yapılmış yatak, rafta sıraya konmuş kitaplar ve masa üzerinde açılmış kalemlerle düzenli bir oda gösterdi. Annesi gardrop kapağını açmak için seğirttiğinde haykırdı:

"Açma onu!"

Fakat artık çok geçti. Tüm kirli giysileri, CD'leri, DVD'leri, bira şişeleri, porno dergileri ve spor malzemeleri dağılarak dışarı fırladılar. Çocuk görünürde tertipli, temiz ve çalışkan bir öğrenciydi. Fakat yerdeki yığın farklı bir hikâye anlatıyordu.

Evet, Allah bedeni ve evi temiz olan temiz insanlar ister. Ancak **İsa bize bunun temiz bir kalple başladığını ve bittiğini söylüyor!** Bunun haricindekiler ikiyüzlülüktür. İsa'nın, Matta 23. bölüm, 25–28 ayetlerinde kayıtlı olan başka bir konuşmada Ferisilere söylediği sert sözleri düşünün:

> *25 Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Bardağın ve çanağın dışını temizlersiniz, oysa bunların içi açgözlülük ve taşkınlıkla doludur. 26 Ey kör Ferisi! Sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar. 27 Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. 28 Dıştan insanlara doğru görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz.*

İsa bir şeylerin bizi kirleterek cennete girmeye uygunsuz hale getirebileceği gerçeğini küçümsemiyor. O yalnızca kirliliğin nedeni hakkında Ferisilerden farklı görüşte. İsa dış paklığımızı iç paklığımızdan daha fazla önemsememiz gerektiğini, zira insanın kalbinden ve düşüncelerinden kaynaklanan kötülüğün kaderimiz üzerinde çok daha fazla etki ettiğini açıkça belirtti. Pek çok kişi ruhsal enerjilerini "bardağın dışını" temizlemeye çalışmakla harcamaktadır. İsa bizi cennete götürecek gerçek biletin temiz bir kalp olduğunu söylüyor. Hatta bu süreci "yeniden doğmak" olarak adlandırıyor. Yuhanna 3. bölümde anlatıldığı üzere, O'nun Nikodim'e yeniden doğmaktan söz edişini hatırlıyor musunuz?[66] Matta 15. bölüm, 19. ve 20. ayetleri tekrar okuyalım:

> *19 Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır. 20 İnsanı kirleten bunlardır. Yıkanmamış ellerle yemek yemek insanı kirletmez."*

İsa'nın öğretisi ışığında Zeki'nin durumunu yeniden değerlendirelim. Zeki'nin neyden endişe etmesi gerekiyor? Doğru, kalbinden. Kendisini hiçbir dostu olmayan ve karısını kaybetmiş, münakaşacı ve kurnaz bir adam haline getiren alışkanlıklarını

66 Bkz. Kaderi Değiştiren 4, ders 7.

nasıl değiştirebileceğini bulması gerekiyor. Yeni edindiği yıkanma alışkanlığı ona yardımcı olacak mı? Hayır. Üzgünüz Zeki, bu işe yaramayacak. Zeki'nin hayatının baştan aşağı yenilenmesinin abdestle ve namazla çok az ilgisi var. Ancak **tövbeyle ve yeniden doğmayla çok ilgisi var.** Allah'a kişisel bir itiraf duasından sonra komşularından özür dileyebilir, evlilik dışı cinsel ilişki yaşamayı bırakabilir ve eksik ödeme yaptığı elektrikçilerin ve tesisatçıların gaspettiği paralarını verebilirdi. Zeki tüm hayatını çalarak, çalışanlarının hakkını yiyerek, karısını aldatarak ve komşuları için kötülük düşünerek geçirdi. Bu günahları yıkayıp götürmek için su yetmez. Hayır, Zeki'nin ihtiyacı içeriden temizlenmek.

Bir gün bir lise öğrencisi dersten sonra din bilgisi öğretmeninin yanına gelerek bir soru sordu.

"Hocam, dövme yaptırmak beni günahkâr yapar mı?"

Öğretmen düşünceli bir halde ona bakarak şöyle dedi:

"Sen dövmeyi yaptırmadan önce günahkârdın."

Çocuk şaşırdı, bu nedenle başka bir soru sordu.

"Hocam, alkollü içki içmek beni günahkâr yapar mı?"

Öğretmen yine yanıtladı:

"Sen içkiyi içmeden önce günahkârdın."

Öğretmen İsa'nın söylediğinin aynısını söylüyordu. Kirliliğimiz yalnızca yaptığımız ya da yapmadığımız şeylere dayalı değildir. **Biz doğal olarak kirliyiz ve temiz olmanın tek yolu yeni bir kalbe sahip olmaktır.** Allah bize yeni bir kalp verebilir, bu da bizi doğru eylemler ortaya koymaya yönlendirir. Kalpte gerçek bir değişim olmadan dışa yönelik görünümlere ve davranışlara odaklanmak, Tofaş motoru ile bir Ferrari yapmaya benzer. Bu gerçek doğruluk değildir, sahtedir.

Tartışma Soruları

1. Size hangi dinsel gelenekler miras kaldı?
2. İnsanların neden yaptıklarını bilmeden uyguladıkları bazı gelenekleri düşünebiliyor musunuz?
3. İsa Ferisilere neden ikiyüzlüler dedi?
4. İsa'ya göre bir insanı gerçekten kirleten nedir?
5. Allah size "yeni bir yürek" verebileceğini söyleseydi bunu ister miydiniz? Hezekiel 36. bölüm, 26. ayette yer alan şu ifadeyi düşünün:

   26 Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim.

18 KURTULUŞUN TEMELİ

İsa öldü mü, yoksa ölümü görmeden gökyüzüne mi alındı?

Bazı kişiler İsa'nın hiçbir zaman gerçekten ölmediğini söylüyor. O'nun yalnızca ölmüş gibi göründüğünü ve bundan sonra göğe alındığını ileri sürüyorlar. Bunu hiç duydunuz mu? Sizce gerçek nedir? Nasıl bilebilirsiniz? Kutsal yazılar bu konuda ne diyor? Gerçekten bu kadar önemli mi? Bu soruların yanıtlarını anlamamıza yardımcı olması için, ihtiyar bir adam ve ardında bıraktığı mirasla ilgili bir öyküyle başlayalım.

Erol'un yakasından aşağı kadar uzanan gümüş renkli bir sakalı vardı. Takkesiz olarak çok nadir görülürdü. Kore savaşında yaralanmış olmasına rağmen yürürken topallamıyordu bile. 82 yıllık hayatı boyunca bilgeliği ve adil davranışı ile köyünde büyük saygı kazanmıştı. Herkes onun tüm ticari işlerinde doğru ve dürüst olduğunu söyleyebilirdi, vasiyetinde bile öyleydi.

Erol'un üç oğlu ve üç kızı vardı, fakat hepsi aynı anneden değildi. Bir oğlu ve bir kızı erken yaşta kanserden ölen ilk karısındandı. Diğer çocukları daha bir yıl önce vefat etmiş olan ikinci karısındandı. Erol kendi zamanının da gelmekte olduğunu gördüğünden, mal varlığını çocuklarına devretmeyi düşündü. Çocuklarının malvarlığının bölüşülmesi konusunda hiçbir zaman anlaşamayacaklarını bildiğinden, işi kendisi yapmak ve ortaya çıkacak bütün anlaşmazlıkları önlemek istedi. Türkiye'de hiçbir dava miras davaları kadar uzun ve zorlu değildir.

Bunu aklında tutarak, mallarını nasıl eşit parçalara bölebileceğini düşündü. Arazilerinden bazıları diğerlerinden daha büyük ve daha değerliydi. Bazıları tarlaydı, iki arazinin üzerinde ise evler vardı. Büyük bir servet değildi, ama kayda değer bir varlıktı. Arazilerin bazılarını babasından miras almıştı. Erol'un yedi kardeşi vardı ve babalarının malvarlığı aralarında bölüştürüldüğünde tarıma uygun pek bir şey bırakmamıştı. Erol hayatı boyunca başka mallar da edindi: çoğunlukla şehre taşınan çocukların köyde ölen babalarının mirasını sattıklarında.

Erol tüm çocuklarının en büyük ve en verimli tarlayı istediklerini biliyordu. Bunu satarak aileden çıkmasına neden olmak yazık olacaktı. Ancak malları bölmenin başka bir adil yolu görünmüyordu. Erol her şeyin satılmasına ve vergileri ödendikten sonra her çocuğun eşit pay almasına karar verdi.

Böylece Erol bir avukata giderek malların nasıl satılacağına ve paranın nasıl paylaştırılacağına ilişkin tüm ayrıntıları içeren bir vasiyetname hazırlattı. Sonra notere giderek her şeyi yasal olarak kayıt altına aldılar. Ayrıca, Erol böyle bir vasiyetname hazırlayacak melekelere sahip olduğunu göstermek için fiziksel ve psikolojik muayenelerden de geçmişti. Sonra Erol avukattan tuhaf bir şey yapması için istekte bulundu.

Erol avukata şöyle dedi:

> "Beni malların nasıl satılmasını ve paranın çocuklar arasında nasıl bölüştürülmesini istediğimi açıklarken videoya çekmeni istiyorum. Vasiyetname işin yapılması için gereken yasal dayanağı sağlayacaktır. Fakat çocuklarımı tanıyorum. Birilerinin beni zorladığını ya da vasiyetnamenin sahte olduğunu söyleyeceklerdir. Beni, videoda varlıklarımın nasıl tasfiye edilmesi gerektiğini kendi ağzımla açıklarken görmelerini istiyorum."

Avukat kabul etti ve Erol'u mallarıyla ne yapılmasını istediğini açıklarken videoya çekti.

Zaman geçti, Erol öldü ve çocuklar cenaze için köye geldiler. Ancak çocuklar gelir gelmez büyük tarlayı kimin alacağına dair tartışmaya başladılar. En büyük oğul Cem şöyle dedi:

> "Babamın eşimin de yanında pek çok kez o tarlayı benim almamı istediğini söylediğini işittim."

Karısı kocasının söylediklerini doğruladı. Kızlardan biri söz aldı:

> "Babamın bir vasiyetname hazırladığını biliyorum. O vasiyetnameyi bulmamız gerekiyor. Babam büyük tarlanın Cem'e verilmesi hakkında hiçbir zaman bir şey söylemedi."

Cenazeden sonra vasiyetname avukatın bürosunda bulundu. Belediye tarafından resmi olarak kayıt altına alınmış olmasına rağmen, Cem konuyu mahkemeye taşıdı. Diğer çocukların babasını vasiyetini değiştirmeye zorladıklarını ve bunun geçerli olmadığını ısrarla söyledi. Cem hakime şöyle dedi:

> "Babam büyük tarlayı benim almamı istedi. Ben en büyük oğluyum ve o bana ait. Kardeşlerim ben yokken onu zorlamış olmalılar."

Tartışma, avukat Erol'un ne yapılmasını istediğini bildirdiği videoyu ortaya çıkarana dek devam etti. Hakim bunu izledi ve şöyle dedi:

> "Elimde noter tarafından mühürlenmiş ve avukat tarafından tanık olunmuş yazılı bir vasiyetname var. Bunun zorlamayla yapıldığını ya da değiştirildiğini söylemek büyük saçmalık. İnanılır şey değil. Erol Bey'in ifadesini kendiniz de gördünüz. Başka bir kanıta ne ihtiyacımız var? Vasiyetname yazılı olduğu şekilde geçerlidir. Mallar satılacak ve net gelir Erol'un istediği şekilde çocuklar arasında eşit olarak paylaştırılacaktır. Dava kapanmıştır."

Davadaki konu birkaç tanığın, yani noter ve avukatın ifadesine göre bağlandı. Ancak en etkili tanıklık Erol'un yapmış olduğu videoydu. Kendi tanıklığı onun istemediği bir şeye zorlandığına ya da birisinin

vasiyetnamesini değiştirdiğine dair her türlü şüpheyi giderdi. Pek çok kişinin Kutsal Kitap'ın bazı unsurları hakkında fikirleri ya da şüpheleri var. Bunlardan biri İsa'nın gerçekten ölüp ölmediği. Ancak bu konuda gerçekten şüpheye yer yok, zira İsa'nın kendisi bu konuda birden fazla kez konuştu. O'nun ifadeleri Matta, Markos ve Luka'da kayıtlı olmasına rağmen, Markos 8. bölüm 31. ve 32. ayetleri okuyarak başlayalım:

> *31 İsa, İnsanoğlu'nun çok acı çekmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerince reddedilmesi, öldürülmesi ve üç gün sonra dirilmesi gerektiğini onlara anlatmaya başladı. 32 Bunları açıkça söylüyordu.*

İsa, hizmetinde bu ana kadar öğrencilerine acı çekeceğinden ve ölümünden söz etmemişti. İsa'nın Nikodim'e şu sözleri söylediğini hatırlarsınız:

> *"Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlunun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, Ona iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun."*[67]

Yüzlerce yıl önce, İsrailliler çölden geçerlerken onlara yılanlar saldırdı. Bu çıkmaz durumda Allah Musa'ya tahtadan bir direğin üzerine tunç bir yılan koyup bunu yukarı kaldırmasını emretti. Buna bakan kişi yaşayacaktı. Aynı şekilde, bakmayanlar da öldüler. İsa Nikodim'e Mesih'in, yani kendisinin de aynı şekilde kaldırılacağını söyledi. Kendi ölümünü ilk kez burada ima ediyordu. İyileşmek için İsa'ya bakanlar şifa bulacak, hatta sonsuz hayata kavuşacaklardı. Ancak öğrenciler bu konuşmayı işitmemişlerdi. Onlar halen İsa'nın yeryüzünde güçlü bir krallık kurmasını ve kudretli bir kral olarak hüküm sürmesini bekliyorlardı.

İsa öğrencilerine kendisinin acı çekeceğini ve öleceğini söylediğinde Petrus bunu kabul etmek istemedi. Sevgili öğretmenini zarardan korumak istedi. Matta 16. bölüm, 22. ve 23. ayetlerde Petrus'un sözlerini ve İsa'nın verdiği karşılığı okuyalım:

67 Bkz. Yuhanna 3:14–15.

22 Bunun üzerine Petrus O'nu bir kenara çekip azarlamaya başladı. "Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!" dedi. 23 Ama İsa Petrus'a dönüp, "Çekil önümden, Şeytan!" dedi, "Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür."

Petrus'un sözleri İsa'nın kurmaya geldiği krallığa uygun değildi. **İsa fedakârlık temeline dayalı bir krallık kurmaya gelmişti, bu da ancak O'nun bizzat acı çekmesi yoluyla gerçekleştirilebilirdi.**

Şeytan çölde İsa'yı baştan çıkarıcı sözlerle bu görevden yıldırmak istedi. İsa'yı bu krallığı kendini alçaltmadan ve acı çekmeden kurabileceğine ikna etmeye çalıştı. Şeytan İsa'ya bu dünyanın tüm krallıklarını vermeyi dahi teklif etti. Ancak bir bityeniği vardı. İsa'nın onun önünde eğilerek ona tapınması gerekiyordu. Tabii ki İsa reddetti.

Bir kez daha İsa, Şeytan'ın Allah'ın tasarısını engelleme girişimini gördü. Ancak Şeytan bu kez daha kurnazdı, Petrus'un duygularından yararlanarak ve onu yüksek sesle konuşmaya ayartarak onun aracılığıyla çalışıyordu. İsa'nın verdiği karşılık Petrus'tan çok onu konuşmaya kışkırtan Şeytan'a yönelikti. Petrus'un aklı dünyevi yücelikteydi, dolayısıyla Şeytan'ın telkinlerinden kolaylıkla etkileniyordu. Öyküyü Markos 8. bölüm, 34–38 ayetlerinde okumaya devam edelim:

34 Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. 35 Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır. 36 İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? 37 İnsan kendi canına karşılık ne verebilir? 38 Bu vefasız ve günahkâr kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babası'nın görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır."

İsa çarmıh mecazını kullanarak O'nun uğruna kendi canınızı yitirmenizden söz etti. Çarmıh Roma'nın gücünün bir simgesiydi.

İnsanın düşünebileceği en zalim ve aşağılayıcı ölüm şekliydi. Suçlulardan kendi çarmıhlarını infaz yerine kadar taşımaları isteniyordu. Çarmıhın kollarına bağlandıktan ya da çivilendikten sonra yukarı kaldırılıyorlardı, kimi zaman günlerce asılı kalarak yavaşça ölüyorlardı. Bu yüzden çarmıh mahkûmun omuzlarına konulurken, hüküm giyenler çoğunlukla çaresizlikle karışık bir şiddetle karşı koyuyorlardı.

Ancak İsa farklı bir resim çizdi. **Öğrencilere kendisini izlemeyi gerçekten istiyorlarsa çarmıhı gönüllü olarak yüklenerek taşımaları gerektiğini söyledi.** Onları kendi uğruna aşağılanacakları bir yaşama, hatta gerekirse ölüme çağırıyordu. Öğrencilere kendini inkârın bundan daha mükemmel bir resmi gösterilemezdi.

Allah'ın krallığının temeli özverili sevgidir. Allah'ın tasarısında her şey karşılıklılık üzerinedir. Her şey verir ve alır. Ağaçlar bize oksijen verir ve bizim verdiğimiz karbondioksiti değerlendirirler. Sevgi verip güven ve saygı alırız. Ancak Şeytan Allah'ın muazzam evren düzenine meydan okudu. Almayı ve vermemeyi arzuladı. Bu dünya bu ilkenin, benliğin üstünlüğü ilkesinin uygulanışının sonuçlarıyla dolu. İnsanlar gazetelerde okudukları korkunç suçlara hayret ediyorlar.

> "İnsanlar nasıl böyle gaddarca şeyler yapabiliyorlar?" diye soruyorlar.

Suçlar yalnızca insan kalbinde hüküm süren bencilliğin sonucudur. Allah tüm akıllı yaratıklara Şeytan'ın karakterinin tam aksi olan kendi karakterini göstermeye çalışıyor. Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadelede şu soru ortaya çıkmıştır:

> "Allah'ta fedakârlık var mı?"

İsa çarmıhta fedakâr sevgiyi tüm insanoğullarına örnekle gösterecekti. Bunu nasıl yapacaktı? Öncelikle kendi günahı için ölmeyecekti, zira İsa günahsızdı. Yeşaya'nın Mesih'e ilişkin peygamberlik sözünü hatırlıyor musunuz? Şöyle diyordu:

"Bundan dolayı büyüklerle beraber ona pay vereceğim, ve çapul malını zorlularla beraber paylaşacak; çünkü canını ölüme döktü, ve günahkârlarla sayıldı; ***çoğunun suçunu da o taşıdı, ve günahkârlar için şefaat etti.****"*[68]

Hiçbir günahı olmayan Kişi başkalarının günahlarını yüklenecek ve onlar adına aracılık edecekti. Eğer fedakâr sevgi bu değilse, nedir? Sizce O bunu nerede yapacaktı? Doğru, çarmıhta!

Bazıları, "Öyleyse doğru kişiler için hiçbir ödül yok mu?" diye sorabilir. Gerçekten de var. Doğru kişiler dirilişi ve sonsuz hayatı beklerler. Ebedî krallığın nasıl olacağını tabii ki tam olarak anlayamayız, fakat hayal edebiliriz. O zamana kadar sabırla beklememiz gerekiyor. Şimdilik, krallığın ilkeleri oraya girecek olan herkesin kalplerinde yer etmelidir. Öğrenciler bunu anlamadılar ve ona karşı direndiler. Çarmıh İsa'nın önündeydi. O bunu biliyordu ve o yolda gidiyordu. Bu olay meydana geldiğinde öğrencilerinin imanlarını kaybetmelerini istemiyordu, çünkü bu tarifsiz bir hayal kırıklığı olacaktı.

Öğrenciler kutsal yazıları bilselerdi bu şeyleri anlarlardı. Fakat din önderlerinin sahte öğretileriyle gözleri kör edilmişti. Bu bize bir ders olsun. Bir kimsenin öğretmen olması kutsal yazıları doğru yorumladığı anlamına gelmez. Bir kimsenin, geleneksel olsun modern olsun, bir fikir sahibi olması bu fikrin doğru olduğu anlamına gelmez. Kutsal yazıları kendimiz için bilmeliyiz. Büyük yargıda herkes kendisi için hesap verecek.

"Öğretmenlerimiz bize yasayı tutmak zorunda olmadığımızı söylediler" diyerek Allah'ın yasasını bozmanıza mazeret gösteremeyeceksiniz. Her koyun kendi bacağından asılır!

Kutsal Kitap'ın ilk bölümlerinde günahın karşılığının ödenmesi gerektiğini görüyoruz. Bu, tüm Kutsal Kitap'ın dayandığı temel gerçektir. Adem ile Havva günah işlemeden önce Allah onları itaatsizliğin cezasına ilişkin uyardı:

68 Bkz. Yeşaya 53:12 (KM).

"Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün."[69]

Günah ölüm cezasını getirir. Fakat ilginç bir şekilde, Adem ile Havva günah işleyerek ölümü hak ettiklerinde, bir de umut vaadi verildi Allah, kadının (Havva'nın) soyunun Şeytan'ın başını ezeceğini söyledi. Aynı ayete dikkatli bakarsanız, Şeytan'ın kadının soyunun topuğunu yaralayacağının da yazılı olduğunu görürsünüz.[70] Başka bir deyişle, **Kurtarıcı'nın zaferi kendisinin acı çekmesi pahasına olacaktı.**

Habil Allah'a kurban sundu, İbrahim ve diğer atalar da. İsraillilere verilen ibadet sistemi bütünüyle kurbanlar üzerine kuruluydu. Bu kurbanlar günahla ölüm arasında doğrudan bağlantı kuruyordu. Günahın cezasının ölüm olduğunu ve ödenmesi gerektiğini öğretiyorlardı. Ancak kim bunu ödeyebilir ve tekrar yaşayabilirdi? Ancak kendisi günahsız olan ve ödemesi gereken borcu olmayan birisi. Ancak bu şekilde hayata geri döndürülebilirdi. Kutsal yazılar her zaman ölümü yenerek hayata geri dönecek olan bir arabulucuya, kurtarıcıya ve kurbana işaret etmişlerdir.

Moriya Dağı'nda Allah İbrahim'i durdurarak kendi oğlunu kurban etmesini önledi. İbrahim oğluna şöyle demişti:

"Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak."[71]

Allah bir bedel sağladı da. Çalılara bir koç takılmıştı. Vaftizci Yahya İsa'nın geldiğini gördüğünde şöyle dedi:

"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"[72]

Evet, **İsa kurbanlık kuzu olacaktı. Tüm bu kurbanların işaret ettiği Kişi O'ydu. Yasanın gerekliliklerini yerine getirebilecek**

69 Bkz. Yaratılış 2:17.
70 Bkz. Yaratılış 3:15.
71 Bkz. Yaratılış 22:8.
72 Bkz. Yuhanna 1:29.

olan tek günahsız kişi O'ydu. Daniel peygamberin Mesih hakkında söylediğini hatırlıyor musunuz? Şöyle demişti:

> *"Ve bu altmış iki haftadan sonra mesholunan kesilip atılacak, ve bir şeyi olmıyacak."*[73]

Evet, Kutsal Kitap Mesih'in "kesilip atılacağını" söylüyor. Aynı sözcükler Yeşaya 53. bölüm, 8–10 ayetlerinde Mesih'i tanımlamak için kullanılmıştı:

> *8 Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden* ***yaşayanlar diyarından atıldı****. Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu? 9 Şiddete başvurmadığı, ağzından hileli söz çıkmadığı halde, ona kötülerin yanında bir mezar verildi, ama öldüğünde zenginin yanındaydı. 10 Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi.* ***Canını suç sunusu olarak sunarsa*** *soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek.*

Eski Antlaşma'da bir kurtarıcının geleceğine ve işlediğimiz günahlar için acı çekeceğine ve öleceğine ilişkin öngörüler okuyoruz. O yaşayanlar diyarından kesilip alınacaktı ve ölümünde mezarını zenginle birlikte yapacaklardı. Bundan daha açık ne olabilir? Mesih, kendi canını günah sunusu olarak sunacaktı.

Tıpkı Erol'un çocuklarının avukat ve noterin tanıdıklarından şüphelenmek istedikleri gibi, bazı insanlar pek çok şahidin tanıklıklarından şüphelenmeyi tercih ederler. İnsanlar kutsal yazıların değiştirildiğini düşünüyorlar. Peygamberlerin yazılarının bildiğimiz en az üç dilde, İbranice, Aramice ve Yunanca olarak binlerce nüshası mevcutken, bir kimse nasıl bunlarda değişiklik yapabilir? Bu nüshalar Hindistan'dan Kuzey Afrika'ya ve İrlanda'ya kadar yayılmıştı. Bunların tümü İsa'nın öleceği ve dirileceği konusunda %100 hemfikirdir. Bir kişi kendisindeki kutsal yazı nüshasını değiştirip, o yazının nüshalarını elinde bulunduran herkesi fikirlerini kabul ederek kendi belgelerini de değiştirmeye

73 Bkz. Daniel 9:26 (KM).

ikna edebilir miydi? Üstelik, İsa'nın ölümüne şahit olan herkesin görgü tanıklığı anlattıklarını da değiştirmeleri gerekecekti. Erol'un miras davasına bakan hakimin, vasiyetnamesinin değiştirilmesiyle ilgili olarak dediği gibi:

"Bu büyük saçmalık. İnanılır şey değil."

Kutsal yazıların tüm bu nüshalarının birkaç kişinin doktrinsel fikirlerine uyacak şekilde değiştirilmiş olması ve bu kişilerin herkesi aldatarak asıl nüshaların kendilerininkiler olduğuna kandırabilmesi de inanılır değil. Kısacası bu mümkün değil. Öykümüzdeki çocuklar şahitlerin doğruluğundan şüphe ettiklerinde, yargıç Erol'un kendisinin konuşmasına izin verdi. Onun tanıklığından sonra hiçbir şüphe kalmadı. İsa öğrencilerine açıkça söyledi,

"İnsanoğlu, insanların eline teslim edilecek ve öldürülecek, ama öldürüldükten üç gün sonra dirilecek."[74]

Bundan daha açık konuşabilir miydi? İsa kendisinin öldürülmüş gibi görüneceğini söylemedi. O, kendisinin öldürüleceğini söyledi. Bunu bizzat kendisi söyledi. Başka şahitlere ne ihtiyacımız var?

Dilara 17 yaşındaydı, çok başarılı bir öğrenciydi ve hayvanları seviyordu. Üniversiteye gideceği zaman babası Necat kızının her tür kötülükten korunması ve başarılı olması için kurban kesmek istedi.

Dilara'nın babası hayvanı eve getirdi ve bahçede çite bağladı. Dilara koyuna baktığında, onun öldürüleceği düşüncesi kalbini sızlattı. Hayatı boyunca kurban kesilirken öldürme sahnesinden epey uzakta durmaya çalışmıştı. Fakat bu kez orada olması gerekiyordu.

Vakit geldi ve Dilara'nın amcasının bir ağıl, bir gider ve su hortumu ile hazırlanmış evine gittiler.

Dilara, "Babacım, neden onu öldürmek yerine birine hediye etmiyoruz?" diye sordu.

Babası hayretle ona baktı.

74 Bkz. Markos 9:31.

"Dilara, hayvanı öldürmeden nasıl kurban olur? Kurbanın tüm amacı budur. Hayvanı öldürmektir."

Dilara üzgün gözlerle babasına baktı. Necat şöyle dedi:

"Nişan olmadan evlilik olur mu? Sünnet yapılmayan sünnet düğünü olur mu?"

Günahın cezası ödenmeden kurtuluş olur mu? Kurban olmadan kurtarıcı olur mu? İsa'nın tüm amacı gelmesi ve ölmesiydi. Aksi halde daha önce verilen tüm kurbanların anlamını ve öngörümünü boşa çıkarır. İsa'nın öldüğünü bilebiliriz, çünkü Eski Antlaşma peygamberleri bunu önceden bildirdiler. Sonra İsa'nın kendisi bunun meydana geleceğini söyledi. Bu önemli mi? Eğer İsa o çarmıh üzerinde ölmediyse günahın cezası ödenmemiştir ve her insan kendi doğal kaderine katlanarak kendi günahının cezasını ödemelidir, bu da **dirilişi olmayan ölümdür**. Fakat harika bir haber var. İsa kendisinin öleceğini söylemekle kalmadı. O, ölümden dirileceğini de söyledi. O, ölümü ve mezarı yenecekti, öyle ki biz öldüğümüzde diriliş olabilsin. Bundan daha iyi haber ne olabilir?

TARTIŞMA SORULARI

1. Erol neden avukata giderek yazılı ve yasal bir vasiyetname hazırlattı? Neden çocuklarına istediklerini söylemekle yetinerek meseleyi onlara bırakmadı?

2. Erol'un en büyük oğlu vasiyetnamenin geçerliliğini neden inkâr etti?

3. Sizce bir kimse neden İsa'nın çarmıhta öldüğüne dair tanıklıkları reddetmek isteyebilir?

4. İsa canını kurtarmak isteyenlerin onu kaybedeceğini söylerken, sizce ne demek istedi?

5. Siz İsa uğruna canınızı yitirmeye hazır mısınız?

19 ŞÜPHELENMEMEK

Allah, dağda İsa'nın kimliğini doğruladı ve bizlerin onu dinlemesi gerektiğni söyledi.

En büyük korkularınızdan bazılarının kaynağının şüphe olduğunu öğrenmek sizi şaşırtır mıydı? Hepimiz birinin bizi sevdiğini, ölümden sonra ne olduğunu, gelecekte neler olacağını ve gerçekte kim olduğumuzu bilmek isteriz. Bu konular hakkında şüphemiz olduğundan, hayatın en büyük sorularının yanıtlarını arıyoruz.

Bu dersimizde insani şüpheden kaynaklanan iç çekişmesine bakacağız ve Allah'ın zihinlerimizden tüm şüpheleri gidermek için mümkün olan her yolu kullandığını göreceğiz. O bizim kendisinin kim olduğu, neyi sevdiği ve neyden nefret ettiği, insanlığa nasıl yardımcı olduğu ve gelecekte neler olacağı konusunda net bir görüşe sahip olmamızı ister. Allah'ın şüpheyi gidermekteki temel amacı, sevginin önündeki en büyük engel olan korkuyu gidermektir. Önceki derslerimizde O'nun korkuyu peygamberlik sözleri ile, doğa olayları ile, mucizelerle, melekler aracılığıyla, hatta konuşarak giderdiğini görmüştük. Kutsal Kitap anlatısını okumadan önce, ülkemizin kurucusunun yeni ülkenin yurttaşlarındaki şüpheleri nasıl gidermeye çalıştığını görelim.

1923 yılında Mustafa Kemal dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Türk halkını yıkımın küllerinden çekip çıkarmış ve ellerine yeni bir ülke ile yeni bir kimlik bırakmıştı. Bazılarına göre kavga sona ermiş ve iş tamamlanmıştı. Fakat Atatürk daha

yeni başladığını biliyordu. Ona göre, bu yeni Cumhuriyet'in ve en önemlisi onun halkının yalnızca barış, diplomasi, eğitim ve eşitlik temelli sağlam yönetim ilkeleri ile güvende olabileceği son derece belirgindi; Türk halkının tüm bunlardan emin olmasını istiyordu. Bu nedenle ülkeyi gezerek konuşmalar yaptı, mektuplar yazdı ve kişisel düşüncelerini günlüklere kaydetti. Hayatının işi, Türk halkının zihinlerinden dünyanın tarihindeki ve geleceğindeki kendi yerlerine dair şüpheyi kaldırmaktı. Onun ünlü sözlerinden bazılarını gözden geçirmeye savaş hakkında bir düşünceyle başlayalım:

Millet hayatı tehlikeye maruz kalmayınca, savaş cinayettir.[75]

Atatürk bu sözü söylediğinde Adana'da çiftçilere hitap ediyordu. Bu çok önemliydi, zira onun savaştan ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiği inancını ifade ediyordu. Bu Türkiye'nin 2. Dünya Savaşı'nın dışında kalmasını sağlayan ve onun dünya barışı hakkındaki ünlü sözünde de rahatlıkla görülebilecek olan bir felsefeydi:

Yurtta sulh, cihanda sulh.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Soğuk Savaş insan kalbinin gerçekte ne kadar soğuk olduğuna dair örneklerden biriydi. Fakat son 20 yıldır çok şey değişti. Şimdi tüm ülkelerin birbirine bağımlı olduğu bir zamanda yaşıyoruz. Bu sembiyozun yan ürünlerinden biri, dünya barışı için umudun yenilenmesidir. Dünyamız tam anlamıyla bir "küresel köy"e dönmüştür. Dünyanın dört bir yanında üretilen yiyecekleri yiyor, giysileri giyiyor ve cihazları kullanıyoruz. Tek bir düğmeye basarak dünyanın dört bir yanından canlı programlar izleyebiliyoruz. "Bilgi otoyolu"nda seyahat edebiliyor, çeşitli ülkelerden gelen kaynaklarla üretilmiş olan bilgisayarı kullanarak Venezuela'da bir üniversite öğrencisinin hayatını okuyabiliyoruz. Gerçek anlamda birbirimize bağımlıyız. Atatürk, Türkiye'nin iç meseleleri barışçıl ve demokratik araçlarla çözmek için çalışması halinde diğer ülkelerin de böyle yapmalarına yardımcı olabileceğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. Atatürk şöyle dedi:

75 http://en.wikiquote.org/wiki/Mustafa_Kemal_Atatürk

İnsanlık tek bir bedendir ve her ulus bu bedenin parçalarıdır. Hiçbir zaman "Dünyanın bir yerleri hasta ise bundan bana ne?" dememeliyiz. Böyle bir hastalık varsa, bu hastalıktan kendimiz muzdaripmişiz gibi onunla ilgilenmeliyiz.

Atatürk'ün zihninde yeryüzünün ulusları bir arada çalışmaktan sorumluydular ve Türkiye bundan hariç tutulmayacaktı. Bu nedenle Türkiye Birleşmiş Milletler'in kurucu üyesi oldu. Evet, Atatürk Türkiye'nin küresel ailenin, yani hem erkeklerle hem de kadınlarla aynı ölçüde ilgilenen ailenin bir parçası olacağına dair hiçbir şüphe bırakmamıştır.

İnsan soyu iki cinsten meydana gelmiştir, kadınlar ve erkekler. Yalnızca bir bölümün geliştirilmesi, diğer bölümün ise ihmal edilmesiyle toplumun gelişmesi mümkün müdür? Bir toplumun bir yarısı yere zincirle bağlı olarak diğer yarısının göklerde süzülmesi mümkün müdür?

Atatürk'ün cinsiyet eşitliğine inandığına şüphe yok. İnsan cinsiyetine bakılmaksızın eğitim, çalışma ve kişisel tercih haklarına sahip olmalıdır. Bu onun taviz vermeyeceği bir ilkeydi; tüm eğitim, devlet ve ticaret kurumlarında en güzel örneğini görebileceğimiz bir ilke.

Belki hiç böyle düşünmemişsinizdir, fakat basit bir gözlem ve araştırma Atatürk'ün Türk halkının zihinlerindeki şüpheleri gidermek istediğini gösterir. Onun Türkiye tarihinin ve halkının büyüklüğü hakkındaki pek çok sözü, Türk halkının dünya olaylarındaki önemine dair hiçbir şüphe bırakmamıştır. Onun savaş, barış ve küresel birlik hakkındaki fikirleri, büyük bir ulus olarak Türkiye'nin sorumluluğu konusunda hiçbir şüphe bırakmamıştır. Son olarak, onun cinsiyet eşitliğine yönelik fikirleri ve yaptığı reformlar, Türkiye'nin hem erkek hem de kadın yurttaşlarının katkılarıyla modern bir ulus olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamıştır. Dünyadaki yerimiz ya da değerimiz hakkında şüpheye düştüyseniz, Atatürk'ün hedefinin bu şüpheleri ortadan kaldırmak ve halk olarak özgüvenimizi kuvvetlendirmek olduğunu hatırlayın.

———— • ————

Şimdi Kutsal Kitap'a dönelim ve Allah'ın üç adamın zihinlerindeki şüpheyi nasıl giderdiğini görelim.

İsa henüz 12 yaşındayken tapınakta ilk kez vaaz ettiğinden beri, insanlar O'nun kim olduğunu merak ediyordu. Pek çok kişi ancak O Şeria Irmağı'nda vaftiz olduktan sonra O'nun Mesih olduğunu düşünmeye başladı. Ancak O'nun yaptığı birçok mucizeye, öğretişindeki yetkiye ve pek çok peygamberlik sözünün yerine gelmesine rağmen şüpheler halen devam ediyordu.

"Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?" diye akıl yürütüyorlardı.

"O Meryem ile Yusuf'un oğlu olan bir marangoz. Hahamlık okullarına bile gitmedi!"

"Bazıları onun Şeria Irmağı'nda vaftiz olduğu gün Allah'ın konuştuğunu söylüyorlar. Fakat ben yalnızca gök gürlemesi duydum."

İnsan bu şüphelerin haklı olduğunu ileri sürebilir. Ne de olsa İsa kendisinin Mesih/İnsanoğlu/Allah'ın Oğlu olduğuna dair muazzam iddialarda bulunuyordu. Ancak İsa bu şeyleri kendine dikkat çekmek için söylemiyordu. Önceki derslerimizden birinde gördüğünüz gibi, O yalnızca Allah'ın kendisinden istediğini yerine getiriyordu. O sadece Allah'ın zaten söylemiş olduğu şeyi tekrarlıyordu.

İsa işte bu çerçevede öğrencilerinden üçünü Kutsal Kitap tarihinin en görkemli anlarından birine tanık olmak üzere seçti. Matta 17. bölüm, 1. ayetle başlayalım:

1 Altı gün sonra İsa, yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı.

Henüz altı gün önce, İsa öğrencilerine çok ciddi bir haber vermişti. Onlara en açık sözlerle kendisinin Yeruşalim'e gideceğini, acı çekeceğini ve öldürüleceğini söylemişti. Öğrenciler o kadar sarsıldılar ki, ne tepki vereceklerini bilemediler. İsa'ya hiçbir zaman karşı gelmemişler, O'nun sözlerine inançsızlık etmemişlerdi. Fakat

Petrus öğretmeninin, efendisinin ve akıl hocasının, öldürülmek bir yana, ölmesi düşüncesine dahi dayanamadı. Böylece söz aldı:

"Bu sana asla olamaz!"

İsa'nın sert yanıtı Petrus'un tüylerini diken diken etti. İsa'nın daha kısa süre önce övdüğü adam şimdi azarlanıyordu.

"Çekil önümden, Şeytan! Bana engel oluyorsun."[76]

İsa'nın yanıtı sert gibi görünse de, sözünün Petrus'a yönelik olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Daha ziyade Petrus'un sözlerini ilham edene yönelikti. İsa Şeytan'ın taktiklerine çölde geçirdiği zamandan aşinaydı ve Petrus'un İblis tarafından kullanılmakta olduğunu biliyordu. Petrus O'nun en iyi arkadaşlarından biriydi; buna rağmen İsa, Allah'ın O'nu yapmak üzere gönderdiği işten vazgeçmesine ya da geri adım atmasına neden olacak hiçbir etkiye boyun eğecek değildi.

Petrus, Yakup ve Yuhanna dağa tırmanırlarken İsa'nın kendilerine henüz söylemiş olduğu sözleri düşündüler. İsa gibi bir adamın, mucizeler yapan bir peygamberin nasıl olup da böyle bir şekilde ölebileceğini anlamıyorlardı. Hiç mantıklı değildi. Şaşkınlık içindeydiler, zihinleri şüpheyle doluydu ve tek kelime söylemeden yürümeye devam ettiler.

Ancak İsa öğrencileri şüphe içinde bırakmaya niyetli değildi. Onların kendisinin kim olduğuna ve ne yapması gerektiğine dair daha iyi bir anlayışa sahip olmalarını istiyordu. Gelecek ayların daha tehlikeli olacağını ve öğrencilerin imanının güçlendirilmesi gerekeceğini biliyordu. Böylece İsa, Allah'ın onların gözlerini açması ve söylediklerinin doğru olduğunu daha muazzam bir şekilde onlara bildirmesi için dua etti. Bundan sonra neler olduğunu 2. ayette okuyalım:

2 Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu.

76 Bkz. Matta 16:23.

Öğrenciler İsa'ya bakarken O güneş gibi parlamaya başladı ve yollarda yıpranmış giysileri kar gibi beyaz oldu. Tıpkı İsa'nın Matta 16. bölüm, 28. ayette söylediği gibi:

> *28 Size doğrusunu söyleyeyim, burada bulunanlar arasında, İnsanoğlu'nun kendi egemenliği içinde gelişini görmeden ölümü tatmayacak olanlar var.*

Petrus, Yakup ve Yuhanna İsa'yı tüm görkeminde gördüler. Bir an için insanlık kisvesi kaldırıldı ve Mesih İsa, İnsanoğlu, gerçekte olduğu Kişi olarak görüldü! O neydi? **Gökten inmiş olan Allah'ın Oğlu'ydu.** Ancak tüm gördükleri bu değildi. 3. ve 4. ayetlerle devam edelim:

> *3 O anda Musa'yla İlyas öğrencilere göründü. İsa'yla konuşuyorlardı. 4 Petrus İsa'ya, "Ya Rab" dedi, "Burada bulunmamız ne iyi oldu! İstersen burada üç çardak kurayım: Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a."*

Musa ile İlyas Eski Antlaşma'daki en büyük peygamberlerden ikisiydi. Musa Sina Dağı'nda Allah'la konuşmuş ve 10 Emir'i almıştı. İlyas Karmel Dağı'nda Allah'ın kudretine tanık olmuş, İsrail krallarının putperestliğine karşı savaş vermiş ve ölmeden göğe alınmıştı. Dağ zirvelerinde Allah ile kudretli görüşmelerde bulunmuş olan bu iki adam, şimdi tanıklar olarak başka bir dağın zirvesinde duruyorlardı. İsa'yla birlikte görünmeleri mucizevi ve önemliydi, çünkü Allah'ın tasarısının sürekliliğini gösteriyordu. Öz olarak, Allah öğrencilere şunu söylüyordu:

> Peygamberler aracılığıyla çeşitli defalar ortaya koymuş olduğum bir olaya tanıklık ediyorsunuz. 'Aranızdan çıkacak olan peygamber'[77] geldi, "[yılanın] başını ezecek"[78] olan soy ortaya çıktı. "Harika Öğütçü" ve "Esenlik Önderi"[79] aranızdadır.

77 Bkz. Yasanın Tekrarı 18:15, 18.
78 Bkz. Yaratılış 3:15.
79 Bkz. Yeşaya 9:6.

Öğrenciler görmekte oldukları şeye hayret ettiler. Kutsal Kitap'ın anlatısı bunun gerçek olduğuna hiçbir şüphe bırakmıyor. O kadar gerçekti ki, Petrus üç adamın da orada kalmaları için çardaklar kurmak istedi. Sorabilecekleri soruları hayal edin! Fakat Allah'ın işi bitmemişti. Onların tüm şüphelerini gidermek istiyordu. Onlara İsa'nın söylediğinin gerçek olduğuna dair güvence vermek istedi. Neler olduğunu görmek için Matta 17. bölüm, 5–6 ayetlerine bakalım:

> *5 Petrus daha konuşurken parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!" dedi. 6 Öğrenciler bunu işitince, dehşet içinde yüzüstü yere kapandılar.*

Olay başlı başına gizemli değilmiş gibi, İsa ile öğrenciler parlak bir bulutla çevrelendiler. Bölge tıpkı Başrahibin Kefaret Günü'nde Allah'ın huzuruna girdiği En Kutsal Yer gibi olmuştur. Sonra net ve yüksek bir ses konuştu:

> *"Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!"*

Öğrenciler muhakkak Allah'ın huzurunda olduklarını biliyorlardı. Düşünmeye zamanları bile yoktu. Allah henüz bir sözcüğü söylemeyi bitirmeden, O'nun sesi onları dizlerinin üzerine çöktürmüştü. Siz olsanız farklı bir tepki verebilir miydiniz?

Allah "O'nu dinleyin" dediğinde, İsa'nın söylemiş olduğu ve söyleyeceği her şeyi onaylıyordu. Öz olarak, Allah şöyle diyordu:

> **"İsa'nın söylediklerinden hiç şüphe etmeyin. O'nun sözleri gerçektir ve doğrudan Benden kaynaklanmaktadır! Öyle olmasaydı, buna izin vermezdim. O'nun kim olduğundan ve söylediklerinden hoşnudum. Siz de öyle olmalısınız!"**

Allah'ın konuşması biter bitmez sahne normale döndü. Ancak öğrenciler halen başları kollarının arasında, titreyerek yerde durmakta olduklarından bunu fark etmediler. Matta 17. bölüm, 7. ve 8. ayetlerden okumaya devam edelim:

7 İsa gelip onlara dokundu, "Kalkın, korkmayın!" dedi. 8 Başlarını kaldırınca İsa'dan başka kimseyi göremediler.

Öğrencilerin dağa çıkarken hangi şüpheleri vardıysa, şimdi yok olmuştu. İsa'nın kim olduğunu ve kimin yetkisiyle konuştuğunu biliyorlardı. Ancak bir sürpriz daha vardı. 9–13 ayetleriyle bitirelim:

9 Dağdan inerlerken İsa onlara, "İnsanoğlu ölümden dirilmeden, gördüklerinizi kimseye söylemeyin" diye buyurdu. 10 Öğrencileri O'na şunu sordular: "Peki, din bilginleri neden önce İlyas'ın gelmesi gerektiğini söylüyorlar?" 11 İsa, "İlyas gerçekten gelecek ve her şeyi yeniden düzene koyacak" diye yanıtladı. 12 "Size şunu söyleyeyim, İlyas zaten geldi, ama onu tanımadılar, ona yapmadıklarını bırakmadılar. Aynı şekilde İnsanoğlu da onların elinden acı çekecektir." 13 O zaman öğrenciler İsa'nın kendilerine Vaftizci Yahya'dan söz ettiğini anladılar.

İsa onların tanık oldukları şeyi kimseye söylemelerini istemedi. Aralarında kalacak bir sırdı. Kesinlikle tüm bu şeylerin nasıl, neden veya ne zaman meydana geleceğini anlamıyorlardı. Fakat Allah'ın konuşmasını duyduktan sonra şüphe etmemeleri gerektiğini biliyorlardı!

26 Aralık 1944 tarihinde, Hiroo Onoda adında bir Japon istihbarat subayı Filipinler'deki Lubang adasına gönderildi. Adaya yapılacak düşman saldırılarını engellemek için elinden geleni yapması emredilmişti, buna limandaki uçuş pistini ve iskeleyi tahrip etmek de dâhildi. Aldığı emirler arasında hiçbir suretle teslim olmaması ya da kendi canını almaması da vardı.

28 Şubat 1945 tarihinde Müttefik kuvvetler varınca adayı ele geçirdiler. Onoda ve emrindeki diğer üç asker haricinde herkes ya ölmüş, ya da teslim olmuştu. Aldığı emirleri ölüm pahasına yerine getirmeye kararlı olan Onoda, diğer askerlere dağlarda saklanmalarını emretti.

Üç farklı sefer, Onoda ve adamlarının teslim olmaları için uçaktan broşürler atıldı ya da çeşitli yerlere bırakıldı. Ekim 1945 tarihinde ilk broşürü okudular:

> "Savaş 15 Ağustos'ta sona erdi. Dağlardan inin!" yazıyordu.

Fakat Onoda ile adamları broşürlere inanmadılar ve bunun yalnızca Müttefik propagandası olduğunu sandılar.

> İkinci broşür 1945 yılının sonunda atıldı. Bu sırada bir yıldan uzun bir süredir saklanmaktaydılar. Broşürü On Dördüncü Bölge Ordusu'nun komutanı General Tomoyuki Yamashita yazmış olmasına ve Onoda da adamlarına teslim olmalarını emretmesine rağmen, Onoda iyice inceledikten sonra bunun da bir kandırmaca olduğuna karar verdi.

Yedi yıl sonra Onoda ormanda dağılmış bir halde mektuplar ve aile fotoğrafları buldu. Anlaşılan bunlar da uçaktan atılmışlardı, teslim olarak eve dönmesi için ısrar ediyorlardı. Fakat Onoda halen şüpheliydi. Kendisine hiçbir zaman teslim olmaması söylenmişti, bu yüzden tüm bu broşürler sahte olmalıydı. Böylece kalmaya karar verdi. 1972 yılında Onoda başlangıçtaki dört askerden geriye kalan tek kişiydi.

İki yıl sonra Norio Suzuki adlı bir Japon, Onoda'yla temas kurdu. Dost olmalarına ve Suzuki'nin ondan eve dönmesini rica etmesine rağmen, Onoda üstü bir subayın kendisine bizzat emretmedikçe adadan ayrılmayı reddetti.

Suzuki, Onoda'yla karşılaştığının kanıtı olarak birlikte çekilen fotoğraflarıyla Japonya'ya geri döndü. Japon hükümeti anlattığı öyküyü duyunca, artık kitapçılık yapmakta olan Onoda'nın birlik komutanı Binbaşı Taniguchi'yi buldu. 9 Mart 1974 tarihinde Lubang'a uçarak Onoda'yla buluştu ve 1944 yılında verilen vaadi yerine getirdi:

> "Ne olursa olsun sizin için geri döneceğiz."

———— • ————

Aldığı emirler şu şekildeydi:

- İmparatorluk'un emrine uygun olarak, On Dördüncü Bölge Ordusu tüm muharebe faaliyetlerine son vermiştir.
- A–2003 sayılı askerî Karargâh Emri'ne göre, Genelkurmay Karargâhı Özel Timi'nin tüm askerî görevlerine son verilmiştir.
- Özel Timin emri altındaki birimler ve bireyler askerî faaliyetlerine ve operasyonlarına derhal son verecekler ve en yakındaki amirin emrine gireceklerdir. Subay bulunamazsa, Amerikan ya da Filipin askerî kuvvetleriyle iletişim kurarak onların talimatlarını yerine getireceklerdir.

Böylece Onoda hiçbir zaman teslim olmadan görevden alındı. Kılıcını, halen çalışır durumdaki Arisaka Tip 99 tüfeğini, 500 mermilik cephanesini, birkaç el bombasını ve 1944 yılında annesinin kendini koruması için verdiği hançeri teslim etti.[80]

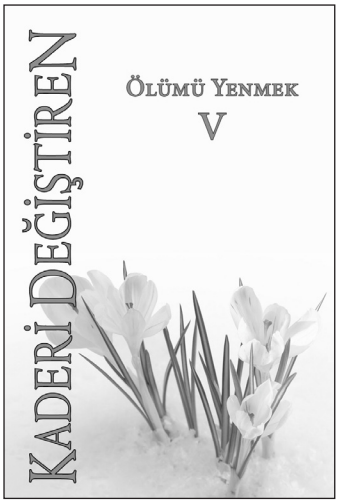
Savaşın bittiğinden şüphe ettiği için yaklaşık 30 yıl dağlarda saklandı. Tüm broşürleri okumuş, Müttefik kuvvetleri görmüş ve tüm söylentileri duymuştu. Ve buna rağmen şüphesi devam etti. Savaşın sona ermiş olduğuna kendi komutanından emir aldığı zaman nihayet inandı.

Okuyucu, siz de bir emir aldınız. Allah tıpkı öğrencilere İsa'yı dinlemelerini söylediği gibi, size de dinlemenizi söylüyor. Ama sizin bir seçeneğiniz var. Tüm belirtilerin, tanıkların ve kutsal yazıların İsa'nın kimliğine ilişkin gerçeği ilan etmelerine rağmen şüphe etmeye devam mı edeceksiniz? Yoksa Allah'ın kargaşa ormanından çıkmanız, İsa'yı dinlemeniz ve O'nun sözlerine itaat etmeniz ve hayatınızın tüm günlerinde O'nu izlemeniz emrine itaat mi edeceksiniz? Şüphenin sizi ele geçirmesine izin vermeyin. **Kaderinizin kontrolünü elinize alın ve değişin!**

80 http://en.wikipedia.org/wiki/Hiroo_Onoda

Tartışma Soruları

1. En büyük korkularınız neler? Bu korkuların herhangi birinde şüphe rol oynuyor mu?
2. Kutsal Kitap'ın gerçeği hakkında şüpheleri olan birini nasıl yüreklendirebilirsiniz?
3. İsa'nın kim olduğuna ilişkin şüpheleriniz var mı?
4. Bir şeye inanmak için tüm ayrıntıları anlamanız gerekir mi?
5. Şüphe anlarında imanın rolü nedir?

KADERİ DEĞİŞTİREN - 5
ÖLÜMÜ YENMEK

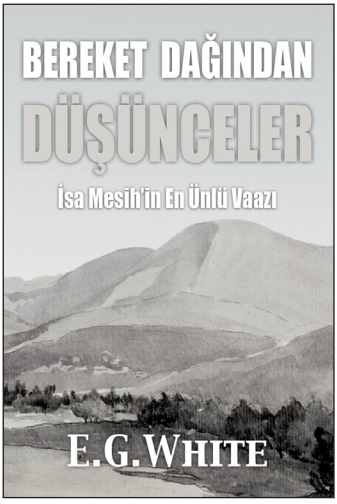
İnsanlık tarihi boyunca pek çok etkileyici erkek ve kadın yaşamıştır. Bazıları savaşlarda cesurca çarpışarak, diğerleriyse ölerek ün kazanmışlardır. Bazıları aletler, makineler ve yaşamı iyileştiren yöntemler icat ettikleri için meşhur olmuştur. Diğerleri cömertlikleriyle, derin düşünceleriyle ve edebiyata katkılarıyla tanınır. Bunları generaller, askerler, mucitler, hayırseverler, filozoflar ve yazarlar olarak tanıyoruz.

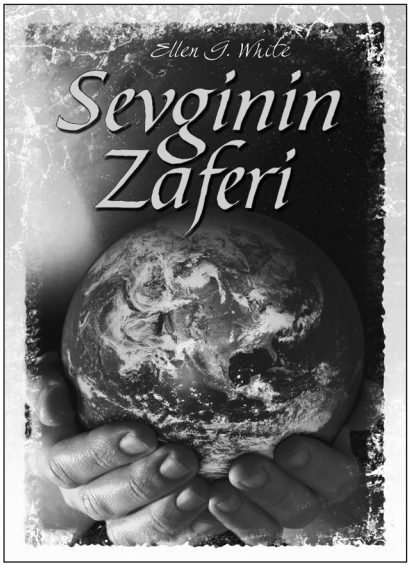
Peki, günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu iddia ederek "dünyayı altüst eden" bir kişiye ne dersiniz? Ölümü tersine çevirmeye ve ölüp gömülmüş olan bir adama hayat vermeye gücü olan bir kişiye? Kendisine hizmet edilmesi yerine hizmet etmeyi seçen bir krala ne derdiniz? Suçluların özgür olabilmeleri için kendi hayatını veren ve ölüm cezasını çeken bir adama ne derdiniz? Böylesi bir adam için tek bir ad var: Kaderi Değiştiren!

BEREKET DAĞI'NDAN DÜŞÜNCELER

İncil'de imanın temel değerlerini oluşturan ve özetleyen iki klasik kabul edilebilecek metin vardır. Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası olarak bilinen bu metinlerin ikisi de Matta İncili'nin başlarında bulunur. "Sağ yanağına tokat atana sol yanağını da çevir," "Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin" gibi sarsıcı ve dünyevi değerlere ve durumlara ters düşen öğretiler İsa Mesih tarafından Dağdaki Vaaz'da dile getirilmiştir.

Günlük hayatta, edebiyat eserlerinde, filmlerde sıkça karşımıza çıkan Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası, Ellen G. White'in kaleme aldığı Bereket Dağı'ndan Düşünceler adlı bu kitapta detaylı bir şekilde açıklanıyor. Bu kitabı okuduktan sonra Dağdaki Vaaz ve Rabb'in Duası'nı anlamakla kalmayacak aynı zamanda Rabb'in Sözü'nü temel değerlerini de kavramış olacaksınız.

SEVGİNİN ZAFERİ

Kötülüğün kaynağı, henüz çözülememiş bir sırdır. Neden kötülük var? Nereden geliyor? Kötülüğün bir sonu olacak mı? Bunlar yanıtlanması gereken çok önemli sorulardır.

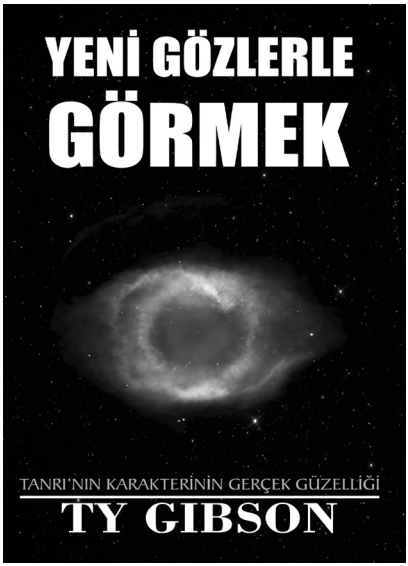
Büyük mücadele, görünen dünyayı, görünmeyen dünyadan ayıran perdeyi aralamakta ve bu dünyanın tüm sakinlerinin dahil olduğu doğaüstü savaşı gözler önüne ermektedir.

Kitap, uğrunda savaştıkları şey için çok önemli olan iki tarafın, iyinin ve kötünün arasında geçen evrensel savaşın nasıl başladığından ve nasıl sonlandırılacağından bahsetmektedir. Geçmişten, şimdiki zamandan ve gelecekten söz etmekte, çok dokunaklı bir ricayla ve ciddi bir uyarıyla sona ermektedir. Bu kitabı okurken, sanki Tanrı ile röportaj yapıyormuş hissine kapılacaksınız.

Güzel olduğu kadar şok edici bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın. Okuduktan sonra artık aynı kişi olmayacaksınız.

YENİ GÖZLERLE GÖRMEK

Pek çok şeyi görebilmek için, kişinin gözleri açık olmalıdır. Fakat Allah ile öyle değil. Gözlerinizi çok fazla açarsanız ya da çok fazla yakından bakarsanız, O'nu gördüğünüzü düşünürken aslında O'nu gözden kaçırabilirsiniz. Pek çoğumuz tam da bu hatayı yaparız. Allah'ı görmeyi umarak insanlara bakarız. Dinlere bakarız. Hatta aynaya bakarız. Kaçınılmaz olarak da hayal kırıklığına uğrarız, zira İlahî Kişi'nin daha güzel bir resmini ummuştuk. Sayısız insan Allah'tan dönmüştür, çünkü O'nu bir kişide ya da bir toplulukta gördüklerini sanmışlar... ve açıkçası gördüklerinden hoşlanmamışlardır. Elinizde tuttuğunuz kitap Allah hakkındadır.

Her şeyi birbirine bağlayan bir iplik gibi zamanın içinden geçen bir vaat var. İnsanlık ilk günah işlendikten sonraki yıllar içinde bu vaadin yerine gelmesini, yani Havva'nın soyunun yılanın başını ezmesini bekledi. Ancak o gelmedi, onlar da beklemeye devam etti. Ondan sonra, Allah İbrahim'e seslendi ve onun soyu aracılığıyla tüm dünyayı bereketleyeceğini söyleyerek aynı vaadi yeniledi. Yıllar geçtikçe, Allah bu vaat edilen "soy" hakkında daha fazla şey bildirdi. Bu adam kimdi? Ne yapacaktı? Tüm dünyayı nasıl bereketleyecekti? Yılanın başını nasıl ezecekti? Bu kitabın sayfalarını açın ve "Kaderi Değiştiren" Kişi ile karşılaşmaya doğru bir adım daha atın.

Binlerce yıldır insanlar yalnızca kaderlerini denetim altına alabilmek için geleceği bilme arzusuyla yanıp tutuştular; bu kader kaçınılmaz görünüyordu ve adeta değiştirilemezdi. Bu nedenle soruyoruz: "Kader diye bir şey var mıdır?" Var ise, "kader değiştirilebilir mi?" Yanıt evetse, "Nasıl?" sorusunu sorarak yolumuza devam etmeliyiz. Dünyanın en eski olaylarını ve başrol oyuncularını araştırarak, bu önemli sorulara yanıt bulmaya çalışacağız. Geleceğe dair yanıtlar bulmak için geçmişe yaptığımız yolculukta bize katılın.

©2013

www.kaderidegistiren.com